

Marija Reljan

LJUBAV

UVIJEK

NAĐE

PUT

Ljubav uvijek nađe put...

Nemojte sad reći "pa kako mene zaobilazi"! Jeste li sigurni da niste bili ponuđeni? Pa ste odbili, jer nije to bila vaša prilika... Možda ste odbili jednu, drugu, treću? A da niste prije "presude" pokušali da bar vidite šta nudi ta vaša "prilika" broj1 ili broj2. ili...

*Jeste li izašli bar dva, tri puta s mogućim "dragim"?
Znate li sebe? Procjenjujete li objektivno šta vam treba i šta zaslužujete? Hoćete princa? Jeste li sigurne? To je u današnje vrijeme šifra za slugu. A jeste li princeza? I princeza ima obaveze. Prinčevi i princeze imaju težak život pun obaveza.*

Možda bi htjeli momka koji dobro izgleda? Ali naravno ne samo da ima dobar izgled... Sve što želite treba prije pripremiti u glavi i srcu. Morate znati šta tražite i imate li "adekvatno" da ponudite za razmjenu.

Možda ste vješt trgovac pa ćete da varate? Ali ne zaboravite: ako vi prevarite pa uzmete što vam ne pripada neko to mora da plati...

Pazite šta želite. Želite realno jer ćete onda biti zadovoljne dobivenim. Prvo vidite šta nudite, onda poželite za jednu oktavu niže i jednu oktavu više od onoga što vam pripada pa možda u tom "rasponu" naiđe ON ili ONA a vi ga prepoznate.

U slučaju da baš želite princa, morate u neku kraljevsku zemlju. Gledajući raspoložive prinčeve i nisu baš nešto. Možda je bolji neki momak iz vašeg komšiluka... koji će vas svaki dan poljubiti ili držati za ruku ili nasmijati ili biti rame za plakanje. Na koga će te se moći tužiti rodbini jer je "ovakav i onakav" usput zaboravljajući spomenuti svoje mane...

I zar ON ili ONA moraju biti gotov proizvod? Da odmah ima baš sve? Najvažnije je da je dobar "materijal". Pa oblikujte ga malo prema svome ukusu. Zajedno rastite, stvarajte, dobijajte bitke. U tome je čar ljubavi i zajedništva.

Srećno vam bilo.

POGLAVLJE 1.

Stajala je mirno ispred njega desnom rukom poklopiвши lijevu. Nije pokazivala nikakvu zbunjenost, vidjevši ga u kolicima.

Crna zvonasta suknja do koljena, sivo - crni tričetvrt kaput. Skinula je zlatno-žuti šal i prebacila ga preko desne ruke.

Odjednom se pojavila, dok su se on i brat ukrcavali u lift.

Mirisala je na neki lijepi parfem sa notom limuna u sebi i svježi hladni vazduh spolja. Zacrvenila se kao da je dugo hodala po hladnoći. Izgleda da nije došla kolima.

Klimnuli su glavama oni njoj, ona njima, bez riječi se pozdravljajući.

- Hoćete s nama? - upita je Žarko.

- Ako ne smetam - mirno je rekla pogledavši ih.

Nije to rekla glasom koji bi odavao da joj je naugodno. Ili da ga sažaljeva. Izgledala je kao da joj je potpuno prirodno što ga vidi u kolicima.

- Samo izvolite - brat mu se malo pomjeri s vrata, da joj napravi mjesta.

- Na koji sprat? - Žarko je držao prst spreman da pritisne dugme.

- Na peti – ljubazno se osmjehnula.

- Stanujete na petom? – izleti Davidu nekontrolisano.

Ona se osmjehnu krajem usne na to radoznavo pitanje momka u kolicima.

- Možemo li da krenemo? – prekinu ih Žarko čekajući da se ona složi.

Njih dvoje se pogledaše. Izgledalo je kao da su oboje zaboravili da još neko ima s njima u liftu.

- Moj otac je imao obična kolica. Kad ih je dobio, odbijao je da ih koristi. A kad se opravio od infarkta, pa smo ih morali vratiti, jedva se rastao od njih – reče nekako ga nestašno gledajući i praveći se da ne čuje njegovo pitanje.

Krenuli su i stali odmah na prvom. Nije bilo nikoga. Vjerovatno je neko izgubio strpljenje i otišao stepeništem.

Čekali su da se vrata zatvore, i da lift krene. On se opet oglasi.

- Zavolio je kolica? - upita radoznalo ne mogavši više izdržati. Nešto ga je obuzelo vidjevši je i želio je da razgovara s njom.

I brat ga je iznenađeno pogledao. Zvučao je raspoloženo, a do prije nekoliko minuta bio je jako neveseo.

- Rekao nam je da je naučio jednu važnu lekciju u životu. O tome da čovjek ne poznaje sebe dok ga život ne natjera da se suoči sam sa sobom. Tek tada sazna koje su mu prave mogućnosti.

Nakon toga nije bila sigurna šta se dogodilo. Pogledao je odjednom malo raširenih očiju, kao da je odjednom nešto važno shvatio, nešto zaprepašćujuće i šokantno.

Anju to malo zbuni, pa obori pogled.

Ali ga nakon dvije sekunde, kao privučena nekom silom, vrati se na njegovo lice i oči.

On ju je i dalje gledao. Od tog čudnog polu-upitnog pogleda, punog neke grozničave vatre i zapanjenosti, osjeti bockanje iglica i naglu vrućinu.

Žarko je mirno gledao u displej iznad vrata koji je uskoro objavio da su na petom spratu. Nije bio svjesan čudne atmosfere između njih.

- Evo nas na Vašem spratu – prene ih oboje njegov glas.

Čekajući da se vrata otvore, ona ga još jednom zamišljeno pogleda. Izgledao joj je pomalo izbezumljen i izgubljen. To je trajalo samo nekoliko sekundi.

- Doviđenja – osmjehnula se obojici i izašla.

- Zaustavi lift – naredi David bratu. Vidi u koji stan ulazi.

Žarko začuđeno diže obrve ali uradi kako mu je rekao.

- Stala je pred pedesetjedinicu. Stan baš u dnu hodnika – prošaputa puštajući lift dalje do sedmog sprata.

- To su dvosobni stanovi. Znam kako izgledaju.

Pogledaću ko je vlasnik.

- A što te to odjednom zanima? Da ti se nije svidjela?

- Zanima me ko je.

- Jel'? Pa neki dan te nije zanimalo da upoznaš one dvije gospođe sa drugog sprata.

Pokušaće od upravnika zgrade sam saznati. Čovjek mu je ponekad svraćao na čašicu razgovora.

Gledao je krajem oka u njene male ruke dok je stajala držeći ih prekrštene jednu preko druge. I dok je, ulazeći u lift, razvezivala i skidala šal vidio je da ni na jednoj ruci nema burmu. Imala je dva prstena koliko je uspio opaziti ali ne i burmu.

A onaj pogled kad je izlazila iz lifta? Nije to bio pogled kojim je sažaljevala invalida u kolicima. Ne. Nešto drugačije.

Bi li stalo na tri lista papira ono što je pisalo u tom pogledu? Teško. Ali nijedno slovo nije mogao prepoznati.

A opet kao da je razumio sve.

Ne razumio, osjetio je sve.

Gledala ga je kao da sve zna. Kao da joj je sve jasno i da sve razumije.

A šta je mogla da zna o njemu?

Bio je siguran da ona o njemu zna i ono što možda ni on sam o sebi ne zna.

Vraćao se stalno na njene oči ali nije mogao da definiše šta mu je poručila njima.

POGLAVLJE 2.

Izašla je iz lifta, ne osjećajući se „normalno“. Kao da ju je vazduh nekako „nosao“. Nestabilno je lelujala do vrata stana. Pogled onog mladića ju je nekako zatekao. Kao da joj je nešto pričao.

Zamišljeno je čekala da joj otvore vrata.

Mlad momak. Možda oko trideset. Kratko ošišan, možda na santimetar. Imao je lijepu glavu, ovalno lice sa fino oblikovanim ušima. Krupne, crne, polutužne oči i lijepe punije usne. Šta bi neke djevojke dale za ovakve usne...

Vitkim prstima, skoro umjetničkim, pomjerao je električna kolica.

Ocjenila je da nije cijeli život u kolicima. Šta mu se dogodilo?

David odmah nakon bratovog odlaska grozničavo uključi kompjuter tražeći spisak stanara. Stan 51, peti sprat, prezime Vezirević.

Ko joj je to? Otac nije sigurno jer bi on znao da je neko koristio kolica kao i on. Moraće ispitati upravnika. Nema koristi od spiska.

Bila je nekako pozitivna. Meka. Topla. Ali snažna. Da snažna. Nimalo nije ustuknula videći ga u kolicima niti ga je ijedan sekund gledala sažaljivo. Njen opušten stav kao da mu je rekao "pa šta i kolica su za ljude".

Kosa joj je bila šatirana i vezana u konjski rep. Tamno smeđa u osnovi, od polovine prošarana svijetlo smeđim i tamno zlatnim pramenovima. Krupne zelene oči sa namazanim trepavicama još su izgledale krupnije. Lice joj je bilo skladno, ovalno sa lijepim nosićem.

Ispod kaputa je imala vunenu rolku. Čim je ušla zaboravio je na današnje muke kod ljekara.

Kao da je istjerala svu negativnu energiju iz lifta. Ali i iz njegovih sumornih misli.

„Kud je glupane nisi pitao kako se zove? Baš si budala“ korio je sebe. Ali sad je bilo kasno da išta uradi.

A šta da uradi? Šta može invalid u kolicima da uradi? Da je juri? Doduše imao je električni motor, mogao ju je stići osim ako mu se negdje ne zavuče ili popne na drvo sarkastično je zaključio.

Možda bi mogao da nazove tog Vezirevića. To je bila dobra ideja. Nađe broj telefona po adresi ali se niko nije javljao. Znači nema nikog u stanu. Izgleda da stanuje negdje drugdje. Zvao je tri dana svaki dan nekoliko puta. Niko se nije javljao.

Četvrtog, tog dana, vršio se popis stanja vodomjera. Svaki stan je imao svoj vodomjer. To je radio upravnik i dostavljao Gradskom vodovodu. On je bio na posljednjem, sedmom spratu. Te stanove je lično projektovao. Njegov prvi veći posao. Jedna cijela zgrada i ova nadogradnja.

Napravili su četiri stana sa divnim velikim terasama.

Njegov je bio u jugiostočnom krilu zgrade. Terasa na L se protezala cijelom istočnom i južnom stranom stana.

Na zapadu je imao prozore spavaće sobe, sa istočne strane bili su radna soba i djelomično kuhinja koja se dalje sa trepezarijom i dnevnom sobom protezala sa južne strane.

Ulaz je bio uz sjeverni zid. Imao je ostavu uz kuhinju, kupatilo je bilo uz spavaću sobu, u dnu hodnika.

Otkada je doživio nesreću, mnoge stvari je morao da prilagodi u stanu.

Nesreća... Taj dan je bio uobičajeni radni dan. Trebale su neke veće isporuku da stignu na gradilište. Vozili su se kombijem na lokaciju, kad je kamion iz suprotnog smjera prešao djelomično u njihovu traku i okrznuo ih.

Da ga izbegne vozač je krenuo malo udesno. Uz cestu je bio kanal dubine manje od jednog metra. Kombi je sišavši sa asfalta izgubio kontrolu i prevrnuo se u kanal. Poslije se nije sjećao ničega do bolnice.

Nestrpljivo je čekao u hodniku da upravnik Mili, kako su ga zvali, dođe do njega. Mili je bio osamdesetogodišnji vitalni sitni starčić. Već skoro trideset godina u penziji. Rekao mu je da će uskoro opet biti spreman za radni odnos koliko je već u penziji.

Bio je sad na šestom spratu. Čuo ga je kako ide od vrata do vrata i priča s komšijama. Neki ljudi prije podne nisu bili kod kuće, pa bi on završivši na posljednjem sedmom spratu, ostao s njim da malo popričaju.

Otvorio je širom vrata i odvezao se u kuhinju da pripremi posluženje.

- Ohoho...pa jel' ovo meni dobrodošlica mladi komšija – čuo je kako Mili iz hodnika šaljivo komentariše otvorena vrata.

- Dobar dan komšija. Ajte k meni, vidite da je pola zgrade prazno. Mi možemo ko dva penzionera na miru da uživamo cijeli dan.

- Radiš ti, radiš. Vidim ja svjetlo po cijelu noć. A vidim da i tvoj kolega iz firme svaki čas svraća i nosi neke papire u rukama.

- U pravu ste. Radim sad više nego dok sam bio na svojim nogama. Ali zato ne mogu u nadgledanje. Ali dobro je, da se ne žalim.

- Tako, tako sine. Samo hrabro. Proći će i ovo – hrabro ga je Mili.

Zavolio je ovog fino odgojenog mladića. Tek nakon nesreće su počeli da se češće sreću i viđaju. Muka čovjeka natjera da se malo osvrne oko sebe i počne svijet posmatrati drugačije.

- Da ja tebe zvanično ovlastim da budeš moj zamjenik. Zamjenik šerifa – šalio se. Nešto nam dolje u podrumu curi. Ne znam odakle...

Onda su pretresli sve probleme u zgradi.

Otkada je bio po cijeli dan u stanu, pomagao je upravniku tako što bi zamolio ljude iz firme da nešto poprave ili postave. Naplatili bi im samo materijal.

Prošli mjesec su napokon betonirali prilaz iz garaže. Prilagodili su ga da se može kolicima prići. A ne da mora izaći iz garaže i ući na glavni ulaz.

- Poznajete li komšije sa petog sprata Vezireviće?

- Poznajem. Rade u Austriji. Iznajmljuju stan. Do prije tri mjeseca kod njih je stanovala jedna porodica. Sad je stan prazan. Traže nove stanare ali oprezno, na preporuku.

- Pa jesu li našli? Imam jednog kolegu koji je zainteresovan za stan. Bi li ih pitali da li je stan iznajmljen?

- Nema problema. Hoćeš da ti dam broj pa da ih ti zoveš? Ti znaš na tu tehniku, a ja imam broj mobilnog telefona pa im moj unuk pošalje poruku ako nešto treba da im javim. Ovi su im prošli stanari bili neki rod. Valjda su sad kupili kuću koliko sam čuo.

- Može, ja ću im se javiti, hvala vam.

- Sad ću te ja, kad dođem u stan, nazvati i pročitati ti broj.

Tako je dobio broj. Koliko se radovao...

Poslao je poruku, objasnio ko je i ostavio im svoj broj. Popodne su ga nazvali i rekli da je nažalost stan iznajmljen jednoj porodici.

Porodici? Je li ona tražila stan u najam? Možda je ipak bila udata? Sad mu je bilo definitivno jasno da nije poznavala nikoga u zgradi nego je slučajno došla da pogleda stan za najam.

I da postoji jako mala mogućnost da je opet sretne. Sve su mu lađe potonule.

Roditelji su mu bili zabrinuti što je na posljednjem spratu. Nudili su da prodaju svoj stan i on svoj pa da zajedno kupe kuću. Ili da naprave novu.

Međutim, za pristojnu kuću je trebalo mnogo više para. Minimum duplo. Zato nije htio da pristane. Bilo bi to prenaporno i za njih i za njega. A još nije bio ni otplatio svoj stan. Nagovarali su ga da barem zamjeni stan za neki u prizemlju.

Vrati se opet razmišljanjima o njoj. Možda je njegovoj mašti bilo potrebno nešto čime bi se bavila.

Naišao je na ovu djevojku, pa umjesto da razmišlja o svojoj teškoj situaciji sad razmišlja kako bi je uspio vidjeti i popričati s njom.

"Pa šta ima veze ako mu se svidjela? Možda mogu popričati kao drugovi."

Bio je usamljen, i njeno lice mu je unijelo promjenu u život. Nikad nije osjetio da ga neko tako "čita i razumije" kao ona. Do srži.

I niko ga nije tako "ravnopravno" tretirao kao ona, svi bi ugledavši kolica ili ustuknuli ili sažaljivo ga pogledali. A ona samo što mu nije naglas rekla "ajde nemoj mi se tu izvlačiti, šta misliš da ću ti progledati kroz prste zato što si u kolicima".

Bilo mu je divno dok bi tako sanjario o njoj. Zato je želio da ti trenuci što duže traju. Prvi put nakon godinu dana da mu je duh živnuo i zainteresovao se za nešto izvan posla i njegovog invaliditeta.

Nekoliko mjeseci nakon nesreće pitao se da li uopšte funkcioniše kao muško.

Doktori su mu objasnili da je sve očuvano, da mu je leđna moždina cijela i da će vjerovatno uz operaciju ili više njih uspjeti da prohoda.

Na pitanje je li još "muško", rekli su da su problemi vjerovatno psihosomatske prirode a da će se tek kasnije pokazati da li može da funkcioniše normalno ili će biti nekih posljedica.

POGLAVLJE 3.

Anja je stajala na hladnom jutarnjem vazduhu čekaju bus za grad. Slušalice je stavila u uši pa joj je to malo prigušilo buku silnih automobila što su prolazili ispred njih.

Stanovala je u prigradskom naselju pa je zimi odlazila na posao po mraku i vraćala se kući po mraku.

Posljednih šest mjeseci su posebno bili naporni. Radila je u centru grada, u jednoj velikoj knjižari. Prije četiri godine tu je počela raditi ona, a već godinu dana s njom je u istoj firmi radila i njena sestra. Samo je Senka bila u drugoj poslovnici.

Posao je zahtjevao da po cijeli dan bude raspoloživa šefu. Pa su posao i spavanje postali smisao života. Nije imala druge obaveze osim toga, pa je to za sada mogla da podnese.

Jutros se probudila sat vremena prije alarma.

Odlučila je da će krenuti ranijim autobusom do grada. Bolje nego čekati da se stvori gužva.

Senka je ove nedjelje radila u popodnevnoj smjeni, pa je išla sama. Ipak, na stajalištu je bilo desetak ljudi. A u špicu bi bilo troduplo više.

Postalo je jako naporno otkada je preuzela filijalu. Šef je postavio za voditelja. To je značilo još posla i dvokratno radno vrijeme, kao da joj do sada nije bila ludnica.

Najviše joj je pravilo problem što daleko stanuje. Nije joj se isplatilo da u dvanaest kreće kući pa se u pet ponovo vraća. Tako da je cijeli dan provodila u knjižari.

Eventualno bi vrijeme između koristila da obavi poslove po gradu ili da ode u kupovinu.

Svima je bilo jasno da joj treba stan u gradu. Ali oni bliže knjižari su bili skupi.

Sestra joj je bila udata. Imali su malenog sinčića od tri godine. Svi zajedno su stanovali kod njenih roditelja. Zet je kretao dva časa ranije na posao od njih. Imao je mali kombi, i bilo bi im super da je mogao da ih poveze.

Mežutim njima je to bilo prerano.

To jutro je bilo maglovito i tmurno. Nakon desetak minuta u daljini se naziralo približavanje gradskog autobusa.

Put je bio ravan, jedino je postojao blagi nagib ceste pa je izgledalo da se automobili penju iz doline prema brijegu.

Kad su dani bili lijepi to je bio jako upečatljiv i zanimljiv prizor. Stvarala se neka čudna optička varka gledajući cestu u daljini pa je sve djelovalo pomalo nestvarno. Anja je znala to često fotografisati. Svaki put bi prizor bio nekako drugačiji.

Odjednom, crveni Ford Fokus iz kolone auta što su prolazili, zakoči i naglim manevrom skrenu prema busnom stajalištu.

Razljutio je tim kočenjem ostale vozače, pa su mu zatrubili. Auto se zaustavi nekoliko metara ispred stajališta.

Vjerojatno je čovjek spazio nekog poznatog, pa ga je htio povesti. I on zatrubi, ali niko od putnika izgleda nije poznavao vozača.

Vrata se na autu otvore, vozač izađe i Anja prepozna bradatog bolničara iz njihovog Doma zdravlja. Momka su svi zvali po nadimku, Cane.

- Anja! - zovnu je on.

Ona tek tad shvati da je čovjek trubio njoj. Vjerovatno se već pola putnika na stajalištu pitalo da nije neki bivši momak što je proganja.

- Zdravo! Izvini! Nisam znala da si ti i da meni trubiš! - doviknu mu prišavši nekoliko koraka bliže autu. Bus je bio na sto metara od njih.

- Ajde povešću te! Nešto bih htio popričati s tobom pa ako ti možeš sada...

- Dobro... ajde – malo zbunjeno pristane.

On odmah sjede u kola i brzo joj otvori vrata sa njene strane.

Krenuo je skoro odmah čim je sjela žureći da ne ometaju bus koji je dolazio iza njih.

Pružio joj je ruku u vožnji. Rukovali su se. Nije ga vidjela već nekoliko mjeseci.

- Možemo li stati u onoj pekari što radi 24 časa? Tu niže kod rotora? Da popričamo na miru.
- Može. Poranila sam jutros.
- Pa kako si? Izvini, jutros kad te ugledah pade mi jedna ideja na pamet. Pa sam onako reagovao. Nisam te vidio već dosta dugo. Kako ti je otac? - upita kad su sjeli za sto i naručili pecivo i kafu.
- Ja sam dobro a i otac je sada mnogo bolje. Jutros sam krenula pola časa ranije na posao, inače idem onim busom u sedam.
- Aaa... zato te ne viđam. Gdje radiš? Još si u knjižari?
- Jesam, sad me unaprijedili. Pa sam tamo od jutra do mraka. A ti?
- Idem u grad do jednog druga. U stvari... o njemu bi i da popričamo. Mada mi je ideja sad sinula, kad sam te vidio prije pet minuta. Nisam sigurna ni je li dobra, ni je li izvediva.
- Pa reci... pa da vidimo šta ćemo.

- On je moj dobar drug. Prije nešto više od godinu dana doživio je nesreću. Sad je u kolicima. Većinu toga samostalno obavlja... ali znaš i sama da osim fizičkih, puno problema prave i mentalne prepreke u čovjekovoj glavi...

- Razumijem... vidjela sam koliko je ocu bilo teško ispočetka sjedati u ona invalidska kolica. Imao je strašan otpor prema njima. Rekao mi je jednom, kad god ih pogleda kao da mu kažu, gotov si, nesposoban si, nepotreban si. Danima mu je to bila mora s kojom se borio. Kad ide leći njih zadnje vidi, kad se probudi opet njih prve ugleda. Srećom, to je trajalo dvadesetak dana. Dok se Senka nije izvikala na njega i rekla mu da su mu ta kolica prijatelj a ne neprijatelj.

- Ja većinu stvari obavljam za njega. Ali idući mjesec bi trebao biti odsutan dvije nedjelje. On neće da čuje ni za koga. Kaže da će moći sam i ne želi nikoga da angažujemo.

- Da, nekako je prihvatio da mu ti pomažeš, ali da opet proživljava s nekim to ispočetka... Jasno mi je zašto odbija.

- Ti si onda išla na onaj kurs... Pa si barem polustručno lice, a opet nisi medicinar. Jer neće da čuje da uzmemo bolničara. Razbijam glavu koga da nađem već danima. Jasno ti je da ne bi smio sam ostati bez osobe na koju se može osloniti. Pomogli bi mu roditelji i brat, ali ne dozvoljava mi da ikom išta kažem... A roditelji su opet stariji ljudi, brat radi... Tek kad sam te jutros vidio na stanici sinulo mi je... A sad mi je sinulo da si žensko... Na to sam potpuno zaboravio. On neće žensko.

Anja je shvatila šta mu je pameti. Ona je završila obuku za lica koja imaju osobe s invaliditetom u kući. Cane im je pokazivao praktične primjere na kursu.

Kurs sam po sebi nije bio ko zna šta, najviše im je pomoglo da se smire, prihvate novu situaciju a ne da svi zbunjeni i izgubljeni tumaraju po kući ne znajući kako da pomognu ocu.

Nekako se nakon kursa podrazumjevalo da je ona "stručno lice" i da ona treba da ih usmjerava kako da se ponašaju. Nakon toga svi su malo odahnuli i situacija je postala mnogo bolja.

- Neće žensko? Ajde što neće pomoć, nekako bi ga natjerali. Ali ako neće žensko... Treba li ga kupati? Pretpostavljam pošto je mlad da zato ne želi žensko.

- Ne, kupa se sam. Prepravio je kupatilo, samo se prebaci na klupu. Više je psihološki što ne želi žensku pomoć. Žene obično sažaljevaju invalide... znaš već... tako mlad a u kolicima... šteta...

- Da... nije im dosta njihove muke nego im još i drugi sipaju so na ranu. Koliko je oduzet? Paraplegičar?

Od struka na dolje. Ali mu je kičmena moždina sačuvana. Po onome što znamo trebaće mu nekoliko operacija da bi mogao stati na noge. Za sada on neće da razmišlja o tome.

- Kako se to desilo?

- Saobraćajka. Išli su na posao kombijem. Vozač iz suprotnog smijera, da izbjegne neku prepreku, udari u njih. Nije puno udario ali se kombi prevrnuo i otkotrljao niz padinu.

- Uh... Nije oženjen?

- Nije. Ima trideset godina. Da je barem imao djevojku, vjerovatno bi bila sad uz njega. Mada je neviđeno tvrdoglav. Bojim se da bi je otjerao i da je imao djevojku.

- Tvrdo glav?

- Nažalost... Anja... sjećaš li se kako ti je bilo teško s ocem? Kako je bio tvrdoglav i za čas bi se uvrijedio. Bila si neviđeno strpljiva i smirena. Ja sam sa zanimanjem gledao vaše dvoboje. Glas nikad nisi povisila ali bi uvijek bilo po tvom. Nisi to mogla naučiti na trodnevnom kursu. Jednostavno to imaš u sebi. Imaš talenat da znaš sa ljudima i da uvijek na miran način istjeraš svoje.

- Ne znam Cane... bila sam zahvalna što je tata živ. Nikad neću zaboraviti trenutke dok smo čekali hitnu pomoć i pitali si je li to posljednji dan kad ga vidimo živog?

Obećala sam sebi da ću se nekako odužiti za to. Zato sam sebi dala u zadatak da moram sve smireno i razumno da radim oko njega. Kad bi se majka i sestra izbezumile, ja sam u dvadeset sekundi procjenjivala šta moramo uraditi, kolika je šteta. Glava mi je radila kao mašina.

- Nisam znao da radiš po cijeli dan. Sad i to komplikuje situaciju. On živi na petnaest minuta od tvoje knjižare.

- Pa možda i ne komplikuje. Imam pauzu od podne do pet. Mogla bih tada biti kod njega. I ovako sam tada u knjižari ili odem u grad nešto obaviti. Ne isplati mi se ići kući pa se za sat, dva vraćati.

- To ne bi bilo loše. Ako mu nešto treba možeš prije posla da svratiš i onda opet oko podne. Mada mu starci nabavljaju sve, a brat ga vozi na terapije. I ja ponekad kad sam slobodan. Jedino ne znam kako da ga ubjedim da prihvati što si žensko.

- Nemoj ga puno nagovarati, postaće još tvrdoglaviji. Reci da bi me doveo da se vidimo pa nek onda odluči. Reci da si već obećao meni. Stavi ga pred gotov čin.

- Najbolje tako. Idem kod njega pa ću ti se, ako ne danas, javiti kad uspijem da ga nagovorim.

- U redu. Ako bude htio, ja sam voljna da se "družim" s njim za vrijeme pauze.

Nakon toga odvezao ju je do knjižare i svirnuo za pozdrav.

Sad je morao tvrdoglavog Davida da nagovori da prihvati pomoć. A kako ga natjerati? Uh. Volio bi da je Anja to obavila. Pogrešio je, trebao ju je dovesti pred Davida pa nek se ona obračuna s njim. Bio je siguran da bi pobjedila i istjerala svoje. Ovako je sad morao da se sam ubjeđuje s njim.

POGLAVLJE 4.

Popeo se liftom do stana. Ne čekajući da mu David otvori, sam je otključao vrata.

- Davide! - pozove druga.

Ništa se nije čulo. On skine jaknu i pogleda u spavaću sobu. Krevet je bio namješten. Znači da nije spavao u njemu.

Prepade se da se nije nešto dogodilo. Mada je David često znao da zaspe u dnevnoj sobi na sofi. I sad ga ugleda kako mirno spava pa odahnu.

Radna soba je bila u neredu, papiri i nacrti oko njega u dnevnoj. Radio je i zaspao. Tako nije mislio na svoju situaciju. Ne bi išao leći dok mu glava ne bi klonula od umora.

- Davide... spavalice – zvao ga je.

- Mmmm... jesi li to ti Caniša? Ja mislio neka bajna vila mi došla u posjetu.

"Dobićeš ti bajnu vilu samo kako da ti je uvalim" pomisli Cane ne smijući to reći naglas.

- Ništa od vile za sada, moš' da dobiješ kafu i društvo za rakiju. A ja bi mogao i da doručkujem ako je tebi majka nešto ostavila? Zna li žena da većinu onoga što ostavi pojedem ja?

- Zašto je gnjaviti s takvim podacima? Kad je ona srećna i voljna da kuva, a ti voljan da jedeš, ko sam ja da stojim između vas - smijao se David.

- Jeste, jeste. Da je malo mlađa i udovica odmah bi se oženio s njom.

- Oženio bi moju majku? Moj Cane, imaš ti ozbiljnih problema s tim jelom.

- E vidio bi tebe kad za deset sati na poslu, dižući i prevrćući ljude pojedesh jedan burek...

- Nego... sreo sam jednu moju drugaricu. Ona ima oca u kolicima ("ne mora mu baš sve reći" pomisli dok je svjesno "kitio" priču)... Dovezao sam je jutros na posao. Zamisli, radi cijeli dan. Ustvari, ima pauzu od podne do pet ali joj se ne isplati ići kući. Pa i to slobodno vrijeme provodi u knjižari ili izađe u grad.

- I šta ste smislili ti i ta drugarica? - sumnjičavo upita David već sluteći u kom će smjeru ići priča.

- Pa... možda da dan ili dva svrati do tebe... Popijete kafu, porazgovarate. Fina je djevojka. Znam joj cijelu porodicu.

- I ona misli da zna šta meni treba?

- Neće se ona bakćati sa tvojim "mušicama". Ali prošla je obuku za njegovateljicu za lica sa invaliditetom, vrlo je realna i snalažljiva.

- I sad ti mene "bariš" da mi je uvališ? Koliko puta sam ti rekao da ne želim žensko? Šta ako postanem nervozan pred njom pa napravim neku glupost?

- Ne barim te. A o nervozi nema govora. Znaš kako smirujuće djeluje na ljude... Šteta što nije završila medicinu. A usput, me baš zanima kako ćeš je odbiti. Već sam se dogovorio s njom da dođemo zajedno do tebe.

- Već si se dogovorio? A da mene ne pitaš? Kako si se dogovorio tako se i "odgovori"! - prasnu nervozno.

- Šta da te pitam? Može li moja drugarica da dođe sa mnom na kafu kod tebe?

- Dobro, dobro... da znaš da nisam ja kriv za ono što će joj se desiti. Pa joj ti kasnije objašnjavaj sam. Neka dođe – ljutito se složi David.

"Čekaj malo majstore. Da vidimo kome će se "šta desiti kad te Anja dovati". Baš ću se radovati gledajući taj duel" pomisli Cane ništa ne odgovarajući Davidu. Stvarno je bila pametna. Imalo je efekta što ga je stavio pred gotov čin.

Davida je naljutilo što ga Cane nije poslušao. Ali stvari su se otele kontroli već prije desetak dana. Od onda kad je sreo "nju" u liftu. Sreo i sad ne može da je zaboravi.

Kako da je nađe? To je bilo jedino pitanje koje ga je interesovalo proteklih dana. A šta i da je nađe?

Želio je odgovor. Želio je da mu objasni onaj pogled.

Dala mu je neki odgovor s onim pogledom. Odgovor na šta? Šta ju je on to pitao pa mu je onako odgovorila?

Nastala mu je strašna zbrka u glavi.

A ta zbrka u glavi počela je da mu se odražava i na tijelo. Neku noć je, sanjajući nju, imao reakciju... i zbog tvrdog sna u koji je upao, kad se probudio shvatio je da je mokar od znoja i da se upiškió u krevet.

I da je izgleda, dok je spavao i sanjao nju, sve "proradilo".

Ovakva snažna "udružena" reakcija mu od nesreće nikad nije desila. Pitao se šta to znači? I šta da radi ako se to bude ponovilo?

Kao da mu nije bilo dosta muka nego je sad Cane namjerio da te njegove muke možda vidi i nepoznata žena.

Nije samo David imao “posljedice” zbog susreta u liftu. Anja je postala uznemirena i rastrešena. Zbog tog susreta ali i zbog još jednog problema.

Imala je momka s kojim je željela da raskine. Očekivala je za mjesec ipo dana da se vrati iz inostranstva i da mu to saopšti. Inače, ni do njegovog odlaska nisu bili par koji je "gugutao". Više su ličili na one u dugogodišnjoj vezi.

Nikad nisu vodili duge razgovore, niti imali neke svoje samo njima znane zajedničke trenutke. Većina njihovog života se odvijala pred očima njihovog društva. Ustvari, više je to bilo njegovo društvo.

Čim bi završili posao i obaveze oni su se odmah sastajali, obično u gradu ili kod nekog od njih. Te sjedeljke su trajale dugo u noć, pa je Anja nekad iscrpljena od istih priča išla kući a onda ujutro takva neodmorna na posao.

Počela je to izbjegavati pravdajući se da zadnjih nekoliko mjeseci radi od jutra do mraka.

Goranu, njenom momku izgleda nije bilo čudno što se nisu čuli svaki dan. Ni što ju je pozivao u stan kad mu roditelji nisu bili tu.

Anji je to bilo strašno neugodno pa ga je odbijala ne želeći da ide u stan "kao lopov", dok ljudi ne znaju ni ko je, ni šta je.

Samoinicijativno je iznenada odlučio da ide na rad u inostranstvo. Čuli su se sve rjeđe, dva tri puta nedjeljno. Ona bi tada bila ili u knjižari ili u autobusu, pa bi priče brzo završili.

Bio je nekoliko dana na praznicima prije manje od dva mjeseca. I tada je znala da želi to okončati ali nije htjela da ide sa problemima na put. Sad je trebalo da ostane duže, desetak dana, pa će imati vremena da se sabere.

Ono što joj se dogodilo u liftu sa onim momkom u kolicima joj je bila posljednja potvrda da ona i Goran ne mogu ostati zajedno. Da ga je voljela ne bi mogla doživjeti onako burnu reakciju na nepoznatog mladića.

Nije imala dilemu da se i njemu tada desilo nešto što nije razumio. Vidjela je to po njegovom užarenom i iznenađenom pogledu. Nije se mogao snaći da bi to sakrio od nje.

Gledali su se, iako se prvi put u životu vide, i "pričali srcem" iskrenije nego sa nekim ljudima koje znaju od rođenja.

Nisu to radili svjesno. Jednostavno je neka čudna sila djelovala na oboje da izgube kontrolu i nadzor nad sobom. Cijeli taj dan držala ju je neka drhtavica.

Napravila je nekoliko grešaka kad se vratila na posao pa je koleginica, vidjevši da je potpuno rastrešena, pazila na nju da nešto ne zabrlja. Mislila je da joj nije dobro.

POGLAVLJE 5.

Prošlo je već desetak dana od kad je sreća Caneta.

Pretpostavljala je da se momak nije dao nagovoriti jer joj se Cane nije javljao. U petak naveče kad je došla kući radujući se predstojećem vikendu (koji je namjeravala prespavati), napokon je zvao.

- Alo Cane?

- Zdravo Anja. Oprosti što ti se nisam javio. Znaš već... momak je tvrdoglav ko mazga. Ali sam mu rekao da ću te dovesti bez obzira na njegove proteste.

- Znači idemo? Dobro, kada?

- Pa pošto ti u ponedjeljak radiš, a ja ću biti kod njega dok uveče ne krenem na posao... Bi li ja mogao doći po tebe kad budeš na pauzi?

- Može. To je oko podne. Kad budem spremna javim ti, pa dođi po mene.

I tako se Anja pitala šta je čeka u ponedjeljak. Kakav je taj momak? Je li sličan "njenom" momku iz lifta... koga nikako nije mogla zaboraviti.

Morala je sebe uvjeravati da se nisu dotakli rukama. Kad nije bila pri sebi činilo joj se da da su im se prsti dodirnuli.

Ali to nije bilo moguće. Stajala je naspram njega u liftu. Ta "fatamorgana" joj nije dala mira.

Crne užarene oči, pune usne i pogled su je svako malo dekoncentrisali.

Čim je prošlo podne, nazove Caneta da dođe po nju.

Usput se pokušala prisjetiti šta je učila na kursu. Dok je stajala na suprotnoj strani od knjižare, jer je Cane dolazio iz tog pravca, ugleda crveni Ford. On joj svirne i stade ispred nje.

- Već si spremna? Svaka čast!

- Imamo parking iza knjižare za nas, ali da se sad ne uvlačiš tamo. Koliko daleko idemo?

- Tri busne stanice.

Pustila je Caneta da se probija kroz gužvu gledajući oko sebe. Dan je bio prohladan, tmuran. Kao pred snijeg ili kišu.

Na semaforu ugleda ispred sebe "njegovu zgradu". Bili su stotinjak metara udaljeni od nje. Žmarci joj prođuše kroz tijelo. Opet se vrtila "oko njega". I ovaj je izgleda stajao blizu. Možda... možda bi onda mogla da ga vidi... "Dosta Anja, dosta!" naredi sebi.

Krenuše sa semafora i Cane se prestroji u desnu traku. Sad se već sva skupila. Bili su ozbiljno blizu. Iz trake skrene u usku i kratku uličicu koja ih odvede do podzemne garaže.

Anja odjednom prestade da diše. Glava je silno zaboli u sekundi. Je li ovo... je li ovo... Gdje oni to idu? Nije moguće... Gledala je ušlogirano u Caneta koji nije bio svjesan njenih "problema".

On je parkirao, a ona se ošamućeno isprtljala iz kola. Pitala se hoće li joj pozliti. I šta da kaže Canetu? Da odustaje? Najgore što nije bila sigurna da su u garaži njegove zgrade.

Odmakli su nekih pedeset metara od zgrade i onda skrenuli u uličicu. I onda opet skrenuli desno prema zgradi. Možda idu kod nekog drugog pa će se samo obrukati.

Lift! Da, lift. Kad vidi lift sve će biti jasno. Da li su u njegovoj zgradi ili nisu. Nije sad imala vremena razmišljati nego se morala koncentrisati da ostane na nogama. Da se ne osramoti.

Išla je iza Caneta, da on slučajno ne primjeti šta joj se dešava. Kad je otvorio pomoćna vrata kroz koja su ušli u prizemlje Anji se svijet okrene oko glave.

Nasloni se na zid dok je Cane pritiskao dugme za poziv i gledao na kom je spratu lift. Imala je veliki nagon za bježanjem. Ruke su joj bili led ledeni, a glava kao kamen.

Vrata lifta se otvore i sve ono što se desilo onaj dan opet se ponovi u njenoj glavi.

- Ajde, ne boj se! Vidi nju! Pa šta si se prepala? - čudio se Cane shvativši da je čudna. Nije on toliko strašan. A bogme nisi ni ti strašiva ženica! Biće on ko bubica ako ga ti uzmeš pod svoje...

Trućao je jadnik, dok se ona molila u sebi da prestane da priča i staje joj na muku.

Sedmi sprat. Da i onda su išli na sedmi sprat. Bilo joj je jasno da greške nema. Ide k njemu. Šta da mu kaže?

Kako će reagovati kad je vidi?

Poželi skoro da se pomiri s Goranom i da se sve vrati u normalu. Nije željela da preživljava ovakvo "vanredno stanje" niti da je ovako nešto obuzima. Nije bila sposobna za ovo.

Cane se uputi prema vratima u dnu hodnika sa lijeve strane lifta. Pozvoni jednom, i odmah uhvati za kvaku.

Ušli su, i to prvo ona jer je Cane džentlmenski propusti. Stala je u hodniku potpuno obamrla. Nije sad vrijedilo da razmišlja jer se morala nekako sabrati i suočiti s onim što je čeka.

- Stigli smo! - uzviknu Cane.

- Evo me sad ću ja – čuo se odgovor.

Da... to je bio njegov glas. Iznenadi sebe shvativši da mu je čak i glas upamtila.

To joj opet pogorša stanje i ubrza disanje.

Cane stade na velika staklena vrata koja su iz hodnika vodila u dnevnu sobu. Pokaže njoj rukom da prođe ispred njega.

Stisnu zube i zakorači naprijed dva koraka.

Dva oka koja su je užareno gledala u liftu sad su je opet posmatrala. Zažmurila je na trenutak. Ali morala se suočiti s neizbježnim. Ovaj put je izgledalo kao da se zaledio.

Sjedio je u kolicima bez ikakve reakcije. Samo je zurio u nju. Nije se čak uspio ni iznenaditi kao u liftu.

Tamo mu je pročitala stotinu pitanja i dilema u očima. Sad je samo "zamrznuto" gledao u nju ozbiljnog lica.

Ćutali su oboje pred Canetom. Kao da si imali neku toliko sramotnu tajnu da niko za nju nije smio znati.

Neki se švalerišu, varaju muževe, žene, i to sa njihovim najboljim prijateljima ili prijateljicama ili ko zna šta još rade pa se ne osjećaju kao ona sada. A izgleda i on isto.

Neprijatna tišina koje oni nisu ni bili svjesni je strpljivo stajala između njih i čekala daljnji razvoj događaja.

Nije mogla više izdržati da on tako ukočeno bulji u nju pa nervozno obori pogled. To ga izgleda osvjesti i natjera da se pokrene. Dovezao se na metar od njih.

Ona nekako skupi hrabrost i opet ga pogleda ravno u oči.

- Šta je ovo? - zapanji se Cane. Tako se dočekuje mlada i lijepa pomoćnica? E moj Davide! I manire si zaboravio. Oćeš da je otjeraš?

Toliki osjećaj nelagode, "grešnosti" nikad u životu nije osjetila. Srce joj je već tuklo u grlu, u ušima joj je bubnjalo a sad su i suze počele da se skupljaju.

Previše je trajalo ovo njegovo zurenje bez riječi. Njoj se činilo da je već cijela vječnost prošla.

Napokon se on ipak trgnu... Morao je pod hitno da natjera sebe da reaguje i da je izvadi iz ove situacije. Dok je on pokušao da smisli šta da kaže, Cane izgubi strpljenje.

- Pa... ja htio pitati šta misliš... a vas oboje ostalo bez teksta... i izgleda danas nemate namjeru progovoriti – jadao se Cane. Hoćeš li da te upoznam sa mojom drugaricom ili nećeš?

- Cane!

- Ako nećeš odosmo mi u provod! Nećemo gledati tebe neraspoloženog!

- Polako Cane, čekaj malo! Šta si navalio! Daj da sjednemo i popričamo. Rekao sam ti da ne želim pomoć. Ali to ne znači da ne primam posjete – ljubazno joj se napokon osmjehnuo. Došao je sebi, shvatila je.

- Ja sam David. Izvini... malo sam...čudan danas... izgleda – značajno je pogleda.

Glas mu malo zaškripa i zatreperi. Ovaj put ona mu u pogleda ugleda dio one vatre koju je "upoznala" u liftu.

Učinilo mu se da njoj nije dobro. Doživjela je šok vidjevši ga, a sad mu se izgledalo da joj je svaki čas sve gore.

Ustvari, ona je bila pet minuta duže u šoku od njega shvatio je to. Vjerovatno se izbezumila već kad ju je Cane doveo pred njegovu zgradu. I vjerovatno se tad sjetila invalida iz lifta... I povezala kod koga idu.

Da, njoj je bilo gore nego njemu. Totalna konfuzija.

Plus toga nije mogao da razumije šta mu se dogodilo kad ju je ugledao na vratima. Kao da mu je balon sreće i radosti eksplodiralo u grudima.

Danas je bila u crvenoj pletenoj rolki i dugačkoj sivoj suknji. Uz to je obula crne kožne čizme sa petom od pet šest sanitimetara. Kaput je bio isti kao onda kada ju je vidio u liftu.

- Drago mi je. Ja sam Anja - nakon nekoliko sekundi mirno je rekla ne skidajući pogled s njegovih očiju.

- Drago ti je? - izleti mu. Sad mu crne oči još jače zasvijetliše.

- Drago mi je što si došao sebi. Možda je razlog neispavanost.

Na ovo se on nestašno osmjehne. Shvatio je da ga zadirkuje. Znala je jako dobro šta je razlog njegove smušenosti. Nije ni njoj bilo lako, vidio je to. Ali se hrabro držala.

-Auu ala napredujete! - Cane se već pitao ima li danas ko normalan u blizini. Ovi dvoje su bili totalno čudni. Pričali su ko dva filozofa. Ništa nije razumio.

- Idi vidi ima li išta u frižideru, juče mi je bila majka, donijela neke kutije. Možda ima kolača – pošalje ga David da im ne smeta.

- Frižider! Moj omiljeni kućanski aparat! - pogleda veselo u nju. Idem ja da nađem nešto dok vi odlučite jel' vam drago, il' vam nije drago...

Čim se on odmakao od njih "sakrivši" se iza vrata frižidera, oni na miru počеше da se "razgledavaju".

Ona primjeti da ima podočnjake, ali da je svježije obrijan. I da je dosta nervozan i u osjetljivom stanju. Ali ju je gledao toplo i kao da se radovao što je vidi. Vidjela mu je zainteresovanost i sreću što su se opet sreli. U to nije bilo sumnje.

Sad je mogla bolje da ga osmotri nego onda u liftu. Imao je sigurno preko osamdeset, možda i devedeset kilograma. Jaka ramena. Onda to nije primjetila zbog jakne. Sad je bio u majici kratkih rukava. I donjem dijelu trenerke. Koristio je obična kolica, i to vrlo vješto koliko je uspjela vidjeti.

A u njemu je sve treperilo, igralo. Nije mogao reći je li mu veselije srce, duša ili tijelo što ju je našao. I kako ju je samo uspio naći. Došla mu na vrata. Sama.

Kad su se "nagledali" jedno drugog, on joj ozbiljno reče:

- Ne želim pomoć.

- Pretpostavljala sam. Dobro, u redu je – rekla je to mirno. Nije sebi dozvoljavala da pokaže razočaranje i da mu saspe u lice ono što je mučilo. A htjela je da ga pita "Znači ne želiš opet da me vidiš? A ja sam htjela da vidim tebe. Opet. I zašto me onda gledaš tako kad ne želiš ponovo da me vidiš?"

Nije očekivao tako miran odgovor. A šta je očekivao?

"Pa, budalo jedna upravo si joj rekao da ne želiš da je vidiš! Želim, želim, silno želim da je vidim ali neću da mi bude medicinska sestra! Da bude sa mnom kao njegovateljica invalida! Želim je kao ženu! Želim da mi dođe sama ako joj se sviđam!" - zavapio je u sebi.

Stajala je i dalje ne prilazeći sofi da sjedne. Malo ga je to zbunilo. Shvatio je da možda ni ona ne želi da viđa njega.

Ovo opet izazva nenormalnu reakciju kod njega. Obuzme ga očaj i bespomoćnost. Nije se mogao osloboditi osjećaja da je lutka na koncu i da neko drugi upravlja njime. Kao da oboje upravo igraju u nekoj španskoj sapunici.

- Ti još stojiš? - zbunjeno je pogleda Cane donoseći kolače na tanjiru. Kolači su tu, pristavio sam kafu...

Canetov telefon se oglasi dok je govorio. Svi troje pogledaše u telefon kako skakuće i zvrnda po staklenom stoliću.

- Izvinite... sad ću ja – uze telefon i ode prema radnoj sobi.

Zvuk uzavrele vode natjera nju da se pokrene. Kuhinja je bila lijepa, možda tri sa tri, boja ormarića bijela, sa tamnocrvenim i žutozlatnim detaljima.

Sve raspoređeno skladno i praktično na sve tri strane samo je dio uz trpezariju bio slobodan. Prozor je bio iznad sudopera i gledao je na veliku terasu.

Prinjela je vodu kašičicom da provjeri je li Cane stavio šećer. Vrela voda je oprži po usni. Zanemari to i ne jauknu. Ionako je bila poluobamrla od šoka.

- Ja i Cane pijemo srednje zaslađenu. Doduše ja više volim nes. Ako hoćeš napravi i ti sebi nes – reče on dovezavši se do dijela gdje je bila trpezarija.

- Volim običnu - kratko odgovori sipajući kafu u džezvu.

Gledao ju je kako sa police uzima šoljice i ređa ih na tacnu. Nije bio svjesan da mu je na licu sjetni poluosmjeh.

Kosa joj je i dalje bila šatirana od polovine do krajeva. I danas je kao i onda bila skupljena u rep.

Imala je možda oko 60 kilograma. Lijepe srednje građe, suknja je pratila liniju njenog tijela sužavajući se lagano prema kraju.

Prošli put je imala kraću, zvonastu suknju do ispod koljena. Ovaj put je bila dugačka sa izrezom na zadnjoj strani. Dužina je bila skoro do gležnja. Iako uska i pripijena nije izgledalo da ima problema prilikom hodanja.

Lijepa, nježna, osjećajna...i živa. A on više nije živ, samo životari...

- Mlijeko?

- Ne.

- Ti si se već snašla! - Cane radosno zaključio sve se nadajući da ovo nešto znači.

Nije imao pojma da će David biti ovoliko težak. Uvijek je bio galantan i ljubazan prema djevojkama. Nadao se da će se malo otkraviti kad je vidi. Ali izgleda da ništa od dogovora. Osjećao se kao neuspješna provodadžika koja hvali mladu mladoženju.

Ona ništa ne reče, samo mirno postavi sve za trpezarijski sto iako je Cane donio kolače u dnevnu sobu. Znala je gdje on "sjedi". Uvr stola, kuhinji okrenut leđima. Oko pravougaonog stola su bile još tri stolice...

Canetu servira na mjesto s njegove desne strane a sebi preko puta njega. Gledao je mirno cijelo vrijeme bez riječi kako ona radi i shvatio "poruku" kad je sebi stavila kafu na mjesto najudaljenije od njega. Razumio je da i ona želi biti što dalje od njega.

Njih dvojica su za to vrijeme pričali normalno, ali usred priče Cane odjednom zbunjeno zastade. Pogledao je u nju pa u njega. I ućuta ne znajući šta dalje. Trajalo je to dobrih dvadesetak sekundi, kao da je trajalo dvadeset časova...

- Cane... mi smo se složili da njemu ne treba pomoć – napokon se oglasi ona jer je on gledao u nju i izgleda nije imao namjeru da prvi progovori.

- Ha? - zablenu se Cane u nju. Pa kad su se složili? Nisu riječi progovorili skoro.

Ovo je iznenadilo izgleda i njega jer je začuđeno podigao obrve. Sad je trebalo da je podrži i složi se s njom. Ali nije mogao da zucne. Kako da to izgovori? Ako potvrdi njene riječi nikad je više neće vidjeti. Kolika je bila mogućnost da je "slučajno" sretne i treći put? Jedino ako nabavi zlatnu ribicu da mu ispuni tu želju.

Prvi put kad su se sreli nije mogao učiniti ništa. Žalio je zbog toga. Dobio je sad priliku za popravku, i dok je dio njega htio da je otjera, jači dio ga je već stiskao za vrat i govorio mu da ni ne pomišlja na to. Ako je sad izgubi... snosiće posljedice svoje nepromišljene odluke. To ga osvjesti. Ako treba da on popusti, i da se ponizi...

- Anja ti kaže da se slažemo da ću ja najvjerojatnije moći sam. Ali da bi ti bio miran ja ću još razmisliti. U svakom slučaju hvala vam oboma na trudu.

Gledao je u nju dok je govorio. Ipak je krajem oka uspio vidjeti i Canetovo iznenađeno lice kad je rekao da će razmisliti.

Ona začudo nije pokazala ništa. Lice joj je bilo mirno. Kao da je pokerašica.

Nema iznenađenja, uzdignutih obrva. Ništa. Nakon nekoliko sekundi ustala je, pogledala Caneta pa njega i izgleda zaključila da je posjeti kraj.

- Dobro... idem ja sada.

Uzela je torbu sa sofe u dnevnoj, dok su se njih dvojica zbunjeno pogledavala.

- Ne treba da me ispraćate. Zdravo – mirno je rekla stavljajući šal oko vrata i namještajući rep.

Kao da je to bila komanda obojica se skoro i ne pomjeriše.

- Šta ovo bi? - prozbori zbunjeni Cane.

David nije rekao ništa samo je stisnuo zube. Šta da radi? Da Cane nije bio tu ne bi je pustio, ovako nisu mogli... nije mogao on da razgovara s njom onako kako je želio.

Jedva je nekako izašla iz zgrade na vazduh. Koračala je skoro trčeći i boreći se da udahne. Dočepati se svoje male kancelarije, svoga svijeta knjiga... Što brže, što brže...

Noge su je nosile kao da je neko progoni. Uхватила ju je strašna vrućina i neka opijenost.

Bila je nestabilna na nogama. Umjesto da kaput dobro zakopča po prohladnom danu, ona ga je skinula i vukla u ruci neprimjećujući da joj se kraj vuče po trotoaru.

Ko je mogao i u snu da pomisli da je on taj invalid? Ko je to mogao da izrežira, namjesti ovako nešto? Da joj napravi zamku? Prokleti život!

Ko je mogao da pomisli da će otišavši da pogleda stan koji se iznajmljuje završiti u Zoni sumraka. Da neće biti dana da se ne sjeti tog čovjeka.

Mislila je da je dirnulo što je mlad i fin čovjek u tako teškoj situaciji, da je to dotaklo, zaboljelo. Bila je svjesna tad u liftu da mu se svidjela. Ali nije samo njemu. Nije bio jedini muškarac koji joj je očima i stavom pokazao da mu se dopada. Kako je mogla... ma ne smije misliti o tome i tačka!

Tu noć dvoje mladih ljudi je preplakalo, svako u svom mraku i svojoj tišini. Ona da ne bi probudila sestrića (spavala je u sobi sa malenim) otišla je sa jastukom i dekom u dnevnu sobu.

Ujutro će reći da je morala da uradi nešto za posao pa je spavala tu. Desilo se to već nekoliko puta.

Na tufer je ujutro namočila vodu sa sodom bikarbonom ne bi li sakrila izdajničke podočnjake. Hvala Bogu na današnjoj šminki. Mogao si da se namažeš da te rođena majka ne može prepoznati...

Anja se nije puno mazala. Knjigama je bilo svejedno kako ona izgleda. Imala je jednu CC kremu za prikrivanje nesavršenosti i voljela je maskaru. Ponekad malo tekućeg ruža. To jutro je obilato iskoristila darove kozmetičke industrije.

- Šta si se ti tako dotjerala? - začudi se njena majka kad se Anja vratila iz kupatila.

Već je bila spremna da krene na posao da bi izbjegla moguća ispitivanja.

- Imam danas neki sastanak (to je bila istina, ali se za to nije morala našminkati). Idem ja, ljubim vas sve. Gdje je tata?

- Radi vježbe. Javi mu se prije nego što odeš.

Oko deset sati u njenu izdignutu kancelariju na dnu velike knjižare dođe Cane. Tjelo joj se odmah nakostreši i poželi da pobjegne. Nije joj se pričalo o njemu. Još je boljelo ono od juče. Jako boljelo. Branila se tako što nije sebi dozvoljavala da misli o tome.

- I? Onda šta ti se čini? Moram priznati da stvarno znaš da natjeraš tvrdoglave da popuste. Znaš onda... kad si došla s ocem da vam pokažemo vježbe... a on je tvrdoglavo odbijao saradnju. Onda sam vidio kako imaš neki talenat za "tvrdoglave invalide".

- Otkud ti to?

- Ocu si se onda nasmješila i rekla mu jedno svilenog "tata"... Ali to "tata" je imalo takav prizvuk... On te je pogledao i sledećeg trenutka pomirljivo uradio vježbu. Sjećaš li se? I kod tebe kući sam vidio da ti svojim svilenim nastupom postižeš ono gdje nikakva druga nagovaranja ne pomažu. Čim sam te neki dan ugledao na stanici sjetio sam se toga.

- Aaa... to si vidio. Ali on nije moj otac. Umjela sam ja i da zaurlam na oca, doduše to je više radila Senka. A umjela sam i da tri dana ne pričam s njim dok ne popusti.

- Pa nije tvoj otac, ali nije ravnodušan. Imaš neki "stav". Nešto tvrdoglave tjera da te "gotive". Njemu si rekla da prihvaćaš to što on ne želi tvoju pomoć. I sad on više nije siguran da je ne želi. Dokle ćeš ga pržiti na tihoj vatrici? Koji je sledeći korak? Meni se čini da si ti odlučila da ga natjeraš da te moli – slatko se nasmijao.

O, to je vrlo dobro znala. I da je "gotivi" i da nije ravnodušan. Radovao joj se kao dijete svojoj omiljenoj igrački. To joj je rekao onaj vatreni sjaj koji mu je izbijao iz očiju.

Dok je kuvala kafu, bilo joj je vrelije od tog pogleda koji je osjećala na sebi, nego od vruće vode. Jadni Cane se radovao što on nije ravnodušan. Ponadao se da je ovo njen način da "neposlušnog" zainteresuje da prihvati njenu pomoć.

A njih dvoje je ludjelo zbog te "neravnodušnosti"...

Svako na svoj način. Njemu se to moglo i oprostiti. Em je muškarac, em je bio u onakvoj situaciji. Veća muka su joj bile njene reakcije.

Otprilike je imala utisak da je dvadeset hiljada misli jurnulo u njenu glavu kad ju je Cane dovezao pred njegovu zgradu. Nijedna suvisla, ali je svaka stizala brzinom uragana. I hućanje vjetra i udaranje i praskove, sve je to preživjela, od panike kad je shvatila kod koga idu.

Kako da mu kaže "Cane, imam momka. Ne mogu da se brinem o tvom invalidu. Privlačimo se." Šta bi čovjek pomislio na to?

A šta s njim? Šta da njemu kaže? Dokle mogu da stignu? Samo su se zavaravali oboje bilo joj je jasno. Nije tu bilo nikakve budućnosti. Uхватило ih je u trenutku. Oboje nespremne. Kao što neki dožive ljubav za jednu noć, oni su doživjeli susret u jednoj vožnji liftom. I tako treba ostati. Jedan sjaj očiju i jedno povezivanje srca...

POGLAVLJE 6.

Treći dan nakon posjete zazvoni joj telefon.

- Molim? - javi se na nepoznati broj.
- David... ovdje David – progovori on napokon nakon nekoliko sekundi šutnje.

Po struji koja je prošla kroz nju osjetila je to i prije nego što je progovorio.

- Kaži.
- Hvala... ti što si htjela pomoći...
- Ali nemoj više da dolaziš – prekinu ga ona mirno usred rečenice.
- Nisam to rekao – javi se on iznenađeno.
- Ali si to mislio, samo si to htio da mi saopštiš ufino.
- Odlučio sam da ne želim pomoć i prije nego što si došla. Nema to veze s tobom.

- Dobro. Pa ko sam ja da preispitujem tvoje odluke.
Valjda imaš razlog.

- I ne zanima te?

- Pa ne baš. A i ne zvučiš mi spreman za rasprave. Više kao da si spremio monolog.

- Nisam htio da budem grub i nezahvalan – reče joj nježno i tužno.

- Pa matoriji si od mene valjda bolje znaš šta ti treba – rekla je grubo. Htjela je da što prije završi razgovor. Mogla je svaki čas početi plakati.

- Anja...

- Moram ići, ajde zdravo – zbrza i prekide vezu.

On je zaustio da nešto kaže ali već je bilo kasno. Nema tu više šta da se priča. Znala je u takvim situacijama da ništa ne pomaže ako neko zatvrdo glavi po svom.

Opet joj je telefon zazvonio. Opet on.

- Šta sad hoćeš?

- Da ti objasnim...

- Nemoj. Sve što kažeš ja ću čuti isto. Da si kukavica.
- Kukavica? Pa hoću da te spasim...
- Ili da spasiš sebe. Navikao si se, ovako sa mnom nema mrdanja. Nema drame, moraš da se boriš.
- Znači, zato si tako mirna.
- Radi kako želiš, rekla sam ti! - povisi glas nestrpljivo.
- Nemoj i ti sada kao i ostali da mi soliš pamet!
- Tačno. Nisam ti niko i ništa. Ko sam ja da ti išta govorim?
- Nisam to rekao – uzdahnuo je uznemireno. Nije pretpostavljao da će biti ovakva.
- Jesi. Rekao si da sam prešla granicu. Da mogu da se javljam samo kad mi ti dozvoliš. A to će se desiti malo sutra. Ili sam iskrena ili me nema. Moraš čuti i što ti je pravo i što nije. A ti si odlučio da ne čuješ ništa. Pa dogovorili smo se. Neću ti smetati.

- Anja... molim te nemoj se ljutiti. Nemoj, molim te. Ne prestajem da mislim na tebe od onog dana... Želio sam da te vidim... ali ne ovako. Možda... možda možemo da se vidimo na kafi. Onako... Bez da razmišljamo o... - pokušao je da joj objasni.

Nije želio o svojoj bolesti. Želio je da je vidi ali ne kao invalid njegovateljicu nego kao muškarac ženu. Shvatila je šta želi.

Dok je pričala došla je koleginica i nešto joj pokazivala rukom. Izgleda da su imali neki problem. To joj dade vremena da izbjegne odgovor jer nije ni sama znala šta da mu kaže.

- Moram ići sada, zovu me. Zdravo – mirno mu je rekla i prekinula ponovo.

Zažmurio je ljuteći se na sebe. Budalo, budalo, budalo... Zašto je nisi pustio da dođe kao njegovateljica pa onda da joj polako kažeš šta imaš.

Prvi put nije mogao ništa kad ju je sreo u liftu. Neko čudo mu je opet poslalo i onda je sam upropastio nevjerovatnu priliku.

Ali nije mogao protiv sebe. Srce nije željelo da mu bude njegovateljica želio je nešto drugo, želio je nemoguće...

A sad je prilika zauvijek izgubljena. Nije smio više ništa pokušati. Kad dođe Cane tražiće da ga odveze do nje.

Vrativši se u kancelariju iscrpljeno je sjela u stolicu. Sjetila se opet onog kobnog dana u liftu. Zažarenim pogledom kao da joj je iskreno priznao sve bez stida.

Kao da je rekao lijepa si, prekrasna, usamljen sam, dođi mi... Lift je iznenada postao pretjesan za njih dvoje.

Do prije tri dana nije smjela sebi da prizna šta joj je "sve" njegov pogled u liftu "poručio". Bilo je previše za nju da o tome misli.

Bilo je i sramota zbog tog što je osjetila za dvadeset sekundi sa nepoznatim muškarcem. Nije mogla da se riješi grižnje savjesti zbog tih nekoliko trenutaka.

Sve ono što je danima gurala pod tepih, čemu nije htjela da da ime, sada se raščistilo i razbistrilo i dobilo ime...

A sve je krenulo bezazleno...

Nekoliko dana prije susreta, nazvala ju je prijateljica i rekla da njeni poznanici iznajmljuju stan, ali samo stanarima s preporukom. Ona im je preporučila Anju i rekla im da će je pitati. Stanodavci su živjeli i radili u Austriji pa je morala čekati dok dođu da bi mogla pogledati stan.

To jutro su je nazvali i zakazali u 13 časova susret u stanu. Rekli su joj otvoreno da imaju još dvije ponude pa koja im se najviše sviđa. Anja nije sumnjala da će im se svidjeti, ali je slutila da će cijena za njene mogućnosti biti previsoka. Jedino da nađe nekog s kim bi stanovala...

Bila je skoro godinu ipo dana u vezi sa momkom. Prije šest mjeseci on se iznenada odlučio da ode u Njemačku na rad. Bila je jako zbunjena.

Ništa joj nije govorio, nisu pravili takve planove, nisu spominjali odlazak u inostranstvo. Samo jedno veče veselo joj je rekao da mu je drugar javio da ima mjesta za njega i da ide raditi.

Nije pitao šta ona misli, nije joj objasnio kako zamišlja njihovu vezu u budućnosti, ni šta ona treba da radi nakon ove njegove odluke, niti koliko će ovakva situacija potrajati.

Pogodilo je što joj nije rekao. Nije uopšte planirao, samo bi odjednom, ničim izazvan, uradio nešto. Najteže joj je bilo što nekako nisu bili srodne duše. Nikad nije osjećao šta ona misli i kako joj je u tom trenutku.

Majka je tješila da su svi muškarci takvi. Da će kad je upozna bolje razumjeti. Ali njoj je tad bilo dosta.

Bio je dobar dečko ali nekako "lak" u razmišljanjima, površan i impulsivan.

I njeni roditelji su se pitali šta to znači? Prekidaju li oni? Anja je pomirljivo pokušala da ublaži tu njegovu nesmotrenost. Rekao je da će mu nedostajati, ali da će dolaziti što češće može.

Pitala ga je koliko misli da će to trajati. Nije joj rekao ništa određeno nego da će vidjeti kako se stvari razvijaju.

Otišao je prije pet mjeseci, nakon tri mjeseca je došao prvi put na odsustvo nekoliko dana. Više se družio sa društvom nego s njom.

Ona je radila, svako veče su izlazili s njegovim drugarima i njihovim djevojkama ili ženama. Priča se vrtila samo oko njegovog oduševljenja novom sredinom i novim poslom.

Otišao je ponovo, a u Anji je definitivno sazrela odluka da nešto mora promjeniti. Ako ovo dopusti čekaće ona njega do četrdesete. Neće se pomjeriti s mjesta. Bolje da prekinu dok još nisu duboko zabrazdili. Odlučila je da mu otvoreno kaže kad dođe o čemu razmišlja.

Zato je možda i željela svoj stan, svoj mir. Bilo joj je dobro sa roditeljima i sestrom ali oni su imali svoje živote, svoje partnere a njoj je sestrić od tri godine bio utjeha.

POGLAVLJE 7.

Kad je napustila stan, on je ispitivao Caneta o njoj.

Htio je da je zaustavi, da joj ne dozvoli da ode. Da je moli da ga ne ostavlja. Ali nije rekao ništa. Nije mogao da pred Canetom pokaže koliko je nesrećan njenim odlaskom.

Barem je postojalo svjetlo na kraju tunela. Znao je kako se zove, znao ju je Cane, i sad nije mogla da mu pobjegne. Da se malo pribere, pa će otići do nje. I njoj je trebalo vremena za oporavak.

Neke stvari nije mogao da pita druga, sve se nadajući da će mu sam reći. Već je, i prije nego što mu je Cane spomenuo, znao da ona ima oca koji je imao infarkt, pa je nekoliko mjeseci koristio kolica dok se nije oporavio. To mu je rekla onda u liftu.

Saznao je i da stanuju u istom naselju i da pripada njegovom Domu zdravlja. Tako su se i upoznali.

Imala je i sestru. Obe su bile dobre ćerke, jako su se brinule kad im je otac obolio. Ona je čak završila kurs za njegovateljicu osoba sa posebnim potrebama. Kad je dva, tri puta bio kod njih kući, vidio je da ima gomilu knjiga iz te oblasti. Očito su se jako posvetile očevom oporavku.

Sestra joj je bila udata. A ona? Cane ništa nije rekao. Jasno mu je da nije udata. Ali ima li momka? Nije se usudio da ga pita bojeći se odgovora. Poslije mu je bio žao zašto nije pitao. Dani su prolazili, njega je hvatala panika, pa očaj, pa ljutnja, kako je glupo postupio prema njoj.

Bilo mu je jasno da se neće vratiti, a on nije znao kako da izvede da je opet vidi. Iako je čvrsto odlučio da će je ponovo vidjeti sad nije znao kako da to namjesti. A nikako nije želio da mu dođe tako što će iskoristiti svoj invaliditet da je “namami”.

Cane se pomirio s tim da on ne želi nikoga. Ako bude trebalo tražiće sam da mu nekog pošalju barem na nekoliko časova.

Ako sve bude u redu, brat ili roditelji će mu svraćati svaki dan. Mada ga je to nerviralo i ometalo ga u radu.

Kad oni ne bi često dolazili, on bi zaboravio na svoje probleme i danima radio. A uživao je u poslu. Bar mu je zaposlenost pružala utjehu.

I ona je shvatila da joj se više neće javiti. S jedne strane je odahnula a s druge... nešto ju je ujelo za srce. Nije mu stalo.

Izgleda da nije umjela da se svidi momku kome je dovoljno stalo da učini bar neki mali gest pažnje, neki napor da bi pokazao da mu je posebna.

Ranio ju je ovim svojim nejavljanjem. Već je bila "načeta" Goranovim postupkom, a sad ju je on dotukao. Bila je lijepa mlada žena, ali najčešće su je opisivali kao "jako draga i ljubazna", ali izgleda da su je muškarci doživljavali drugačije.

Možda nije bila dovoljno zavodljiva i provokativna.

Sestra joj je rekla da se ona lijepo oblači, lijepo izgleda ali da je pitanje stava.

Da treba malo da "bude vrckastija", a ne da odaje utisak "ljubazne prijateljice ili sestre ili dobre ćerke". To muškarcima nije interesantno.

Sjećala se sebe u noćnom provodu. Nekad su izlazile, dok se sestra nije udala. Ali nikad se nisu opijale, niti pravile neke ekscese. Vidjela je da se i druge mirnije djevojke ne snalaze kao ni ona u tom noćnom ludilu.

Nije bila neljubazna kad bi joj momci prišli, fino bi pričala s njima, ali nije mogla da nakon pola sata priče ode s njim ko zna gdje. Nikako da se neki koji se i njoj dopada ohrabri za nešto više i ozbiljnije.

To se nekoliko puta ponovilo i tad je shvatila da ona u noćnom životu neće pronaći ništa osim glavobolje. Pa je sve rjeđe izlazila.

Gorana je upoznala jedno popodne kad je došao sa zajedničkim prijateljem po neki materijal. Djevojka od tog momka je naručila neke materijale kod nje za svoju firmu, pa su njih dvojica došli po to. Usput su je pozvali da dođe to veče na žurku u kafić povodom njegovog rođendana.

I tako je krenulo. Nakon nekoliko slučajnih susreta pitao je bi li izišla sa njim. Bio je fin momak, vrlo razgovorljiv i zabavan.

Imao je normalnu porodicu, posao koji nije baš bio plaćen ali se nije žalio. Koliko je vidjela nije se opterećivao s novcem. Živio je sa roditeljima, nije pravio neke dugove da bi rekla da je neodgovoran.

Jedino ju je zbunjivalo što je cijelo društvo već bilo u ozbiljnijim godinama. Sve 34 do 40 a bili su opušteni kao da im je 25. Niko nije spominjao porodicu, kad misle imati djecu, kakav im je plan. Ona je bila najmlađa od njih sa 28 godina. Goran je već imao 36.

Nije znala šta da radi. Nikako da dobije od njega neki jasniji signal šta očekuje od nje, šta bi volio da uradi, čemu bi se radovao.

Sestra joj je rekla da su muškarci tako "laki u glavu" ali da se to promjeni kod većine kad dobiju djecu.

Nakon njegovog odlaska ona je nekoliko puta bila sa tim njihovim zajedničkim društvom, ali se već nekako počela osjećati kao višak.

Došao je dan kad je Cane trebao ići na put. Posljednja tri, stalno je napeto gledala u kalendar. Shvatila je da joj se sam neće javiti. Tvrdoglavi magarac. Došavši na posao od jutra je bila odsutna i rastrešena. Svaki put bi skočila kad bi telefon zazvonio.

A da ona onako ljubazno ode da mu se javi? "Ni govora! Da nisi mrdnula. Sram te bilo što si to i pomislila!" vodila je unutarnju borbu sama sa sobom. "Ma šta smeta? Nije to kao da kapituliram pred njegovom tvrdoglavošću." Ma ne... ne smije otvarati Pandorinu kutiju. Ako sad ode... ko zna šta će biti dalje.

U podne, kad joj je počimala pauza, bila je na sto muka. Nikako da se odluči hoće li otići iz knjižare ili će se tu skrivati cijeli dan.

Treba da izađe bar na ručak. A ako izađe postoji mogućnost da će je "noge" odvesti tamo gdje ne treba. Zašto čačkati po onome što ne može biti?

"Hrabro Anja, hrabro. Nemoj dozvoliti da on manipuliše s tobom. Dva puta te pogledao kao da si cijeli život njegova... ali to ništa ne znači."

Znala je nažalost da invalidi ponekad zlopotrebljavaju svoj invaliditet "mučeći" one oko sebe svojim strahovima i razmišljanjima.

Na kursu su naučili da to odmah treba u početku sasjeći. I da je najgori "invaliditet u glavu", kad je čovjek zdrav mentalno ali se prepusti beznađu i stihiji usled svoje teške situacije.

Nije više mogla da se bori. Čim je izašla napolje, noge je nisu slušale. Nije mogla da stane. Ušla je u restoran sa gotovim jelima.

Tu bi nekad kupila ručak sebi. Bilo je finih jela. Uzela je dvije porcije mješanog mesa, salate i priloge i izašla dok su joj se ruke tresle. Imala je još deset minuta do njega pješke. Deset minuta da se predomisli.

"Ajde Anja ne budali! Šta te spopalo. Ispašćeš čovjek a ne kao on kukavica, da ti se više ne javi – hrabrio ju je jedan glas. Drugi je vikao "vraćaj se, kud si pošla!"

Došavši ispred zgrade zastala je. Šta je, tu je. Ide pa šta bude. Možda neće biti kući...

Nije htjela da zvoni nego je sačekala da joj jedan mlađi momak, izlazeći iz zgrade, otvori vrata. Nije mu htjela dati to zadovoljstvo da se uspije oporaviti od šoka kad je vidi. Nek je vidi pa nek zine. Bar će mu vidjeti izraz na licu i znati na čemu je.

Na vrata je došla koncentrisana i mirna kao specijalac. Spremna za boj. Spremna da mu ne popusti ako krene da manipuliše s njom. Spremna za okršaj i da danas napokon raščisti ovo ludilo koje traje skoro mjesec dana. Od dana kad su se sreli u liftu.

Je li kasnije rekao Canetu da se poznaju? Da ju je već sreo? Šta su pričali kad je onako pobjegla...

Ona nije imala snage da nazove Caneta da ga pita šta je bilo s njim, jesu li se snašli za pomoć. Možda će je sad dočekati neko drugi koga su pronašli da mu pomaže...

Rukom teškom kao olovo i stomakom iziritiranim mirisima hrane napokon je pozvonila. Ništa se nije čulo. Opet je pozvonila. Ništa.

Neka sila je natjera da uhvati za kvaku. Vrata se otvoriše. Zastala je na trenutak. "Kud ćeš ti luda ženo? Jesi li potpuno otkačila?" Ali neki osjećaj straha, predosjećaj da nešto nije u redu ju je vukao naprijed.

Dnevna je bila u blagom neredu. Vrata radne sobe su bila otvorena, a papiri svuda po njoj porazbacani. Kao da je dunuo vjetar.

On je ležao u trenerci na sofi. Kad se približila shvatila je da spava. U stanu se osjećala promaja, a na stolu je bila flaša nekog pića i čaša. Jedna čaša. To joj je ličilo da je imao tešku noć.

Sjeti se uputstva sa kursa. Najbolje je u takvom stanju ne dirati ih. Pustiti ih da sami dođu sebi. Ne treba im podilaziti, niti pokazivati razumjevanje. Svakom čovjeku treba povremeno mir i da sam sa sobom razmisli.

Tužno je gledala bljedilo na njegovom licu. Brada je možda bila stara dva dana.

Glavu je zakrenuo u desnu stranu, usne blago otvorio. Adamova jabučica mu se nazirala ispod bijele kože. Izgledao je nježno, i nevino.

Desna ruka mu je bila na grudima a lijevu je prebacio preko naslona.

Odlučila je da se "odlijepi" od njega, stavi ručak na toplo i pogleda treba li išta po stanu srediti. A šta će kad se probudi? O tome će misliti kasnije.

Obišla je stan, onda sredila dnevnu sobu, odnijela je čašu i piće da ih ne vidi. Da ga ne podsjeća kad se probudi šta je bilo.

Neki zvuk ga je probudio. Voda. Negdje se čulo kako teče voda. Razbudi se naglo, shvativši da je možda sinoć ostavio vodu da teče. I da je pijan zaspao. Pokušao je da se pridigne, a kroz glavu mu prođe bol kao da ga stotinu iglica bocka.

Pogled mu se zaustavi na nečijem dupetu. Dupetu? U kuhinji je bila neka žena nagnuta nad pećnicom. Obučena u džins pantalone.

Zatvori oči pa ih opet otvori. Jeste, žena...

Ona se uspravi a on ugleda kosu šatiranu tamnozlatnim pramenovima i skupljenu u rep...

"Oh, Bože sad imam i priviđenja" zastenja pitajući se dokle će ove muke trajati. Umjesto da je zaboravi svaki dan mu je bilo sve teže, posebno nakon onog telefonskog razgovora. Vрати se u ležeći položaj i opet zatvori oči.

Zvukovi su se i dalje čuli, šalice, čaše, tanjiri, vrata pećnice... Bojao se da ih opet otvori i da tamo umjesto nje ne bude majka ili brat ili Cane ili neko od njegovog društva koje ga je posjećivalo.

Odluči da otvori jedno oko. I dalje je izgledalo da je ona.

- Dobro jutro Davide! Uspio si otvoriti jedno oko u dva popodne. Bravo! Polako, polako, do četiri otvorićeš oba – zafrkavala ga je.

- Šta ti radiš ovdje? - izleti mu, pa poželi da sebi otkine jezik.

- Pripremam ručak sebi. Čekala sam da zajedno ručamo i da me ponudiš barem kafom, ali tebi je do spavanja.

- Kako si ušla? Kad si došla? - ispravi se brzo, sad poželjevši da mu neko opali šamar, ne bi li prestao postavljati blesava pitanja.

- Ovaj put na vrata. Ko zna, možda drugi put doletim na metli pa ateriram na terasu – držala se ona mirno i hrabro.

- Zašto si došla?

"Uh, uh, uh! Umukni više..." očajnički je probao da se kontroliše. Nije mogao vjerovati kako se ponaša.

- Došla sam da se javim, i da vidim šta ste ti i Cane uradili.

- Ništa nismo uradili.

- Ti bogami jesi. Koliko vidim sinoć si nešto uradio.

- Popio sam samo dva pića.

- Slavio si slobodu?

Na ovo se napokon osmjehnuo.

- Nisi bila tako razgovorljiva prošli put.

- Prošli put sam više bila spremna da te postavim na tvoje mjesto. Da si samo nešto zucnuo...

Opet se osmjehnuo na ovo. Vidjela je napokon u pogledu da je srećan što je vidi. Došao je sebi. Tek tada se malo opustila. Pitala se hoće li joj natjerati suze u oči. Otac je jadnik, to ponekad znao, kad bi bio očajan.

- Ima li kafe?

- Ima – mirno odgovori, i stavi kafu na njegovo mjesto za stolom.

- Ne može ovamo?

- Neću se dovikivati s tobom – bila je čvrsta.

To je značilo da mora da se prebaci u kolica. Sa sofe to baš nije bilo zgodno. Sinoć ga je tu smjestio Cane kad je pošao.

Ipak skupi snagu, i prebaci se sam prvo na stolicu pa u kolica. Glava mu je bila ko balon. Ona je za to vrijeme pogledavala u pećnicu. Nije očito htjela da ga ometa u njegovom mučenju.

- Hoćeš li i ti da ručaš sa mnom? Donijela sam pečeno mješano meso

- Joj ne sad...

- OK, ne moraš. Umij se i presvuci majicu pa dođi na kafu.

- Dobro šefice.

Osmjehnula mu se na to. On joj je uzvratio osmjeh. Lijepe tamne oči su je gledale sa nježnošću. Uzdahnula je s olakšanjem. Dobro je prošlo... iako je ona prva kapitulirala.

Opet uzdahnu shvativši da je ovim izazvala nove probleme. Ali ko ga šiša... Nek ide život. Ionako su joj prigovarali da je previše mirna, ljubazna i nenametljiva.

Dok nije naišla na njega... Sad u ovom stanu, za ovim stolom osjećala se kao da tu cijeli život pripada. Čim se udaljio ona ispusti uzdah olakšanja. Bila je napeta kao struna, od silnog glumatanja.

Vratio se za desetak minuta. Uzeo je stolicu, i stavio je uvr stola. Svoja kolica je parkirao s lijeve strane, okrenuvši leđa velikim balkonskim vratima.

- Što si se premjestio tu?

- Od sada ti ćeš sjediti tu, ja ću ovamo... da mogu da te gledam dok se krećeš po stanu - bez ustručavanja reče iskreno.

Progutala je knedlu. Bojala se da će pući i izgubiti kontrolu. Čekala je da joj kaže ovo. Da joj kaže da će često dolaziti u stan.

Da on ne bi vidio šta se događa u njoj, uzvrtila se po kuhinji. Izvadila je svoj dio za ručak iz pećnice a iscjeđen sok stavila ispred njega.

I dalje izbjegavajući njegov pogled koji ju je stalno pratio postavila je sebi tanjire i pribor na sto. Nije ništa govorio dok je radila ali je sijao gledajući je. Nije krio sreću što je tu. To joj je pomoglo da se oporavi.

- Je li to kajmak? - gledao je u njen tanjir dok je ručala.

- Hoćeš? Malo na dvopek?

- Aj daj da probam. Zamirisao mi.

Stavila mu je dvopek i nož pa je uzeo nekoliko zalogaja od njenog kajmaka.

- Kad moraš da se vratiš na posao?

- U pet.

- Imaš vremena. Zašto se nisi raskomotila? U čizmama si.

- Nisam mogla rizikovati. Ako me izbaciš... pa da odem bosa.

- Hahaha... - zabacio je glavu i nasmijao se.

Nasmijala se i ona. Nakon dvije minute oglasio se njegov mobilni telefon. Stajao je na stoliću u dnevnoj sobi.

Odvezao se do njega.

- Alo Cane! Zdravo, jesi li stigao? - reče gledajući u nju.

Cane! Potpuno je zaboravila na čovjeka. Šta će mu sad on reći?

- Dobro sam Cane, ne brini. Nisam sam. Odobrovoljio sam se nakon sinošnje pijanke pa sam pozvao Anju.

Rekao je Canetu da je on zvao nju. Želio je da je zaštiti da se ne sazna da je došla ona prva njemu.

- Jeste, jeste smilovala se i došla. Evo tu je, pozdravlja te. Sad joj je pauza. Eto možeš biti miran sada. Dobro, reći ću joj.

Dovezao se natrag za stol. Ona je izbjegavala da ga pogleda posramljena haosom koji je danas izazvala.

- Trebalo mi je da mi dođeš – odjednom joj reče napuknutim glasom.

Iznenadeno ga je pogledala. Skupio je hrabrost da joj to otvoreno kaže. Jedva je suzdržala suze.

- Trebalo mi je. Ovako znam da nisi došla samo... da njeguješ invalida. Ne mogu sebi oprostiti naš prošli razgovor... preko telefona.

- Nema veze – tiho je rekla. Kad su onda razgovarali željela je da ga nasikira, da mu "nabije" osjećaj krivice što je odbija. I što umjesto da je moli da dođe, on tvrdoglavo inzistira na svojim zahtjevima iako zna da time sebi ruši sreću.

Nisu više ništa govorili. Još nije bilo vrijeme za dublje razgovore. Dovoljno je što joj je priznao da je srećan što je došla. Nastavio je da pije kafu a ona da ruča.

- Pošto si danas ti donijela ručak, ja ću oprati kasnije sudove a ti možeš da odmaraš. Dok si tu, ja ću otići da se istuširam – reče joj nježno nakon što je ručala.

Ona je šetala po stanu, skuvala sebi kafu, gledala slike, njegove knjige... Počela se pitati kako će se osjećati, kad iz ovog balona od mašte, izađe u realni svijet.

Vrijeme polaska je brzo došlo. Ispratio je. Razgovarali su ozbiljno i pristojno.

- Hoćeš li sutra... doći?

- Pa, ako ti odgovara. Samo sutra moramo da utvrdimo pravila.

- Pravila?

- Da, da vidim tvoj raspored, da me uputiš šta treba da radim i da ne misliš da ćemo samo "uživati".

- Hm... znači disciplina! Ali znači, ipak biće i ..."uživanja" – podigao je oči gledajući je kao dijete čokoladu.

- Kako za koga. Nisam rekla da moramo oboje uživati. Možda ću samo ja uživati...

Ulazeći u lift prepala se žene koju je ugledala u ogledalu. Nasmijana, rumena, prosto je sijala. Nije imala osjećaj da gleda sebe nego neku fantastičnu pozitivnu ljepoticu. Ili nadrogiranu ludaču...

Ni putem do knjižare je nije uhvatilo kajanje. Ni kad je došla kući. U deset joj je poslao poruku pitajući je li stigla. I da se sutra ne brine za ručak da on kuva.

Osmjehnula se srećno i zaspala. Ne osjećajući ni grižnju savjest, ni strah od katastrofe sazna li se šta joj se mota po glavi i kojim je putem krenula.

- Šta ti je? Čudno si vesela – majka ju je ujutro pažljivo ispitivački posmatrala.

Uzdahnula i prevrnula očima. Majka kao majka, stalno ih je propitivala i posmatrala da joj nešto ne kriju.

Poslala mu je poruku oko devet. Valjda je do tada ustao.

Odmah ju je nazvao i pitao kad dolazi. Čvrsto je obećala sebi da ne smiju izgubiti glavu. Priznala je očigledno, ali to je moralo imati svoj tok. Moraju se prilagoditi jedno drugom, upoznati.

On mora znati šta ga čeka s njom, a ona se mora naviknuti na njegove teške trenutke.

Shvatio je šta mu je rekla. Njihov put neće biti med i mlijeko. Mora biti strpljiv i pomoći joj koliko može. Mora obuzdati svoje teške trenutke i svoje muke prihvatiti sa mirnoćom i optimizmom.

Sa glavom u oblacima i zaljubljenim srcem bio je spreman na čuda. Ona je bila njegovo prvo čudo nakon nesreće. Svašta mu je prolazilo kroz glavu, ali da će sresti nju ovako, to nije mogao ni da zamisli.

Nije bježala i nije se kajala zbog onoga šta je čeka.

Bio je spreman da izdrži i operacije zbog nje.

POGLAVLJE 8.

Sutra kad je stigla, ulazna vrata stana su bila širom otvorena. Osmjehnula se.

- Alo, ima li koga? Stiglo društvo!

On je sa osmjehom izvirio držeći kuhinjsku krpu u ruci.

- Postavljam ručak – reče sav važan dovezavši se na pola metra od nje dok se raspremala u hodniku.

- Dobro, idem ja da operem ruke i dolazim. Ne treba da žuriš, nisam gladna.

Okrenula se da pođe kad je on zaustavi uhvativši je za ruku. Upitno ga je pogledala.

- Da nisi nešto zaboravila – upita nekim senzualnim glasom gledajući je hipnotički.

- Šta to? - ali joj je srce poskočilo znajući šta želi.

Osmjehnula se mudrujući i praveći se da ne razumije šta hoće, dok ju je on i dalje držao za zglob iznad šake.

Osmjehnuo se, zažmurio i nagnuo se nudeći usne na poljubac.

- Da nisi malo poranio s tim? - nije se htjela predati.

On je malo jače stegnu i dalje držeći oči zatvorene i usne napućene čekajući poljubac.

Napokon, malo oklijevajući ona spusti brzinski poljubac na njegove usne, istrgne se i pobjegne u kupatilo smijući se.

Danas je prvi put razgledala cijelo kupatilo. Za invalida. Juče je samo na brzinu ušla i izašla. Uzdahnula je bolno. Ručke uz wc šolju, tuš kada sa ravnim podom i sjedalicom, nisko postavljeno ogledalo...

Boljelo ju je što njega boli. Ne što je invalid. Gdje je bila ovih 14 mjeseci njegovih muka? Morao ih je sam prolaziti bez nje.

Znala je da mu ne smije pokazati da je boli. Ne smije ga podsjećati na to. Dok je prala ruke opazi malu crvenu liniju. Je li to krv? Pretrnu i skoro joj pozli. Krv. Šta mu se dogodilo? I kad?

"Saberu se. Ne smije vidjeti da ti je nešto. Odmah se saberi." Nakon toga je uzdahnula i sa osmjehom otišla da mu se pridruži. On je sav srećan "pilotao" po kuhinji u svojim ručnim kolicima koja je koristio po stanu.

- Ima tamo na sofi nešto za tebe - doveze se do nje pokazujući glavom.

Ona primjeti da mu je komadić papira priljepljen sa desne strane na obrazu i odahnu. Znači porezao se prilikom brijanja. Začudeno je gledala u kutiju i još jednu lijepu kesu.

- Već si počeo da mi se umiljavaš? Neće ti to puno pomoći da popustim. I ja sam donijela plan i program da vidimo šta su nam obaveze.

- Treba samo da me usrećuješ – umiljavao se smješeći se.

- Je li? A trebaš li ti da usrećuješ mene?

- Hoću.. ako mogu.

- Možeš, možeš. Sve što budem tražila to ti možeš.

- Sve?

- Sve.

- Nisam siguran.

- Ja jesam.

Ova ga je dirnulo. Vidjela je kako mu se pomjera Adamova jabučica i kako teško guta od nagomilanih suza.

- Šta je ovo? Papuče? I trenerka? - začuđeno je razgledala poklone.

- To je da imaš u šta da se presvučeš. Ne možeš cijeli dan od jutra do večeri biti u odjeći za posao. Mada sam razmišljao da ti kupim neki... svileni kombinezon ili bebi dol. Ali nisam siguran da me ne bi natjerala da ga prvo ja obučem...

Osmjehnula se na to i pripretila mu prstom.

- Ti još donesi stvari da ti bude udobno. Možeš da ih složiš u ormar.

- Svjesan si da se Cane neće oženiti na putu i ostati tamo da živi kod tazbine? Da ću ti ja biti pomoćnica samo desetak dana?

Samo ju je gledao toplo i ozbiljno. Nije mogao da govori.

- Dobro, ajde kad si se potrudio – uzdahnula je teatralno.

Nasmijao se slatko znajući da se šali.

- A kako si pogodio brojeve? - čudila se.

- Pa imaš oko 60 kilograma. Pa sam uzeo L veličinu. A papuče su iz radnje sa ortopedskom opremom. Veličina 38-39. Vidio sam ih na sajtu pa sam zamolio čovjeka da mi ih donese. Kod njega nabavljam što meni treba pa se znamo. Na stoliću... ispred tebe...ti je ključ od stana i zgrade. Da ne moraš zvoniti.

- Hvala ti za poklone, mogla sam donijeti nešto svoje. Nije bilo potrebe za kupovinom.

- Mene je usrećilo – mirno joj je odgovorio.

- Pošto si tako pažljiv onda ćeš biti džentlmen kad ti ja pokažem neke vežbe koje želim da radiš. Čula sam se juče s Canetom i rekao mi je da ih izbjegavaš. I poslao mi je uputstva i sugestije.

- Izdajica! Iskoristio je što tebe ne mogu da odbijem.

- Dobićeš nagradu kad budeš dobar.
- Hoću? Mogu li ja da tražim... ili...
- Biće više ovo ili... Obično ću ja odrediti šta je nagrada.
- A možda ćeš uvažiti i neku moju željicu...
- Veliko možda...

Ručali su usput pričajući i smijući se zajedno nekim dogodovštinama. Teme su im bile šarolike od Caneta do događaja s posla.

Ispričala mu je kako je na prvi razgovor za ovaj posao otišla u pogrešno vrijeme. Sat vremena ranije je došla i čudila se kako knjižara ne radi. Trebalo joj je pola časa da shvati u čemu je caka.

Osmjehivao joj se cijelo vrijeme i time je zbunjivao. Trudila se da zanemari to zavođenje i da se drži plana. Polako i sigurno. Objasnila mu je ozbiljno da moraju uskladiti njeno slobodno vrijeme i njegove obaveze da ne bi nastali problemi.

Nije ništa rekao samo su mu oči zasjale gledajući u ono "mjesečni" plan.

Kad bi bar mjesec bila s njim, bio je siguran da nikad ne bi otišla... ,da bi se taj mjesec pretvorio u cijeli život.

Pitala ga je ima li išta zakazano da bi se prilagodila.

Samo jedan pregled ove nedjelje nije mogao da odgodi.

Dogovorio sa bratom da ga odveze. Tako da nije trebao gnjaviti nju.

- Dobro Davide. Sad idemo na ostatak plana.

- Ostatak?

- Da. Da vidimo kad idemo u šetnju, kad idemo u šoping i slično.

- Ići ćeš sa mnom?

- Nego?

- Davide... znam da do sad nisi baš bio voljan za taj dio života. Ali početni šok je prošao, ovo je sad nova faza.

Sad ćeš biti na testu.

- Na testu?

- Da. Kad nema Caneta ja sam ti pomoćnica, ali kad je Cane tu... Šta ću ja da radim... bolje reći šta ćeš ti da radiš ako želiš recimo da se ponekad vidimo?
- Šta bi tebe usrećilo?
- Normalne stvari. Jednostavan normalan život.
- Jednostavan život sa invalidom? Ima i to?
- Imaš jedan hendikep. Nadomjesti to s drugim kvalitetama.
- Probaću... ne znam hoću li uspjeti.
- Ako budeš želio hoćeš. Ne trebaš raditi ništa nemoguće. Sve u okvirima svojih mogućnosti. Bićeš na testu tri mjeseca. Nakon toga odluči kako ćemo dalje.
- Tri mjeseca? Šta ćemo raditi?
- Sve što rade normalni ljudi. Izlazićemo ponekad, radićeš, naučićeš kuvati...
- Kuvati? Nemoj molim te... ne volim kuvanje!

- Da ne misliš da ću ja?! Dobro, dobro, šalim se. Može li te odobrovoljiti pomisao da ću ti ja držati kurs o kuvanju i da ćeš mi ti biti pomoćnik?

- Uh... dobro onda – rekao je nevoljko.

- Davide, razlika je između njegovateljice i... ženske osobe u muškarčevom životu. Ja ću pomoći gdje treba, ali i ti ćeš paziti na mene gdje treba. Ja ne vidim nijedan razlog da ti ne bi obavljao svoje obaveze prema... ženskoj osobi.

- Obavljacu sve što želiš.

Time je "načelni" dogovor bio postignut.

David je shvatio da će imati djevojku ako se u slijedeća tri mjeseca usklade i budu mogli funkcionisati kao par.

Mora se navići da nije sam i da ne može imati "krize" kad god se njemu ćefne. Ni da radi šta želi. Pošteno mu je objasnila da želi normalnog momka, ali da joj ne smetaju kolica. Za sve ostalo nije bila spremna da ima razumjevanja.

Prećutno su se složili da se sad što manje dodiruju (mada je on to svim silama pokušao da izvrda), i da ona ne prisustvuje nekim njegovim radnjama, kao što je kupanje, presvlačenje...

Kad je prvi put prisustvovala presvlačenju bila je nepripremljena i samo je zinula kad je skinuo majicu. On je pratio njene reakcije i bilo mu je jasno da ju je "uhvatio" nespremnu.

To ga je zabavljalo. Pitao ju je "bi li htjela da pride bliže". Ona je pocrvenila i samo odmahнула glavom.

Za masažu su se dogovorili da odu zajedno da bi ona vidjela postupak, i da bi naučila sama da radi vježbe i masažu s njim. Tako ne bi gubili vrijeme na odlaske u centar.

Fizioterapeut je pozvao da "osjeti" kako treba da masira leđa, ruke i vrat. Tada su se prvi put "ozbiljno" dodirnuli.

Bilo je potrebno da jednom rukom drži njegovu šaku svojom, dok bi drugu držala na ramenu i povlačila mu ruku prema nazad.

Krenula je da mu gura šaku, on odjednom ispruži svoje prste i ispreplete ih sa njenima gledajući je u oči.

Nju to malo zbuni pa se spetlja i zastane na pola puta, ali je fizioterapeut već krenuo da joj pokazuje drugu vježbu pa nije imala vremena da misli na ono što su doživjeli tim dodirom.

Majka i otac su mu dolazili često, obično u popodnevnim časovima. Ili ranije ujutro, ako su mu donosili namirnice i ono što mu je trebalo.

Njemu ništa nisu spominjali da izgleda mnogo bolje. Između sebe su se radovali, i pitali šta se dogodilo da je odjednom postao mnogo veseliji.

A David je odlučio da pripazi da ih niko ne ometa kad su zajedno. Jer je znao da će odmah krenuti pitanja.

Čim se Cane vrati, bilo je neizbježno da svi saznaju da je imao "zamjenu". Ali do tada... želio je da uživaju sami. Da može da joj pomiriše kosu, da je sluša dok govori, da zajedno vježbaju...

Njoj nije to direktno rekao nego bi je obavještavao kad mu dolaze roditelji, kad brat, kad društvo. Da zna da ih niko neće uznemiravati njihovih četiri sata dnevno.

Majci je rekao da ne treba da mu donosi hranu nego da je odlučio da proba sam da kuva.

Pitao se kako nema momka. Ali je odlučio da sad ništa ne spominje. Ovih deset dana samo su se uhodavali. Bez ličnih pitanja, bez "opasnog" dodirivanja, i ostalog što bi ih odvelo na klizav teren.

Zanimalo ju je misli li nabaviti odgovarajući auto. Imao je svoj u podzemnoj garaži zgrade. Cane bi ga vozio s njim kad bi išli u grad. Da auto ne bi stalno stajao.

Morao je da prebrodi i tu prepreku i da se pomiri s tim da je najbolje da proda ova kola i kupi sebi sa prilagođenim komandama. Tako su mogli da odu gdje žele, da je sačeka ili odveze na posao, da sam ode na vježbe...

Radila je i subotom ponekad, pa je to iskoristila da se i taj dan vide. Samo nije došla u nedjelju. U subotu naveče njemu je došlo društvo pa su do dva ujutro bili kod njega.

Jedva je čekao ponedjeljak. U nedjelju popodne ju je zvaao. Javila se odmah. Pitao je šta radi i želio da mu uključi kameru da je vidi.

Dala mu je znak rukom da ćuti i stavila telefon na nešto. Tad je ugledao malo dijete kako njoj nešto govori. Izgleda da je bila kući sa porodicom i da se igrala sa malenim sestrićem.

Zamislilo se nakon toga. Činilo mu se kao da postoji neki drugi svijet koji mu je "krade". Želio je da bude uz njega, da on bude dio njenog svijeta. Kako će objasniti njegovo stanje roditeljima ako do toga dođe?

U nedjelju se vratilo njegovo mračno raspoloženje. Jedva je čekao da dan prođe.

Ali u ponedjeljak...osjećao se još uzbuđenije nego prije osam dana. Svaki dan je bio sve više vezan za nju. Zato je idućih šest dana maksimalno koristio sreću koju su dijelili i udovoljavao joj i gledao da je usreći na sve moguće načine koje je znao.

Smijali su se zajedno, kuvali, razmišljali šta dalje nakon što joj istekle uloga zamjenice.

Posredno mu je nabacila da bi bilo fino da je zajedno sa Canetom i društvom izvede negdje vani u kafić, na neku finu muziku. On je nekoliko puta izašao. Nije bilo lako naći mjesto gdje invalidska kolica imaju pristup.

U subotu mu je spremala neko iznenađenje. Svojima je rekla da ide u šoping. Tražila je da ostavi slobodno prijepodne. Da bi mogli ići negdje zajedno. Po prognozi, trebalo je da bude lijep dan.

Došla je nasmješena u stan a on je već odavno ustao, sredio stan i spremio se za izlazak. Već ju je čekala kafa na stolu.

- Pa jesi li raspoložen za šetnju sa mnom?

- S tobom sam raspoložen i za paraglajding...

- Željela bi dok je još rano da malo prošetamo pored rijeke. Srećom da imamo kuću inače ne bih drveta vidjela. Jesi li išao tamo?

- Nisam od nesreće, ali znam gdje možemo.

- Spustili su se liftom a on joj je dao ključeve od kola.

- Ja vozim samo tatinog Stojadina – oklijevajuće je rekla.

- Stojadina? Još ga imate?

- Da, u odličnom je stanju, tata je jako pedantan.

- Ne brini, ovo će ti biti još lakše voziti. A nećemo ići u gužvu pa ćeš se snaći. Moraš da mi pomogneš da se smjestim.

Prišla je s njegove strane i gledala kako se sam prebacuje. Otac to nije mogao jer je bio stariji čovjek. Kad se prebacio, ona je trebala da stavi kolica u auto.

Odlučila se da mu daa malo "podrške". Povukla je pojas pa je shvatio da ona hoće da ga "veže". Dok je to radila stavio je desnu ruku na njen bok milujući je. Nije ništa rekla. Neka mu to bude nagrada, da ne misli na svoje muke.

Gledala ga je u oči dok je namjerno otezala s vezivanjem čekajući da joj se osmjehne. Napokon mu je širok osmjeh obasjao lice. Kad se uspravila imala je nestašan osmjeh i podignutu obrvu.

Odvezli su se do keja. Svježi vazduh, mir, vjetrić, zubato jesenje sunce, sve je bilo fantastično.

Nije htjela da ga gura, izašli su u običnim kolicima da je njoj lakše da ih stavi u kola. Polako je šetala pored njega držeći ruku na njegovim leđima.

- Ovuda sam veslao – pokazao joj je rukom dio uz obalu sa malim dokom. Bavio sam se s tim dosta dugo. To mi je pomoglo u ovoj situaciji. Prestao sam na fakultetu, pa sam malo zakržljao jer većinom sjedim za stolom.

Nježno ga je pomilovala po kosi.

- Anja...

- Hm...

- Je li ti hladno? Hoćemo negdje na kafu ili čaj, na doručak? - uhvatio je lagano za slobodnu ruku.

- Nećemo još, ako tebi nije hladno. Ali bi mi mogao ponuditi sjedalicu...

- Hoćeš da sjedneš?

- Ako nudiš...

Obgrlio ju je oko struka i privukao da mu sjedne u krilo.

Prebacila je noge preko desnog kola, dok ju je on privukao sebi na grudi.

- O Davide... - uzdahnula je sjetno.

Nježno ju je poljubio u kosu, čvrsto je grleći. Tako sklupčana u njegovom naručju i naslonjena glavom na njegovo rame rukom mu je nježno milovala obraz. Imao je finu liniju koja je ocrtavala konture njegove brade.

- Sviđa ti se?

- Da, sviđa mi se ta jasna linija – nježno je prstima prelazila preko njegovih obraza.

- A meni tvoja nježna koža...

- Meni tvoje usne....

- I meni tvoje... I taj slatki repić kad ga stalno zabacuješ...

- I meni tvoja kratka frizura... imaš lep oblik glave pa ti dobro stoji...

Prinio je njenu ruku usnama i poljubio lagano. Gledala ga je u oči ohrabrujući ga da nastavi.

Malo se uspravila, da im lica budu u istoj ravni. Nagnuo se prema njoj svojim usnama prekrivajući njene. Osjetivši napokon da je opet živ nakon dugo vremena.

Pa ionako je ovo neki novi život, i u njemu prvi put ljubi i voli ženu. Ali mu je bilo žao što nije bila sastavni dio njegovog života mnogo ranije.

Kejom je dotrčao neki pas. To ih je prenulo iz njihove idile. Gazda je išao dvadesetak metara iza psa.

Ona polako ustade pa krenuše na čaj. Nisu se dugo zadržali, svratili su usput da ona kupi neke sitnice u šoping centru pa su krenuli kući. Bilo je 14.30 kad su stigli.

- Pošto si bio dobar, ja ću danas da nam na brzinu ispečem malo mesa i napravim prilog s povrćem. Biće nam dosta?

- Hoće, nisam baš gladan, doručkovao sam jutros.

Ona se vrtila po kuhinji a on je razgovarao s roditeljima. Javili su se da će sutra doći do njega.

Poslije ručka, dok je sklanjala posuđe on je uhvati za ruku. Pogledala ga je upitno.

- Hoćeš li da budeš moja djevojka?

- Hoću – nježno se osmjehnula. Ali tek nakon tri mjeseca. Ako položiš ispit. Već sam ti rekla šta te čeka.

- Ako tako treba onda u redu – složio se hrabro. Ne znam kako ću to izdržati. Dugo je tri mjeseca. Želim da si odmah moja... Sada...

- Davide... - opominjuće ga pogleda.

- Dobro... kad nećeš da popustiš. Kako ćemo od ponedjeljka?

- Pa za sada isto, samo ćeš me upozoriti kad neko dolazi. Da ne dolazim ja. Ali saznaće od Caneta za mene, pa ćeš vjerovatno imati priliku da me pomalo upoznaješ sa svojim društvom i rodbinom.

Na polasku je poljubio ne puštajući je od sebe. Nije želio da se razdvajaju. Ali je postojala velika mogućnost da dođe neko, pa bi ih zatekli.

POGLAVLJE 9.

- Ko je pomjerio ovo sjedište? Neki patuljak?
- Anja. Nama je svako patuljak kad imamo po dva metra. Doduše sad sam i ja patuljak.
- Išli ste negdje? Gdje? - upita nesvjesan da je radoznalost ubila mačku.
- U šoping?! - pogleda ga David upozoravajuće.
- I kako ste se snašli? - Cane nije vidio taj opominjući pogled.
- Odlično... Kako to da nema momka?
- Otkud ti da nema? Mislim da ima.
- Ima? - ušlogira se David. Pa gdje je? Nije ga ni jednom spomenula.
- Ne znam. Mogu se raspitati. Što nisi pitao nju?
- Bilo mi nezgodno.

- Pa jako je fina i ljubazna, rekla bi ti da si je pitao.

- Ja sam je pitao da bude moja djevojka...

- Šta si??? - Cane raspali glavom od krov auta. Pogledao ga je provjeravajući da ga ne zafrkava. Pa šta ti je rekla?

- Za sada ništa.

- Za sada?

- Rekla je da je za to potrebno vrijeme.

- Vrijeme?

- Da, da se upoznamo i da vidimo kako bi funkcionisali. Jer ne bi tolerisala moje ispade.

- Šta? Joj čovječe..hahahaha... ma zezaš me! Ma nemoguće da ste ovakve razgovore vodili.

"Volimo se" htio je priznati prijatelju. Ali za sada to nije smio. Ali neko je morao da im pomogne i da zna za njih. Nije mogao sav teret da svali na njena leđa.

- Pa ti si joj se udvarao! Ne mogu da vjerujem! Ja sam se cijelo vrijeme pitao kako će te se snaći a ti je cijelo vrijeme zavodiš...

- Desilo se slučajno...

- Šta ste još pričali? Čudi me da te nije ostavila. Stvarno ima neki talent za rad s invalidima. Izgleda fino i nježno, ali ima željeznu ruku.

- Cane... morao sam da ti kažem ovo. Treba da neko zna šta se događa da ne bi njoj bio na teretu. Ali dok sam na "probnom roku", ne smijemo nikome govoriti. Da nju ne dovedem u nepriliku. Ako budemo zajedno, moraće reći roditeljima.

- I momku! Ja mislim da ima momka! Možda će da vas šeta obojicu – davio se Cane od smjeha. Ako ga ima baš će se i on prijatno iznenaditi. Moram to još provjeriti. Znam s kim se druži.

Nakon što mu je Cane rekao da misli da ima momka zaboravio je na sve. I na vježbe i na Caneta.

Bio je u šoku. Nemoguće. Znao je da joj se sviđa. Sto posto je bio siguran. Možda je bila pažljiva zato što je u kolicima? Možda ga zato nije odbila? Mislio je da će pući. Nije bio sposoban da radi vježbe.

- Davide... nešto danas niste koncentrisani – promatrao ga je bolničar zamišljeno.

- Oprostite... danas mi nije do vježbi. Bolje da idem na masažu. Dosta mi je za danas vježbi.

Trebao je da zove Caneta kad završi da dođe po njega. Ali je sjedio u hodniku više od sat vremena ne želeći da se pomjeri.

Nije dosta što je završio u ovakvoj situaciji nego će sad sebi da natovari i ljubavne probleme. Pa kome se ovo može desiti? E Davide, Davide ludo jedna...

Morao je da je vidi. Odmah. Bilo je već jedanaest. Odluči da je zove. Morao je to raščistiti.

- Alo Anja?

- Zdravo dušo! Gdje si? Jesi li završio s vježbama? – upita brižno.

- Jesam. Sad ću zvati Caneta da me odveze, otišao je u grad nešto obaviti. Kad ćeš doći?

- Pa... mogu kad Cane ode. Da ne smetam. Ali išao si na vježbe, umoran si. Trebaš da odmaraš pa je možda bolje da ne svraćam. Možda na pet minuta svratim kad krenem kući. Da te vidim.

- Dođi čim ti počne pauza. Neću da čekam.

- Da me Cane vidi? - zbunjeno je rekla.

- Rekao sam Canetu za nas.

- Rekao? Jao Davide, lijepo čuvaš moju "čast". Zašto nisi pustio da se čovjek, malo po malo, navikne na tu ideju. Ovako nije siguran je li to zbog toga što sam ti bila njegovateljica.

- Ljutiš se?

- Ne ljutim, ali mi je neprijatno. Čovjek se vjerovatno zaprepastio. Poznaje me kao mirnu i ozbiljnu djevojku. Mora mu biti čudno što sam pristala tako brzo na vezu. Nije ništa rekao na to. Impulsivno je reagovao bio je svjesan toga.

Ali je mislio da će eksplodirati kad mu je Cane rekao da možda ima drugog momka.

Nikad takav plamen, takvo ludilo nije osjetio. Samo što nije jauknuo naglas. Potpuno je podivljao.

- Davide? Je si li još na vezi?

- Jesam, oprosti - odgovorio je umorno.

- Dobro, dobro. Nemoj sad da se sikiraš. Šta je učinjeno, učinjeno je. Doći ću u stan. Treba li da nam kupim ručak? Šta bi htjeli?

- Majka je juče donijela ručak, ti samo dođi. Anja... oprosti dušo...

- Ma nema veze... šta je tu je. Ali ne bi trebali da budemo tema drugima. Cane neće nikom reći, dobar ti je drug.

Kad su završili razgovor Anja je zabrinuto uzdahnula. Jedva je čekala da Goran dođe i da raskrsti s njim. Još pet dana da izdrži...

Željela je da može biti iskrena prema Davidu i da nema više nikakvih prepreka između njih.

Prebrzo su se vezali. Iako je rekla da će tek nakon tri mjeseca pristati na službenu vezu nije mogla da spreči sve što se izdešavalo. Željela je da bude s njim.

Penjući se liftom pitala se kako će Cane reagovati. Biće i ona i on zbunjeni, garant.

Njoj je bilo neprijatno, ali je više brinula zbog Davida.

Ako osjeti da se ona stidi što je s njim može lako da ga to razočara i podsjeti na njegovu situaciju. Zato je udahnula duboko zastavši ispred vrata. Odlučila je da stvari mora držati pod kontrolom.

Pozvonila je, i ne čekajući ušla.

- Alo? Ima li koga? - pozvala ih je veselo.

Samo što je to izgovorila David se doveze iz dnevne sobe.

Čudno ju je gledao. Ona upitno podignu obrve. Nešto nije bilo u redu. Odmah je to osjetila vidjevši ga. Nikad ga nije vidjela takvog. Kao da su mu sve lađe potonule. Kao da je bio van sebe.

- Davide? Šta je bilo? - nježno ga upita.

- Imaš li drugog?

- Drugog? - zbunjeno ponovi.

- Drugog muškarca – reče to takvim napuklim glasom da joj se srce steglo.

- Joj Davide ludo jedna! - skoro se nasmijala. I šta ti je palo na pamet u toj tvojoj kratko ošišanoj glavici? - sabrala se i počela izuvati.

Kad se malo nagnula da stavi čizmu, on je naglo uhvati za bokove i povuče prema sebi. Skoro je pala na njega.

Koljena su joj se urezala u metalnu konstrukciju kolica koliko je čvrsto držao uz sebe i obasipao poljupcima po stomaku.

Pokušala je da ga urazumi uhvativši ga za ruke, da se izbavi iz njegovog čeličnog stiska ali je on još jače privuče k sebi pa izgubi potpuno ravnotežu i pade mu u krilo.

- Davide! Šta radiš! Je li Cane tu?

- Ti si moja... samo moja... . šaputao je strasno potpuno raspamećen.

- Davide! Dobićeš po prstima! Reci mi gdje je Cane! - sad je postala stroga.

Htjela je da ga trgne iz njegove drame i da prestane da očajava.

- Cane je u kuhinji – reče napokon pomirljivo puštajući je.

- Idemo da mu se javim.

- A odgovor? - požurio je za njom.

Vidjela je zaposlenog Caneta kako sjecka salatu i zbunjeno joj se osmjehuje.

- Zdravo Cane! - mirno ga je pozdravila. Čim si ti preuzeo smjenu mali je postao nemiran!

- Hahaha... - nasmija se on začuđen njenom mirnoćom, iako se David opet stvorio kraj nje pokušavajući je natjerati da gleda u njega. Ona se pravila da ne vidi šta on želi.

- Nisi mi odgovorila – opet je ponavljao kao papagaj.

Ona pogleda u Caneta pa u njega. Bio joj je predivan.

Velike crne, prekrasne oči su je gledale kao da će nastati smak svijeta ako mu kaže ono što ne želi da čuje.

- Prvo mi objasni šta je izazvalo ovo tvoje stanje danas?

- Bojim se da sam ja kriv... - izvinjavajuće ju je pogledao Cane. Kad mi je rekao... da mu se sviđaš, ja sam prije nego što sam razmislio, rekao da mi se čini da imaš momka.

- Aaaa... znači zato si se ti raspametio. Imala sam momka. Ustvari... tehnički još ga imam...

- Tehnički? - eksploDIRA melodramatično David. Glas mu je bio kao da je diva na operskoj sceni.

Ona ga opominjuće pogleda pa se on pokunjeno povuče. Cane je ovo sa zanimanjem gledao.

- Otišao je u Njemačku prije šest mjeseci – nastavila je. I tad sam postala sigurna da ja takvu vezu ne želim. Već smo i prije bili na klimavim nogama a kad je odlučio da ide vani raditi, ja sam već znala šta će se desiti. Bio je nekoliko dana ovdje prije tri mjeseca. Definitivno sam već onda znala šta ću mu reći. Nakon nekoliko dana krenuo je ponovo za Njemačku. A ja sam odlučila da sačekam njegov sledeći dolazak i da mu to onda saopštım. Nisam htjela da ide na put sa takvim mislima.

Nagovjestila sam mu da želim ozbiljno popričati s njim. Za sedam dana dolazi i znaš šta ću mu reći. Eto sad znaš sve. Jesi li zadovoljan?

- Zašto mi nisi rekla?

- Zato što ti nemaš veze s tim. Ali više zato što nisam htjela da kvarim naše lijepe trenutke.

Vidjela je kako su mu oči napokon zasjale toplinom i kako se opušta.

- Ali bi ti svakako rekla isti dan kad i njemu to kažem. Znači za sedam dana bio bi i ti obavješten. Jesi li rekao Canetu sve?

- Sve? - Cane se skoro prepade od "ostatka". Šta li su još uradili... Meni je potrebna rakija – izvinjavajuće je pogleda i potegnu iz flaše.

Ona i David se pogledaše i prasnuše u smijeh. On joj napokon priđe i sa bolom u očima zagrlji je oko struka i nasloni glavu na njeno krilo.

- Ludice, nemoj misliti da ćeš mi se umiliti. Platićeš mi ovo – reče šaljivo ljubeći ga po kosi s ljubavlju.

Cane je zbunjeno treptao. Pa opet potegnu iz boce.

- Našljokaću se prije ručka – rezignirano ustanovi. A sve? Šta je to sve? Šta još ima? Ili je bolje da ne pitam...

On pogleda u nju pa izvinjavajuće u prijatelja.

- Cane...

- Da... srce moje... - šaljivo mu odvrati čekajući nastavak priče.

- Ja i Anja se poznajemo od ranije.

- Poznajete? Od kad? Pa što to niste rekli?

- Ustvari ne baš poznajemo... Sreli smo se dvadesetak dana ranije nego što si je doveo kod mene. U liftu.

- U liftu? - Canetu rakija nije pomagala da brže poveže ovu zavrzlamu. Ovom liftu u zgradi? Pa šta je Anja radila u liftu?

- Da, ovom liftu u zgradi. Taj dan me brat vodio na vježbe.

- I Anja je bila u liftu?! Stvarna? - trudio se Cane...

- Ona je došla gledati stan za najam. Zato smo se oboje šokirali kad si je doveo. Možeš da zamisliš koja je vjerovatnoća da djevojka na koju mislim danima, dođe na moja vrata i ponudi mi pomoć. Ona nije znala kod koga ide, ja nisam znao kako se ona zove...

- Jao Cane... – uzdahnula je Anja – baš smo te zbunili. Ja sam došla u zgradu da pogledam jedan stan. Iznajmljivao se, a znaš kako radim po cijeli dan pa mi je postalo jako teško putovati – pokušala je Anja da rastumači jer joj je izgledalo da je Cane u dilemi jesu li oboje normalni. I tako smo se sreli u liftu. Prst sudbine.

- Pa bila si malo čudna kad sam te doveo kod Davida.

- Eto sad znaš kako smo se oboje zaprepastili kad smo shvatili da smo se opet sreli.

- A tako znači... Pa to je onda nešto drugo. Barem mislim. Ako sam išta shvatio. A pitanje jesam li shvatio ili ste me vas dvoje izludili...

- A ti Davide, napravi još jednom ovakvo sr... dobićeš svoje! Jesam li ti rekla da ćeš morati tri mjeseca čekati? I dokazati da me zaslužuješ! A vidi šta si napravio!

- Ti si moja... - nije odustajao.

- Davide!

Pokunjeno ju je pogledao. Ali je brzo zaboravio na pokunjenost kad mu opet na pamet pade njen bivši. Koji još nije bivši.

Cane je sad gledao u njih jedva se uzdržavajući od smijeha. Ovakvu ludnicu nije mogao da zamisli. Prođe mu kroz glavu kakve su sve muke i teške trenutke prošli zajedno od Davidove nesreće. Ovo je bio David koga on nikad nije do sada vidio. A bilo je dana kada se pitao hoće li ga sutra zateći živog.

- A on?

- On?

- Bivši? Ovaj koji još nije bivši? Koji treba za sedam dana da postane bivši? A ti već imaš i sadašnjeg i bivšeg... - mozgao je ljubomorni David.

- Davide!

- Šta Davide? - čudio se. Je li samo meni ovo čudno?

- Jeste, samo tebi – zafrkavao ga je Cane. Meni je sve jasno i normalno.

- Dobro dušo... znam da je čudno. Tako je neplanirano ispalo. Ja sam i prije nego što sam tebe upoznala odlučila da ja ne mogu biti u ovoj vezi. Ti si mi se samo iznenada desio... i malo požurio. Jesam li ti rekla da tri mjeseca nećemo biti u vezi? Tako da ne ispadne da sam iz jedne skočila u drugu.

- Znači ne voliš ga?

- Joj Davide... Cane mi je komšija. Tjeraš me da svašta pričam pred čovjekom.

- Ma samo ti pričaj...slobodno. Sad je i meni postalo zanimljivo – govorila je rakija iz Caneta.

- Dobro... ne volim ga. Bar ne onako kako bi trebala. Nisam ga ni voljela. Bio je pristojan i drag momak. Odlučila sam da mu pružim priliku ako uspijemo da se zbližimo. Ali to nikako nismo uspjeli za godinu dana.

- A sa mnom si uspjela da se zbližiš?

- Čim si me pogledao u liftu – priznala mu je iskreno.

Pitala sam se šta mi se to desilo.

Okrenuo je kolica prema njoj i pružio ruke. Želio je da dođe i sjedne mu u krilo. Kad je to uradila zagrlio je čvrsto i stisnuo uz sebe. Nježno ga je pomilovala po kosi. Pogledi su im se sreli. Shvatila je da se napokon smirio. Nakon toga ona je postavila ručak pa su svi troje zajedno ručali.

Anja je otišla na posao, Cane je trebao da prespava kod njega. Rekla im je da se ne opijaju.

- E da mi je neko ovo pričao ne bi vjerovao. I šta će dalje biti?

- Ne znam, valjda ću ja izdržati dok ona ne popriča s njim. Najradije bi išao s njom ili otišao i ja mu rekao da joj se više ne približava.

- Davide! - rekao se Cane ne vjerujući šta čuje. Jesi li ti moj drug David ili neko drugi? Cure su te jurile bio si stalno kul i smiren a vidi te sada!

- E vidio bi te ja da ti se desilo ono u liftu. Svaki put kad uđem u njega, gledam je li ovo neki čarobni lift. I kako je onaj Kupidon uspio u onako malom liftu da pogodi strelom u nas dvoje.

- A brat?

- Šta brat?

- Pa šta ti je on rekao?

- Pa šta će mi reći. Nije čovjek shvatio šta se dešava. Trajalo je jedva dva minuta.

- Pa šta bi da je ja nisam doveo?

- Poludio načisto! Već sam mislio da stavim na radio i internet da mi se javi djevojka iz lifta. Nisam sebi mogao oprostiti što sam je pustio a nisam saznao ime. Posle sam jurio ove Vezireviće, pa komšiju Milog ne bi li ikako saznao je li uspjela unajmiti stan. Raspametio sam se od panike kad sam shvatio da nije uspjela. Jadni komšija Mili mi je nabavio snimku tog dana. Ali nema kamere u liftu. Vidi se samo kako ulazimo i izlazimo.

- Nevjerovatno da ti je ja dovedem.

- Eto sam vidi koja je mogućnost da mi ti dovedeš ženu na koju mislim kao lud.
- Izgleda da je telepatija radila ili su ti anđeli pomogli.
- Neko jeste. I nama je oboma djelovalo totalno suludo. Nisam znao kako se zove. Kad si mi ti rekao ime i prezime nije mi ništa značilo. Dok je nisi doveo na vrata. Dalje nisam imao šta da sumnjam. Shvatio sam da je bilo suđeno.
- Nevjerovatno! Pa nije ništa rekla da joj je zgrada poznata.
- I odmah je i ona znala šta osjećam prema njoj.
- Čovječe...
- Samo da se riješim tog gada. Moraš da saznaš ko je. To ti je zadatak. Za svaki slučaj, ako treba da ga posjetim.
- Davide! Prolupao si načisto!
- Možda jesam, ali sam s njom živ. Diže me u nebesa. Nikad to nisam u životu osjetio. Kao da ću poletjeti svaki put kad je vidim. Ličim sebi na pašče kome mašu kolačićem ispred nosa.

- Crni zaljubljeni Davide...c,c,c, - coktao je Cane u nevjerici. A Davide...jesi li mislio... kako ćete... kad dođe vrijeme...

- Ne moraš da brineš za to! Od kad mislim na nju... stalno se i on javlja... Najprije mi je bilo čudno. Mislio sam... rijetko mi se dešavalo... da će to vremenom potpuno prestati... Ali čim sam je ugledao nešto se dogodilo... Ne znam kako ću izdržati tri mjeseca ako ne bude htjela popustiti. Pojma nemam. Jurim je po stanu i stalno joj pričam da ću presvisnuti, da se smiluje... Ona se smije i zafrkava me. Ali nema veze. Izdržaću koliko god bude tražila. Samo da je moja.

- Jesi li... gledao kako ćete to izvesti?

- Jesam... nije mi zbog mene. Zbog nje mi je. Ipak je najveći teret na njoj. Ali mi se čini da to nju ni malo ne brine.

- Neće je to uplašiti?

- Uplašiti sigurno neće. Samo mi je rekla da ne umislim da sam ja Crnogorac a ona "Vasilija" pa da joj kažem "što čekaš jadna, oćeš li da se penješ"...

- To ti je rekla?! Crći ću od smijeha. Ko je mogao pomisliti da ćemo se u ovakvoj situaciji smijati.
- Jedino što ne smijem, da sažaljevam sebe i da iskorištavam svoj invaliditet. Tu je izričita. Što mogu sam, to moram sam.
- Da, tako ih učimo na kursu. Ali stvarno je posebno talentovana. Vidio sam kako postupa s ocem. Imao si stvarno sreće. Ja još ne mogu da dođem sebi. Kako se namjestilo da onog jutra bude na stanici... a nisam je vidio mjesecima prije toga.
- Pitanje šta će sad biti kad ostanemo nasamo. Pred tobom me nije puno kritikovala. A šta će uraditi kad me ne budeš čuvao...
- Pa šta oćeš? Da te branim od nje? - smijao se Cane. Plašiš se? - ipak ga upita s razumjevanjem.
- Da znaš da se plašim. Bojim se da sam debelo pogrešio. Rekao sam tebi i doveo nju u nepriliku. Onda sam napravio scenu...

- Meni se čini da ne treba puno da brineš. Meni ste izgledali kao svaki normalan par koji ima raspravu. Nije izgledala kao da želi pobjeći od tebe. Ali pazi da ti pravljenje ljubomornih scena ne pređe u naviku.

- Uhh... Divno nam je bilo ovih dana zajedno. Nedostaje mi to. Kao da me je ostavila.

- Je li rekla svojim za "tezgu"? Da te čuva?

- Ne znam. Mislim da nije. Šta misliš... kako će njeni primiti vijest ako mi...

- Čini mi se da će biti u redu. Jako su dobri ljudi. Srdačni, razumiju šta je muka u životu.

Vraćajući se u knjižaru, Anja je cijelo vrijeme razmišljala kako će se ovo dalje odraziti na njih dvoje.

Vjerovatno će se sad posramiti svojih postupaka. I onda će krenuti da se pita ko je on da joj pravi ljubomorne scene... Uhh.. Davide, Davide.

Znala je šta nju čeka u ovom uhodavanju od tri mjeseca. Morala je da postavi jasna pravila i granice za oboje. Nije smjela da se potpuno prepusti ludilu koje ih je obuzelo.

On je bio specifično osjetljiv i nikad nije bio u ovakvoj situaciji. Zato je morala ona biti ta koja drži stvari pod kontrolom.

Mnogi parovi u ovakvoj situaciji su proživjeli pakao a mnogi nisu uspjeli opstati. On je morao da pobjedi sebe i svoja ograničenja. Više psihička nego fizička.

Pretpostavljala je kad on dođe sebi da će se jako sikirati što joj je ono priredio. Odlučila je da mu pruži priliku za ispravku. Sve situacije u kojima je iskakao "zaljubljeni invalid David" morali su pretvoriti u situacije "zaljubljeni muškarac".

Nazvala ga je deset minuta prije osam.

- Alo Davide, šta radite?

- Zdravo dušo – toplo joj odgovori iznenađen i srećan što ga je nazvala iako to nije zaslužio. Ja i Cane gledamo sport. Pijemo pivo. Nismo se naroljali – opravda se.

- Niste? - nasmijala se. Dobro, ako niste uskoro krećem kući. Mislila sam da siđeš liftom u prizemlje kad ti javim da sam došla pred zgradu. Samo na pet minuta prije nego krenem na bus.

- Doći ćeš? - jedva je uzbuđeno prošaputao.

Srce poče da mu tuče pomahnitalo.

- Za otprilike 25 minuta. Moram sad ići – reče bojeći se da će se raznježiti i početi "gugutati" dok vjerovatno jadni Cane u blizini to sluša.

Čim su završili razgovor David jurnu kao ispaljen iz topa.

- Kuda ćeš?

- Moram se spremi. Idem u prizemlje. Doći će Anja da mi poželi laku noć! - reče u jednom dahu ne hajući što izgleda kao zaljubljena budala.

- Aaa... shvati Cane. Oprostila ti je, pa hoće da ti to stavi na znanje.

- Misliš?

- Aha...

- Idem ja...

- Siđi liftom! Nemoj sad da se zbog žurbe skondrljaš niz stepenice sa sedmog sprata! - vikao je za njim smijući se.

Sišao je deset minuta prije nego je došla. Sreo je komšije i popričao ljubazno s njima. Zatim su naišli neki tinejdžeri, a onda je kroz staklena vrata ugledao nju kako žuri prema zgradi.

Čim je ušla nasmijana kroz vrata, pogledao ju je čežnjivo kao da se nisu vidjeli tri mjeseca.

- Hoćemo li u naš lift?

Nasmijala se slatko. I samo klimnula glavom.

Ušli su ništa ne govoreći. Parkirao je kolica, uhvatio ju je za ruku i gledao u oči bez riječi. Izvinjavao se za sve neprijatnosti koje joj je priredio.

Kao odgovor da razumije šta joj govori, sagnula se i poljubila ga nježno. On je onda obgrli oko struka pokazujući joj da želi da mu sjedne u krilo.

-Idemo do sedmog sprata pa ćemo nazad – prošaputa stežući je uz sebe.

Na sedmom su malo blokirali lift pa opet sišli. Nije bilo nikoga pa su opet do sedmog i natrag... Ipak ju je morao pustiti jer je imala bus svakih pola časa. Ako propusti ovaj doći će kasno kući.

Vratio se u stan na krilima sreće. Cane je već spavao na sofi. Njemu se nije spavalo pa je pokrio prijatelja ćebetom i odlučio da radi.

Volio je noću raditi od kada je u kolicima. To nije bilo baš zdravo, i Anja se ljutila, ali tako mu je bilo lakše da se koncentriše. Nikada nije volio puno da spava. Bilo mu je dovoljno četiri, pet časova da odspava i da bude kao nov.

Na stolu mu je bio blok za crtanje. Ruka mu sama krenu crtati njeno lice. Smireni osmjeh i tople oči pune razumjevanja.

Okačio ga je na pano ispred sebe. Pogled bi mu odlutao na crtež dok bi radio. I izmamio osmjeh sreće.

Ko je mogao slutiti da će neka sila da se smiluje i na njega. Da mu je pošalje baš sad kad je bio u dilemi ima li smisla i svrhe mučiti se ovako.

Pred jutro, oko pet je i on otišao da odspava. Probudili su ga zvukovi iz kuhinje.

Ustao je, spremio se, nazvao nju da vidi je li stigla u knjižaru, pa se odvezao da vidi šta radi Cane.

- Dobro jutro ljubavniče!

- I tebi Cane.

- Pa kako je prošao randevu?

- Savršeno. Provozali smo se dva puta liftom gore dole.

- Auu! Jeste stvarno, savršen ljubavni sastanak.

- Razmišljao sam da je izvedem ili da vas pozovem u stan. Da je upoznate. Neka ona zavši ovo s ovim...onim...

- Bivšim koji ne zna da je bivši? – pomože mu Cane.

- Htio bi po malo da je uključimo, da ne nagrnu svi odjednom na nju.

- Ma neeeće... - ma šta ti pada na pamet. Mi zdravi, pravi i ne možemo navatati normalnu curu a ti u kolicima odvoji onakvu ribu! Ma nikoga to neće interesovati... Šta si mislio?! Normalno da će nagrnuti samo kad čuju!

- Pa mislim i da sam na nogama, da ne bi navatao bolju...

- Da si mogao navatao bi je do sada. A i bježali smo od vezivanja. Sad kad se hoćemo vezati, sad nema više cura...

Cane je otišao na posao a Davidu su se javili roditelji da dolaze.

POGLAVLJE 10.

Stanje se u idućih nekoliko dana normalizovalo između njih dvoje. Samo im je kao mač nad glavom visio Goranov dolazak. Večeras je trebalo da dođe. Anja je odbila da se vide odmah, želeći da se on na miru odmori od puta. Dogovorili su se za sutra.

Subota joj nije bila radna, ali to svojim i Davidu nije rekla. Željela je da na miru popriča s Goranom i da se fino i razumno rastanu.

David je mislio da Goran sutra dolazi. Kako se dan susreta približavao on je postajao zabrinutiji i rasijaniji. Deset puta bi krenuo po nešto, pa se ne bi mogao sjetiti po šta je krenuo. Nije mogao ni da radi. Sve misli su bile uperene na dolazak "bivšeg koji ne zna da je bivši".

Dogovorili su se u jedanaest časova da se nađu jer Anja nije željela da ide u stan kod njega. Bolje da se sretnu na neutralnom terenu.

Još nije bilo gužve, samo par ljudi u kafiću. Sjela je podalje u separe, da mogu neometano razgovarati.

Zbunjivalo ju je Goranovo ponašanje. Čuli su se samo dva puta nedjeljno. Pitala se je li njemu normalno da djevojku koju voli čuje dva puta nedjeljno po pet minuta. Ali to joj je odgovaralo, jer je smatrala da će tako lakše raskinuti.

Vidjela ga je kroz staklo kako prilazi kafiću. Bio je visine oko 180, smeđe kose, koja je počela da se prorjeđuje. Ali je inače bio sasvim pristao i fin mladić.

Anju je najviše bunila njegova smirenost. Nikako nije mogla da ga definiše. Shvatila da joj to najviše smeta. Uvijek je bio flegmatičan, niti ljutnje, niti oduševljenja, uvijek mu sve ravno. Izgledalo joj je da mu je svejedno ima li djevojku ili nema.

Razmišljala je da mu se možda sviđala neka iz njihovog društva, ali nije mogla da primjeti da je nešto posebno osjećao prema nekoj djevojci. Prema svima je bio jednako nezainteresovan. Jedina tačka koja mu je davala neku normalnost je bila dugogodišnja veza sa istim društvom.

Prišao joj je, zagrlio je, a ona je namjestila obraz za poljubac. Nije željela ni u ludilu da je poljubi kao djevojku.

Nije željela da je niko dodiruje osim Davida. Nestašnog Davida. Koji je koristio svako priliku da budu blizu. Stalno bi joj govorio "dođi bliže da ti nešto pokažem", pa onda "dođi, vidi ovo", "jesi li se ti to nadebljala, dođi da pogledam", pa "smiluj se presvisnuću ovako mlad a neupotrebljavan"... imao je nepresušan izvor izgovora koji su je nasmijavali i činili srećnom.

Trudila se da skoncentriše misli na momka preko puta nje.

Odjednom je postala srećna. Iako nije obavila zadatak već je osjetila olakšanje jer je još malo trebalo da završi ono što je mučilo dosta dugo.

Tek sad je razumjela koliko je ova situacija opterećivala. Pustila ga je da priča o poslu, o boravku u inostranstvu, o novom stanu... kad je napokon završio sjetio se da pita kako je ona.

- Dobro sam. Htjela bih da popričam s tobom o cijeloj ovoj situaciji.
- Kojoj situaciji?
- Ovoj u kojoj smo.
- Šta fali našoj situaciji?
- Gorane... meni ne odgovara ovakva situacija. Razmišljala sam i zaključila da treba da živimo svako svoj život.
- Kako to?
- Koliko si ti planirao da budeš u inostranstvu?
- Ne znam, tek sam otišao. Vidjećemo kako će se situacija razvijati. Malo mi sad nedostaje kuća, društvo, ti.
- A šta ja da radim dok ti ne znaš kuda ćeš i kako ćeš?
- Pa ne znam u vezi posla. Nisam rekao da ne znam u vezi tebe.
- Znaš šta želiš u vezi mene? Šta želiš?
- Pa želim da jednoga dana imamo svoju porodicu i živimo normalno.

- Kad ti misliš da bi to moglo biti? Ja sam mlađa, ti si stariji, cijelo tvoje društvo ili ima ili se bliži četrdesetoj. Jako ste spori. Bar po nekim mojim shvatanjima. Meni to izgleda da ti bar idućih pet godina ne planiraš tu "porodicu". A ja u takvoj neizvjesnosti ne mogu živjeti. Da čekam, a ne znam šta čekam.

- Želiš da ubrzamo? - iznenađeno je i zamišljeno pogledao.

- Nee... želim da raskinemo.

- Da raskinemo? - zapanji se.

- Daa... vidiš... kad si krenuo u inostranstvo nisi mi ni rekao da takvo nešto namjeravaš. Samo si me stavio pred gotov čin. Nisi pitao šta ja mislim, mada bi te ja podržala u svemu. Po ovome sada viđaću te pet puta godišnje po nekoliko dana. I tako godinama. Ja tako ne zamišljam svoj život.

- Pa dobro, šta želiš da učinim?

- Ništa. Stvarno... nije samo do tebe. Drag si i dobar momak, pružila sam i tebi i sebi priliku da pokušamo razviti to u nešto dublje. Ali mi se čini da nismo uspjeli. Čim si krenuo u inostranstvo ja sam već donijela tu odluku. Samo sam željela da i tebi i sebi dam vremena da razmislimo razumno. Prošli put kad si bio nisam željela da odeš na put sa brigama u glavi. Sad ćeš biti desetak dana ovdje pa imaš vremena da prihvatiš situaciju.

- Jesi li našla nekog drugog?

"Našao se on sam" pomislila je u sebi.

- Gorane... problem je u nama. Ne u drugima. Ja ne mogu čekati deset godina u neizvjesnosti šta će dalje biti s nama. Ja sam takva da moram da znam kud idem i čemu se nadam.

- Imaš li drugoga? - sad ju je podsjetio na Davida kad je zapeo za isto pitanje.

- U redu, odgovoriću ti na to. Imaću drugoga za izvjesno vrijeme vjerovatno. Rekla sam mu da ne želim biti u vezi tri mjeseca nakon što raskinem s tobom. Želim na miru da razmislim, a ne da iz jedne veze uskačem u drugu.

- Ko je on?

- Nije važno ko je on...

- Znači, ja sam kriv a ti si našla drugoga...

- Ne, ne Gorane. Nisi ti kriv. Jednostavno meni ne odgovara tvoj način života i razmišljanja.

- Želim da ga upoznam – rekao je namršteno i ljutito.

Zapanjeno ga je pogledala. Nikad do sada nije pokazao nikakav znak ljutnje. Bilo mu je sve ravno.

- Gorane... on nema veze s našim odnosom. Ja sam bila nezadovoljna cijelom situacijom i odlučila sam da raskinemo prije nego što sam upoznala njega. Znala sam prije tri mjeseca kad si bio da želim okončati ovo. Različiti smo. Kod mene je red, kad imaš ozbiljnu djevojku, da dođeš kod njenih roditelja. Onda da je upoznaš sa svojim. Takva sam osoba. Volim plan, volim da se zna šta ko radi i kako će se stvari razvijati. U redu je ako se to ne zna nekoliko prvih mjeseci zabavljanja... Ali, biti s nekim u vezi godinama, a ne pomjeriti se od početka... ja to ne mogu. Mučna mi je cijela ova situacija.

- A on je spreman da ti pruži to što želiš?
- Ne znam. Nismo ni počeli. Daću i njemu nekoliko mjeseci da pokaže šta želi sa mnom.
- Znači, već si se odlučila za njega? I on je to mirno prihvatio?
- Nije imao izbora. Rekla sam mu da sam trenutno u vezi i da mora čekati. Ja nisam osoba za takve situacije.
- Ti si se pogubila zato što sam otišao – zaključiti očito ne prihvatajući realnost.
- Gorane... vidjela sam tvoje društvo... svi se vodaju godinama, niko ne pokazuje nikakvu inicijativu. Molim te da više ne raspravljamo o tome jer ionako ništa se neće promjeniti. Možda si iznenađen, mada sam ja više iznenađena. Mislila sam da će ti biti svejedno.
- Svejedno?
- Ovo je prvi put da kod tebe vidim ljutnju, iznenađenje, zbunjenost, i ostala normalna ljudska stanja. Inače si bio flegmatičan na sve. Cijelo vrijeme se pitam osjećaš li uopšte išta prema meni.

- Misliš da sam hladan?

- Više premiran. Nisam tako zamišljala zaljubljenog muškarca.

- Vi ste žene sve lude!

- Možda si u pravu – nasmijala se. Sad je shvatila da on, vjerovatno što je muškarac, ne razumije njen način razmišljanja. Molim te da od ovoga ne pravimo dramu. Nismo ni prvi ni posljednji koji su se rastali. Želim ti sve najbolje. Sad je bolje da pođem.

Ustala je uzimajući svoje stvari i izašla iz kafića. Na vazduhu je duboko uzdahnula. Osjećala se sto kila lakšom nakon ovoga. Tek sad je razumjela koliko je to mučilo posljednjih šest mjeseci. A posebno se zakomlikovalo ulaskom Davida u njen život.

Odlučila je prošeta. Njeni su mislili da je na poslu pa je svratila i do knjižare. Shvatila je danas da voli to svoje utočište tišine. Ljudi bi ulazili, razgledali knjige, tiho pričali. Sve se odvijalo smireno i polako.

Nije namjeravala da ide kod Davida do ponedjeljka.

On se ljutio, želio je da dođe, bio spreman da svima kaže da ne dolaze preko vikenda samo da bi ona mogla da dođe, ali ona nije pristala.

Znala je da je lud od brige kako će ona raskinuti s Goranom. Bojao se da ne bi odustala, predomislila se...

Nije mu mogla reći da ga toliko voli, da nema te sile koja bi je natjerala da se pomiri s Goranom. Bilo je bolje da nije svjesan tolike njene vezanosti za njega. Njegova duša je vukla njenu k sebi. Bilo je dovoljno da se pogledaju da joj nastane kaos u glavi i srcu.

A David nije mogao ni da misli ni da spava ni da funkcioniše. Stan je bio u haosu, roditelji su ga zvali i rekli da će doći po njega jer je bratovom sinu bio rođendan.

On ih je slušao sa pola uva pa se iznaničio kad su "uparađeni" došli po njega. Nije bio spreman za izlazak. Morali su čekati da se spremi, pa su usput kupili djetetu poklon.

Izgubili su dva sata pa se snaja naljutila na njega što joj kvari "konceptiju" rođendanske zabave.

Jedva je čekao da te muke završe i da se vrati u stan.

Odmah ju je nazvao.

- Alo, malena... gdje si? Ovdje tvoj izbezumljeni David?

- Koji David? - smijala se srećno.

- Već si me zaboravila?

- Ma nešto mozgam... poznato mi je odnekuda to ime David – zafrkavala ga je. Pa dobro Davide, ako tvrdiš da si David, reci mi šta ti radiš...

- Mislim na tebe. Ništa ne radim. Nisam u stanju. Sad sam se vratio sa rođendana. Bratov sin je danas proslavio peti rođendan. Roditelji su mi juče rekli da se spremim da će doći po mene. Ja sam to prečuo, pa sam se iznenadio kad su se pojavili. Pa su me morali čekati. Pa se snaja naljutila na mene što joj kvarim koncepciju...

- Jooj Davide – smijala se srećno. Srce joj se smijalo od sreće.

- Anja... najdraža... sutra... - jedva je prozborio sa strepnjom.

- Gotovo je Davide – mirno mu je saopštila. Goran je ustvari juče došao i ja sam danas bila u gradu i raskinuli smo – saopštila mu je u jednom dahu. Gotovo je – rekla je s olakšanjem.

- Gotovo? Danas si bila u gradu?

- Jesam mili. Željela sam doći k tebi ali sam se bojala gužve. A ja nisam bila u stanju da vidim nikog osim tebe. Pa sam zaključila da je bolje da se oladim.

- Kako to da je došao ranije?

- Nije došao ranije. Ja sam tebi rekla da dolazi u nedjelju. A znala sam da dolazi u petak uveče. Nisam mogla da izdržim još i tvoj pritisak. Vidiš u kakvom si stanju.

- Jedva mogu da shvatim šta mi govoriš.

- Davide, Davide molim te. Prošlo je. Sad se smiri. Dođi sebi.

- Zašto nisi došla k meni?

- Davide...

- Sad ću zvati Caneta da te doveze...

- Ne Davide! Šta ti pada na pamet! Šta ću reći svojim
kuda sam krenula u jedanaest uveče?

- Onda ja dolazim tebi.

- Joj Davide! – nije znala da li da se smije ili plače.

- Gdje si sad? Upali mi kameru da te vidim.

- Ispred kuće sam. Kakva kamera. Smrznuću se. Moji još
nisu otišli na spavanje, a u sobi spava maleni tamo ne
mogu pričati.

- Kad tvoji idu na spavanje?

- Roditelji su otišli, sestra i zet su budni.

- Uh... kad odu upali kameru. Ne želim da spavam, hoću
da te vidim.

- Dobro, ako ne zaspem.

Oko ponoći sestra i zet su otišli na spavanje dok je ona
sređivala kosu u kupatilu.

Namjestila se i ušuškala na kauču u dnevnoj sobi. Poslala
mu je poruku da je sama. Odmah se javio. Upalila je
kameru i čekala da se pojavi slika.

On je prvi ugledao nju. Bila je u ogrtaču kose raščešljane i razbacane po naslonu kauča. Nežno se osmjehnuo. Kod njega je većinom bila poslovno obučena ili u trenerci, nikad je nije vidio u ovako senzualnom "kežual" izdanju raspuštene kose i u ogrtaču.

Doduše to su morali izbjegavati, jer im je malo trebalo da vatra plane.

Jednom ju je deset minuta jurio kolicima po stanu dok je ona bježala i pokušavala da ga urazumi...

Smijala se bježeći i zaprijetila mu da će istrčati na hodnik i tražiti od komšija da je spašavaju od njega. A on je tvrdio da je ne juri nego da joj pokazuje kako je vješt sa kolicima.

Drugom prilikom, kad je došla pokisla i otišla da se istušira da bi se zagrijala, on je "čekao" ispred vrata želeći da je vidi tako "osvježenu".

Procjenila je da nema šanse da mu pobjegne, pa je deset minuta "pregovarala" s njim da se makne od vrata kako bi mogla izaći...

I njoj se pojavila slika nakon nekoliko sekundi. Kad ga je ugledala nasmijala se vrteći glavom.

- Davide ako priđeš još malo bliže kameri lupićeš nosom u nju!

- Neeću... - šaljivo se on kreveljio. Možda samo uspijem uskočiti i preko kamere doći do tebe... Kako si lijepa! – bolno je uzdahnuo.

- Eh Davide...

- Strašno mi nedostaješ. Kako misliš da ja izdržim tri mjeseca?

- Rješićemo to. Priznaću ti "staž" od susreta u liftu. Rješićemo sve – rekla je sa takvim mirom i sigurnošću u glasu gledajući ga sva blistava kao da anđeoska energija sija iz nje.

- Stvarno? - zapanji se on tolikoj popustljivosti s njene strane. Reci mi sve... Reci mi šta je bilo. Kako je on to primio? - reče nakon nekoliko trenutaka dok su se u tišini gledali.

- Sve je prošlo u redu. Rekla sam mu da sam ja čim je odlučio da ide u inostranstvo razmišljala o raskidu.

- Zna li... za mene?

- Zna da postoji neko s kim želim biti.

- I ništa nije rekao?

- Pa malo me iznenadio. Inače je flegmatičan ali sad je pokazao neka normalna ljudska stanja.

- Koja to? Bio je ljut? Ljubomorani?

- Pa od svega po malo. Na kraju je zaključio da smo mi žene sve lude.

- Kako bi mislio da si poludjela da zna da sam u invalidskim kolicima – zamišljeno i ozbiljno je rekao.

Znao je da ona ne razumije kako se osjeća muškarac u takvoj situaciji. Bez obzira koliko je kriv za nju.

- To je gotovo mili. Odahnula sam. Shvatila sam da mi je cijela situacija s njim, i prije nego što sam tebe upoznala, predstavljala veliko opterećenje. Posebno ovih zadnjih šest mjeseci.

- Jesi... kajesh li se?

- Davide... iako ja nisam žena za paralelne veze, nije mi žao što si "upao" usred priče. Od onog dana u liftu... kao da sam se vratila na normalni kolosjek. Ovako sam čekala šta će neko drugi odlučiti ili uraditi. Ja kao da nisam postojala. Svaki dan sam mislila o tvom pogledu kojim si me "spržio" u liftu. Iskreno, napaćeno, rekao si u nekoliko sekundi da sam kraljica svih žena. To me vratilo u život.

- Jesi. Kraljica si svih žena. Prva i jedina. Ne postoji na svijetu nijedna slična ni ravna tebi.

- Eh Davide...

Nije htio popustiti dok mu nije obećala da će sutra doći k njemu.

Rekao je da će biti i Cane, i da idu zajedno u grad naveče. Nije imala kud. Željela je biti uz njega. Iscrpilo ju je sve što se izdešavalo zadnjih mjeseci. Još joj je bila zbrka u glavi od svega.

Šta da kaže roditeljima kuda će sutra? Nije željela muljati.

Reći će im da izlazi u grad ali da je uvijek mogu dobiti na telefon.

Kad god su izlazile ona i sestra, majka bi ih zvala samo da joj se na sekund jave da je sve u redu. Nije ih gnjavila niti ispitivala, samo je željela znati da su dobro.

POGLAVLJE 11.

Ujutro je srećna i poletna, oko devet časova, po zubatom zimskom suncu krenula na bus. Ulazeći u zgradu srce joj je igralo od sreće. Pokušala je da se smiri i obuzda. Ne smije kršiti pravila jer će tako napraviti problem koji možda kasnije neće moći savladati. A željela je da mu se baci u zagrljaj i da ostanu tako zagrljeni vječno.

Ispred lifta su stajali stariji muškarac i žena. Tiho su je pozdravili i nasmješili joj se. I ona je njima uzvratila ljubaznim osmjehom. Imali su u rukama torbe i kese. Izgleda prilično teške.

Lift je stigao, i ona ih pusti prve. Spustili su torbe i kese na pod. Ona je oklijevala da uđe.

- Hoćete s nama? – upita gospodin.

- Možda je bolje da sačekam. Nisam u žurbi. Vi se na miru iskrcajte da vam ne smetam. Izgleda da vam je prilično teško.

Zahvalili su se na razumjevanju i otišli. Pozvala je lift, i čekajući ga, pogleda u Davidovo sanduče. Nije bilo pošte.

Otvorila je vrata, ne zvoneći. Sinoć joj je rekao da će joj otključati, i da uđe sama.

- Davide... - nježno ga je pozvala.

Kad se promolila kroz vrata dnevne sobe imala je šta da vidi. Ono dvoje iz lifta i David su bili nagnuti nad nečim što je bilo na stolu. Gospodin i gospođa su je zbunjeno pogledali. Pocrvenila je do korena kose. Pa oni su došli kod njega!

- Dušo, došla si – izlanu David srećno.

Ode njena diskrecija i kontrola situacije... Gospođa podignu obrve i pogleda u starijeg muškarca.

- Anja... ovo su moji starci – brzo se sabere jer je shvatio da ju je doveo u nepriliku.

- Nismo starci – protestvujući reče njegov otac.

Oboje su bili vrlo elegantni ljudi srednjih godina. Otac mu je imao brkove i naočale a majka je bila dosta krupna i visoka.

Kosu je farbala u tamno mahagoni i očito je držala do sebe. Nije bila napirlitana ali je bila vrlo lijepo dotjerana.

- Dobar dan još jednom – nasmija se Anja na taj protest i pozdravi ih što je mirnije mogla. Sreli smo se ispred lifta Davide. Da sam znala da idu k tebi mogla sam im pomoći.

I oni nju ljubazno pozdrave, rukujući se s njom.

David ju je "odozdo" posmatrao sav sijajući. Vidjevši sina tako srećnog bilo im je jasno ko je ona. Sad su imali objašnjenje za promjenu u Davidovu ponašanje. Djevojka je bila razlog.

Majka je nekoliko trenutaka ukočeno stajala a onda se "razletila" i "raspričala" po kuhinji i trpezariji.

Naredila joj je da sjedne (čim je sjela, David se dovezao do nje i uhvatio je za ruku), napravila im kafu, poslužila kolače koje je donijela... A onda je sjela s njima. Anji je bilo jasno da će sad da je ispituju.

- Anja... - zaustila je njegova majka.

- Mama, nećeš sad da nas ispituješ kao da si inkvizicija.

Ona ga ljutito pogleda.

-Neeću! Nezahvalni majkin sine! - durila se razočarano. Nemam pravo da pitam tvoju djevojku ništa? Možda se radujem što ću konačno da te dam drugoj na odgovornost!

Anja je začuđeno pogledala. Dosta grubo s njene strane.

- Ne brini, to priča meni i bratu od naše petnaeste godine. Kako smo nezahvalni i kako jedva čeka da nas utrapi nekoj jadnici – objasnio je shvativši da je njoj ovo možda čudno zvučalo.

Anja se s razumjevanjem nasmješila gospođi.

- U stvari, ja mu nisam djevojka.

- Nisi? - razočara se gospođa. Znači on je to umislio? - spusti mu majka pošteno.

- Nisam mu djevojka... ali nije baš sve umislio. On je na probnom roku od tri mjeseca. Ako prođe test nakon tri mjeseca, pristaću da mu budem djevojka.

Majka i otac su ukrštenih očiju gledali u Davida.

- Na testu si? - otac samo što nije eksplodirao od smjeha.

David sa prekornim osmjehom na svojim divnim usnama pogleda nježno u nju. On mu uzvratu zadirkujućim osmjehom.

- Proći ću ja test – mirno odvrati ocu gledajući zaljubljeno u nju da je opet pocrvenila od tog pogleda.

Izgleda da su to shvatili i njih dvoje jer su ih srećno pogledali. Ubrzo su otišli a ona i David su ostali sami.

- Uh Davide, zašto me nisi upozorio?

- Izvini dušo. Juče smo išli na rođendan pa su oni nabavku prebacili za danas. Ja sam na to potpuno zaboravio. Mislio sam samo na to kako ćeš doći i kako ćemo napokon biti zajedno. Iznenadio sam se i ja kad sam ih vidio. Taman sam se spremao da te nazovem.

"Možda je tako i bolje", razmišljala je. Ko zna šta bi se desilo da su bili sami nakon ovih dana punih napetosti dok su čekali da ona raskrsti sa Goranom.

- Dobro, šta je učinjeno, učinjeno je. Jesi li zvaao Caneta?

- pitala je dok je sklanjala šalice i tanjire sa stola.

- Jesam, sve je dogovoreno za večeras...

- Ne mogu dugo ostati.

- Dobro. Tebe će Cane vratiti kući. Anjice... - prišao joj je i zaprečio put kolicima.

- Hmm... šta je? - šaljivo ga upita.

- Da sklanjamo to kasnije? - upita molećivo.

Razmišljala je trenutak a onda krenula prema sofi zagonetno ga pogledavši. On je krenuo za njom.

- Hoćeš da se "družimo"? – upitala ga je s razumjevanjem.

Klimnuo je glavom i pogledao je očima punim bola i sjaja.

- Prebaci se na sofu – rekla mu je mirno.

Poslušao je bez riječi. Ona namjesti dva jastuka uz naslon sofe.

- Lezi.

Opet je poslušao. Nije mu pomagala. Pustila ga je da sve sam uradi dok ga je ona mirno gledala u lice.

Pratila je njegove reakcije. Kad se smjestio gledao je u nju. Sjela je na uski dio kreveta do njega i stavila ruke na njegova prsa. Pokrio je svojim rukama njene i stegao ih.

Anji je bilo sve teže da se kontroliše. Željela je iz svega glasa da žali, da pita sudbinu zašto mu je ovo uradila i zašto mora prolaziti ove muke.

- Dobro je Anja – mirno reče on kao da je bio svjesan njenih muka. Moglo je biti i gore. Ovo stanje mi je donijelo tebe. A skoro sam trideset godina bio zdrav, radiš na petnaest minuta od mene i nisam te uspio pronaći.

Ona ga zamišljeno pogleda.

- Dođi bliže - naredi joj.

Nagnula se nad njega i spustila glavu na njegove grudi. Nježno ju je milovao po kosi. Stavila je svoju ruku na njegovu podlakticu i nije je sklanjala dok je on tom rukom dodirivao.

Prstom je dotakao njene usne. Podigla je glavu, i gledajući ga u oči polako se opružila po njemu.

Bili su priljubljeni cijelom dužinom tijela. Njemu se ote uzdah dok ju čvrsto stiskao uz sebe.

Spustila je opet glavu na njegove grudi i tako su čvrsto zagrljeni ležali. Prestalo je da postoji sve osim dragog bića.

- Meni se plače – reče mu iskreno.

- I meni malo – iskreno odgovori.

- Pa onda... možemo malo. Meni je bilo naporno ovo dok sam čekala da raskrstim s Goranom. Tek sad kad je prošlo shvatila sam koliko sam bila nezadovoljna. A to mi kvarilo sreću kad smo bili zajedno. Nisam mogla da budem do kraja srećna i opuštena jer mi se činilo da ti nešto tajim.

Gledao ju je i milovao po licu dok mu je to pričala.

Namjestila se tako da je njena glava bila tačno iznad njegove. Suze su joj se počele slivati niz lice. On se pridignu i poljubi je. Poljubac je bio izmještan sa slanim suzama njenim i njegovim. Oboje su plakali. On do sada nije smio sebi da dozvoli da razmišlja o svojim mukama.

A sad kad je našao ženu koju je cijeli život čekao nije imao ništa da joj ponudi. A ona je na to njegovo ništa pristala. Ležali su tako dugo.

Dodirivala ga je po licu, a on je mirovao i ljubi joj prste i ruke kojim ga je doticala. Polako su se vraćali iz tmurnih misli i počeli razgovarati. Iskreno i ozbiljno. Često bi ustanovili da im se razmišljanja o mnogim temama poklapaju kao da su jedno biće.

- Davide... imaš reakciju... – dodala je oklijevajući. Osjećala je to i pitala se je li on svjesan da ga je uzбудila.

- Znam dušo. Čim sam te prvi put vidio živnuo sam. Od kada si došla k meni stalno imam vježbe zvane "Anja je u blizini"...

Nasmijala se s razumjevanjem na tu njegovu iskrenost. Da joj je to rekao "normalan" momak... Ali oni nisu bili običan par.

Nisu bili u situaciji da se zabavljaju kao drugi parovi. Nije bilo mjesta stidljivosti ni sramežljivosti. Morali su otvoreno o svemu da razgovaraju.

Znali su šta se događa između dvoje ljudi koji se vole. Samo za razliku od drugih morali su da se pripreme za ljubav. Nisu mogli kao drugi parovi pustiti da sve ide nekim svojim tokom, spontano.

Dok je bila s njim petnaest dana, nije primjetila nikakve neobičnosti. Bio bi iscrpljen nakon vježbi ali kod kuće je bio sasvim raspoložen, nije imao nikakve napade niti nezgode koje su se ponekad dešavale osobama sa posebnim potrebama.

- Mislila sam da možda ne osjećaš kad se to događa.
- Na početku sam nosio kateter, kasnije sam učio kako da se ne upiškim... Dosta dobro mi je to išlo. Lako sam to savladao. Možda što sam bio sportaš. Mislio sam što se ostalog tiče da ću polako prestati da budem muškarac. Nisam imao neke veće reakcije. Činilo mi se da će vremenom potpuno da odumru sve reakcije.
- Znaš da se to nekad događa... niko ne može u trenutku povrede da predvidi šta će biti.
- Kad sam počeo da normalno kontrolišem mokrenje i da radim intenzivnije vježbe pojavile su se slabe reakcije.

- Jesi li razmišljao da... unajmiš djevojku?

- Nisam. Radije sam se pomirio da je taj dio života za mene završen. Nisam mogao da tražim od nepoznate osobe da se prilagođava ili još gore... sažaljeva me ili se ustručava. A nisam znao ni za šta sam sposoban. Dok te nisam sreo u liftu. Čudno je to bilo... poslije me cijeli dan boljela glava. Pritisak mi je jako skočio. Nisam se nikako mogao rashladiti. Shvatio sam da je to zbog tebe. Pitao sam se šta ću sad? I hoće li se to dešavati i u buduće? I hoću li to osjetiti sa drugim ženama? Nakon nekoliko dana sam shvatio da možda ne živiš u zgradi i počeo sam se pitati kako da te nađem? Situacija se opet smirila i ja nisam više burno reagovao. Išao sam na vježbe kod jedne mlade i zgodne fizioterapeutkinje. Da provjerim hoće li se išta desiti. Međutim reakcije nije bilo. Gledao sam nju a u glavi si mi bila samo ti. Nisam se mogao koncentrisati iako je ona jako fina i ljubazna i rekla mi je da sam zgodan. Svi su ljudi za njom.

- Rekla ti je da si zgodan? - začudi se Anja.

- Oni to rade da bi nas ohrabрили. Često im se ljudi povjeravaju i pitaju kad imaju probleme "ljubavne" vrste. Onako ljudski pričamo... Nekada se šalimo pa upoređujemo kome je koji "dio" ispravan a koji pravi probleme...

Imali su svoj svijet, bilo je jasno Anji. Svaka ptica je svom jatu letjela.

- A onda sam se sve češće pitao ako te opet sretnem hoće li se ponoviti? Jesi li ti jedini razlog mojih reakcija? Prepao sam se toga. Nisam mogao kontrolisati ono što me obuzelo. Bilo je bolje da ne reagujem nikako nego da me to počne obuzimati kad te ugledam. Razmišljao sam da si možda zauzeta, a ako i nisi sumnjao sam da bi ti moglo pasti na pamet da se petljaš sa mnom. Stanje se malo smirilo... dok nisi došla sa Canetom. Ne mogu ti opisati koliku sreću i radost sam osjetio vidjevši te. I svaki put kad se sjetim tog trenutka iznova proživljavam tu radost, tu svjetlost u kojoj si se pojavila. Kao priviđenje, kao da sam te dozvao svojim mislima. A ono što me je potpuno raspametilo je bilo u tvojim očima. Vidio sam da znaš kako mi je i da nisi uopšte iznenađena time.

Tačno si znala o čemu razmišljam. Nisi izgledala nespremna za to, nego kao da si mi rekla "znam šta želiš, to je u redu". A ja sam šizio na Caneta i rekao mu da neću da čujem da mi pomaže mlada žena.

- Ah, dušo... a ja sam bila toliko rastrešena. Bilo mi je teško trpjeti i čekati dok Goran ne dođe. Poslije sam sebi spočitavala zašto mu nisam rekla kad je ovdje bio prošli put nego sam dozvolila sebi da se ovako mučim. Ti si bio posljednja kap u čaši. Razumjela sam u liftu... nikad mi ni jedan muškarac iskrenije, nježnije i otvorenije nije rekao da sam san snova i nešto najdivnije što je ikad vidio. Prvih nekoliko dana sam ubjeđivala sebe da je to jedan lijepi kompliment koji nas je zatekao nespremne. Nisi želio to da mi kažeš, samo ti je izletjelo...

- A ja sam se pitao šta si uspjela vidjeti od onog što sam osjetio. Tvoj pogled, kad si izlazila, me je toliko smirivao, toliko mi dao snage, da nisam čudovište što sam te poželio... Nisi me pogledala gadljivo, niti hladno nego smireno, nasmješeno... kao da si rekla "razumjela sam, hvala ti". Prihvatila si taj kompliment kao da si ga dobila od najzgodnijeg neženje u gradu.

- Davide... mislim da sam dobila ono što mi je trebalo. Tako se osjećam. Da sam stigla na cilj. I da ja i ti udruženi možemo malim prstom uraditi više nego ja i Goran uz svu priču i pokretljivost. Ti moraš shvatiti kakve te obaveze čekaju.

- Kakve?

- Davide... možda ti za početak budem djevojka. Ali kasnije te čekaju i druge obaveze. Muž, otac... Ako ne budemo mogli imati djecu onda možemo usvojiti. Ja želim dijete. I kucu. I macu. I kuću...

- Auuu – gledao je trepćući. Pa ti samo tražiš žrtvu! Pa ja sam žrtva koja mora da ispunjava sve tvoje želje!

- Pa otprilike tako. Mogao bi da budeš moj rob – smijala se srećno. Davide... doktor je rekao da bi trebao da razmisliš o operaciji – doda ozbiljno.

- Ja sam voljan da probam ako ti to želiš.

- Ja? Davide... ja želim da si srećan. Moramo da "izvagamo" koliki je rizik, koliko ti to može pomoći ili odmoći.

- Možemo li za sada da uživamo ovako? Imam ponekad bolove od vježbi i to je prilično naporno. Ako bude operacija... koliko će nam ostati da budemo srećni? Nakon operacije trebaće vrijeme za oporavak.

- Možemo mili... uživaćemo kako ti kažeš – razumjela ga je. Davide... ako odlučiš da ostaneš u kolicima ja se neću protiviti tome. Važno mi je da si ti zadovoljan s tom odlukom i da možemo normalno da funkcionišemo.

Dosta im je bilo priče za ovaj put. Ležala je na njegovim grudima podbočivši bradu rukom. Gledali su se i voljeli očima. Opet su ljepše teme došle na red. Milovao joj je lice rukom, gledajući je i sklanjao po pramen kose iza uva. Drugu ruku je držao oko njenog struka. Smiješila se uživajući u tome.

- Kad budeš spremna pokazaću ti kakve sam... "vježbe" našao za nas dvoje. Mislim da sam to možda sposoban da izvedem.

- Aaaa... ti tu temu čekaš da dođe na red – pocrvenila je ali se brzo sabrala. Pa vidiš Davide, ja mislim da ćeš ti raditi sve što ti ja budem tražila.

- Pa šta ćeš da tražiš?
- Ko zna šta će meni da padne na pamet. Ali Davide što ne uspije odmah uspije upornom vježbom.
- Aaa... znači puno ćemo vježbati.
- Opet sve prevodiš kako tebi odgovara. Ja kažem da se ne trebaš bojati ničega nego ćemo polako i strpljivo pronaći ono što nas usrećuje. Ali najveća sreća je Davide već pronađena. 80% sreće smo otkrili.
- Jesmo?
- E muškarci! Svi ste isti! Kod vas je sve podređeno fizičkom odnosu! Jao Davide... da li tvoji roditelji to još rade?
- Mene pitaš? Nadam se da ne! - rekao je gadljivo.
- Vi muškarci ste čudna bića. Trčite za tim a onda vam se gadi!
- Nije to za stare ljude!

- Ma nemoj? Tako neko kaže da nije za invalide. Ljubav je za svakoga ali za nikoga nema sreće ako je sve zasnovano samo na fizičkom odnosu. Nema takve "zamjene" koja može nadomjestiti ljubav u nekom odnosu. Trčanje isto troši kalorije, čišćenje, kopanje sve to oslobađa fizičke energije. Ali jedino kad voliš dobiješ krila, vidiš dalje, sve nemoguće ti postaje moguće...

- Nisam znao da si toliki filozof.

- Oprosti dušo – nekako shvati da je on sad u dilemi. Da mu nije dobro objasnila. Možda je pomislio da se izvlači od onoga čemu se on nadao s njom. Jesi li sad pomislio da se izvlačim i filozofiram?

- Nee...ali kao da hoćeš da umanjiš važnost seksa i fudbala.

- Kako smo stigli do fudbala?

- Možda tako što te zezam – reče užarenih crnih očiju stavivši joj ruke čvrsto na kukove i pribivši je uz sebe da ga osjeti.

- Davide – protestvovala je tiho dok su se njegove usne približavale njenima.

Ona primaknu glavu bliže njemu da ne mora da ide za njom. Kad je opet spustio glavu na jastuk poljubi ga napokon onako kako je željela od početka. To ga raspali pa joj uhvati lice objema rukama čvrsto je držeći dok su se njegove usne upijale u njene.

Kad su se na trenutak razdvojili teško je disao očiju potpuno zamagljenih i orošenih silnim emocijama. Odjednom je osjetila da nisu "sami". Ljubeći je iskočile su mu slike nesreće, bolnice... I raspoloženje mu se promeni.

Mirno je to prihvatila zbog obuke a više zbog srca kojim je osjetila šta se događa u njemu. Trebala mu je. Sad mu je trebala. Prvih nekoliko puta je moglo da završi katastrofom dok on ne prihvati potisnuta sjećanja na nesreću i prošli život.

Pomilovala ga je po obrazu i naslonila glavu na njegova prsa. Idućih desetak minuta su bez riječi tako ležali. On je nježno milovao po kosi zahvalan na razumjevanju.

Mnogo mu je značilo što ga razumije i što ništa ne pita. Nije imala potrebu kao drugi da ga "na silu" razveseljava ili stalno zapitkuje šta mu je.

Dok su ležali opet se sjetila lekcije sa kursa. Skrenuti misli sa problema. Pitala se kako da to izvede.

- Davide...

- Hmm...

- Uskoro će doći Cane. Ja bi da se okupam ako mogu. Dok on ne dođe. Moram i da ispeglam haljinu koju ću nositi.

- Naravno dušo! - prenu se on. Idem i ja da spremim šta ću obući. Da budemo spremni kad on dođe.

Ustala je i poljubila ga nježno ostavljajući ga da se sam premjesti u kolica. Otišla je u spavaću sobu i pripremila odjeću za sebe. Od veša, preko čarapa, haljine... Neka malo razgleda. To će ga zabaviti.

Istuširala se i obukla ogrtač. Namjeravala je obući trenerku koju joj je on kupio dok ne krenu na večeru.

Za gornji dio imala je običnu plavu majicu sa kratkim rukavima koju je donijala od kuće i držala kod njega.

On je za to vrijeme u spavaćoj sobi spremio šta će obući i s nježnošću gledao njenu odjeću razbacanu po krevetu.

Osmjeh mu se vratio na lice. Oporavio se malo od one ružne slike koja mu je naišla kad nije trebalo.

Htio je da je ljubi i da vrišti od muke. Morao je napokon priznati da je ranjen i bačen na koljena i da to što neće o tome da misli ne može da spreči bol koji ga guši. A ona je pristala da taj bol dijele i svojim dolaskom otvorila je Pandorinu kutiju... Hoće li uspjeti da to prežive zajedno? Mnogi parovi slični njima su pukli.

Vratila se iz kupatila u frotirskom ortraču. Kosa joj je bila raspuštena. Jedna noga joj je virila kroz ogrtač. Zastala je na vratima ne znajući kud bi, dok je on otvorenih usta gledao u nju.

- Šta je mali? Ostao si bez teksta? - podbode ga. Oči mu napokon opet zasvjetle vatrom.

Pruži ruku prema njoj tajanstveno se osmjehujući.

Prišla mu je uzvraćajući mu osmjehom i dozvoljavajući mu da je povuče sebi u krilo.

Čim je sjela, njegove usne završe na njenom vratu dok ju je rukama grlio oko struka i privlačio sebi. Zagrli ga oko vrata udišući miris njegove kože. Bio joj je lijep, prekrasan, veći od života. Nikad nije pomislila da može toliko da voli.

Željela je da mu bude bliže. Polako iz sjedećeg položaja pređe pažljivo u klečeći. Kleknula je na njegove noge gledajući ga zaljubljeno. Da nije Cane dolazio... On se na to osmjehnu nestašno, svjesan da je napokon spremna da se vole. Uhvati je ispod koljena i izmače joj potkoljenice kojima je bila naslonjena na njega. Morala je sjesti direktno na njegove noge. Polako i pažljivo joj proturi noge s lijeve i desne strane svoga naslona a onda rukama pomjeri njene bokove bliže sebi. Čvrsto ga je zagrlila i naslonila glavu na njegovo rame uzdišući.

Znala je da to želi, da želi tako blizak kontakt. Njene bokove uz svoje. Bila je spremna da krenu dalje, shvatila je i ona to.

Vidjevši u kojim je on bio oblacima i kako se oporavio nije željela da se buni zbog njegove hrabrosti. Željela je da se ako ne večeras onda uskoro desi.

Dok je pokušao polako razvezati njen pojas na ogrtaču koji se bio komplikovan jer se provlačio kroz rupicu, ona ga je milovala po kosi, usnama, obrazima...

Spustila je usne na njegov vrat, zastenjao je naginjući glavu unazad i puštajući je da mu priđe bliže. Nježno joj je uzeo ruku i stisnuo je u svojoj na časak je pogledavši zamagljenim pogledom i spustivši njenu ruku na svoja prsa. Osmjehnula se toj hrabrosti. "Tražio" je da ga miluje po grudima.

- Drugi put mili... danas nam ovo mora biti dosta – prošaputala mu je zapuvano..

Zastenjao je protestvujući. Još malo ga je milovala i ljubila dok strast nije popustila. Ovaj put kad je došao sebi nije bilo bola. Vesele iskre su sjajile u crnim očima.

- Prekrasna si - prošaputao joj je opijeno.

- Ako ti tako kažeš – osmjehnula se zadovoljno. I ti si predivan...

- Znači... došlo je vrijeme?

- Aha... došlo. Ubrzo...

Poljubio ju je ništa ne govoreći, samo je gledajući crnim, vatrenim očima. Još su nekoliko minuta mirovali tako zagrljeni.

- Davide... imam osjećaj da ti do sada nije bilo do vezivanja.

- Nije. Ali zato što mi se nijedna nije svidjela toliko da bi se dao uhvatiti. Sad znaš koliko patim što me nisi upoznala cijelog. Nekako bi mi bilo lakše da si znala da bi ti dao sebe i kad sam bio čitav.

- Srce mi kaže da ćeš biti "čitav" ponovo. Ali se za to moraš boriti. Ako želiš da mi pokloniš čitavog sebe onda ćeš morati žestoku bitku voditi. I možda će to biti taj dokaz. Da zbog mene možeš i želiš sve.

Pomilovao je po obrazima i kosi gledajući je s divljenjem.

- Ajde mili... moramo se spremati. Nemoj da nas Cane nađe ovakve. Dali smo mu dovoljno materijala do sada. Neka nađe sebi djevojku a ne da voajeski uživa gledajući nas.

Smijao se ideji da je Cane voajer. Pola sata nakon toga, kad su već bili oboje skoro spremni, došao je Cane. Umoran kao pas. Htjeli su da ga ostave i da idu sami, ali nije htio da čuje za to. Crkavao je od gladi, i kao nagradu za svoje žrtvovanje očekivao je bogatu večeru. Složili su se da neće dugo ostati. I da će ona s Canetom kući.

Otišli su u fini restoran, koji je već bio prilično popunjen. Ali su tu David i društvo često dolazili pa su lako našli stol za večeru.

Cane je bio umoran, njih dvoje još pod utiskom onoga što se dešavalo u stanu pa su mirno i opušteno večerali uz finu muziku.

Čim je prošlo deset, ona je predložila da pođu. Odvezli su Davida, dopratila ga je do lifta i poljubila.

Željela je da ostane s njim, da se ne razvajaju, da ga opet ne obuzimaju crne misli ali nije mogla da ga zaštiti od cijelog svijeta. Morao je sam da prihvati i izbori se s tim.

- Oprosti što ti nije bio baš neki provod. Nismo se baš pokazali – Cane ju je pogledao dok su se vozili.

- U redu je. Bolje se odmah naviknuti na realnost.

Večeras se on u jednom trenutku sjetio nesreće. Odmah mu se promijenilo raspoloženje.

- Jeste li pričali o nečemu ili samo se odjednom oneraspoložio?

- Mislim da je tek večeras shvatio da ima djevojku i da se sjetio prijašnjeg života. I koja nas ograničenja čekaju.

- Znaš da je to normalno?

- Znam. Bila sam spremna za to. Opet sam pročitala neke knjige koje sam imala.

- Vidiš i sama da on ne može da bude s običnom djevojkom koja nije spremna za njegova stanja. I običan čovjek ima krize a šta reći za njegovu situaciju.

- Zato je važno da sve dobro razjasnimo i utvrdimo pravila. Ti me ponekad možeš posavjetovati. Znaš ga dugo. To je i za njegovo i za moje dobro. Ne mora on znati da se konsultujemo.

- Hoću. Mislio sam to i ovako raditi. Želim vam od srca da uspijete.

Rastali su se prijateljski nasmješivši se jedno drugom. Voljeli su oboje istu osobu. I bili su spremni da učine sve što mogu da je učine srećnom.

U stanu je David postao kritičan prema sebi. Cijeli dan joj je bio u stvari težak i naporan. A zvao ju je da budu srećni i da uživaju. Uveče je Cane bio umoran, a ona pažljiva. Opet je sebe podredila drugima. To tako nije moglo da ide.

Onim danima kad je radila, pa na pauzi dolazila k njemu (ona četiri časa) bio je zadovoljan. On je tako zamišljao da treba izgledati i ostatak njihovog zajedničkog života.

Njihov ljubavni život ne može ići ovako kako je krenuo. Trebao se potruditi i predložiti joj da sami negdje izađu. Izašli su s Canetom. Gnjavio je prijatelja jer se bojao da neće biti na visini zadatka.

A ono što se desilo na sofi... Osjetila je da je potonuo prije nego je uspio to da sakrije. Pogrešio je. Ona je došla danas da bi mu udovoljila, a imala je teške dane iza sebe. On je trebalo danas da njoj pruži utjehu.

Zabrljao je. Samouvjerenost je mislio da će lako proći test. Izgledalo je da to ipak neće biti lako. I tu je bila u pravu.

Ali zato je ono što se desilo u spavaćoj sobi...bilo čarobno. Bio je normalan, bio je živ... Nije osjećao da ima hendikep. Imati nju uz sebe onako toplu, lijepu, maznu...

Voljela ga je. Bio je potpuno siguran u to. Sinoć je prvi put do kraja to pokazala. Nije bio nimalo ljubomoran na bivšeg jer je shvatio da voli samo njega. I da nema dilemu. Morao je da realno sagleda sve svoje slabe tačke i riješi ih kao odrastao muškarac. Trebao je jednoj divnoj ženi da pruži sreću, da joj uljepša život. I ona je njemu...

POGLAVLJE 12.

Tri dana kasnije Anja je dobila veliku isporuku za knjižaru. Nije mogla da ide kod njega u podne, jer nisu mogle da mrdnu od posla. Njemu to nije bilo pravo, pa je tražio kad krene kući da svrati.

Zadržala se pola časa. Ali se na njoj vidjelo da je mrtva umorna. Kad je to primjetio uozbiljio se i zamišljeno je pogledao. Znao je da ne može da ostane kod njega. Čak ju je opomenuo da treba da ide da se odmori.

Sutra se stanje ponovilo. Oko tri popodne, dok su one sjele da nešto pojedju, nazvao ju je. Skočila je sa stolice i pocrvenila pod začuđenim pogledom koleginice, s kojom je bila na pauzi.

- Alo Davide... - zaustila je zabrinuto. Danas je trebao ići na vježbe.

- Dušo, sve je u redu, ne brini.

- A je li? Onda super! Ja i koleginica upravo koristimo pauzu za ručak. Šta ti radiš?

- Paa... ja sam... u gradu – rekao je nekako oklijevajući.

- U gradu? - začudila se. Pa s kim si u gradu?

- Moram ići s nekim? Ne bi me pustila samog? Nisam sposoban?

- Sposoban si ti, ali ima svakakvih budala. Kad izvježbamo kretanje po gradu i slalom između prepreka onda ću te pustiti. I to spada u ona probna tri mjeseca – dodala je šaljivo.

- I to ću morati da položim? Bolje bilo da sam se prije raspitao nego što sam ovako naglavačke pristao na vezu s tobom – uzdahnuo je teatralno.

- Joj, srećo moja – smijala se zaboravivši na umor od posla.

Dok je pričao s njom, brat ga je pogledavao nestrpljivo i dizao obrve. Morao je da joj kaže.

- Anjice... ja sam ustvari blizu tebe.

- Blizu mene? Još mi nisi rekao jesi li sam, ili s nekim? S Canetom? Šta tebi sve padne napamet... pomislila sam da si se sa vježbi sam uputio k meni.

- Pa jesam. Uputio sam se tebi. I nisam sam. Braco želi da te vidi.

- Dolaziš s bratom?

- Ustvari... već sam došao. On se beči na mene što ti više ne govorim da smo ispred knjižare.

- Davide!

- Baš voliš moje ime – rekao je plašeći se da se naljutila.

Nije znala da li da se smije ili da se ljuti. Razmišljala je brzo šta da radi. Imali su rampu u dvorištu, mogao je da prođe kroz skladište.

- Reci bratu da malo niže od knjižare ima metalna siva kapija na kojoj piše zabranjen parking. Ja ću mu otvoriti vrata daljinskim ključem. Mi imamo sopstveni parking i prostor za dostavu u dvorištu. Pa ću vam pokazati svoje carstvo.

- Čuo te je. Ostaću na vezi za svaki slučaj.

- Dobro. Samo pazi šta pričaš, brat te sluša.
- Sluša i tebe... na zvučniku si. Evo nas ispred kapije, otvorena je.
- Davide! Kako ti voliš da me osramotiš pa to je čudo jedno!
- Da te volim to je istina, a da volim da te sramotim to nije namjerno. Slučajno sam talentovan izgleda da ti pravim probleme.
- Ne nadaj se da ćeš se izvući bez posljedica – smijala se. Evo me silazim pred vas.

Kad je otvorila vrata on se već bio prebacio u kolica.

Ljubazno je pozdravila njegovog brata i rukovala se s njim dok ju je on pomalo zbunjeno gledao. David ju je uhvatio za ruku i nježno je poljubio. Osmjehnula mu se toplo.

- Ajde da vam pokažem svoje carstvo. Drago mi je da ste došli.

Prošli su kroz skladište i teretnim liftom se popeli na sprat.

Knjižara je imala dva nivoa, plus podrum. Pa im je taj lift mnogo značio. Odvela ih je napokon u jedan lijepo uređeni kutak sa foteljama i prijatnim ambijentom. Poslužila ih je, pa su nastavili razgovor.

- Meni se čini... nemojte me krivo shvatiti... da se mi odnekuda... poznajemo – rekao joj je Žarko. Cijelo je vrijeme ispitivački gledao u nju.

- Pa sreli smo se jednom kad ste vodili Davida na vježbe.

- Upoznali smo se? I nisam vas upamtio? - i dalje mu je bilo čudno.

- Žarko... sreli smo se u liftu Davidove zgrade – gledala je čas u jednog čas u drugog brata.

David je cijeli razgovor gledao sa smješkom sav sijajući. Očito se nije htio mješati nego je pustio nju da objasni.

Iako je pomislila da će se naljutiti zbog njegovih "perfomansa", nije osjetila nikakvu ljutnju nego je izgledalo da treba kao ozbiljna djevojka da se predstavi nekom ko je blizak njenom voljenom biću. Zato je polako i strpljivo objasnila Žarku sve.

Nakon objašnjenja ljutito pogleda Davida.

- Znači ja sam prisustvovao vašem prvom susretu?

Kad ste se zatreskali?! Ja sam vas spojio?! Sram te bilo!
Svi znaju da imaš djevojku a ja koji sam to "namjestio"
zadnji saznajem! Trebao si mi prvom reći. I to odmah!

- Da kažem tebi ono što nisam shvatio ni ja? Jesam li ti
rekao da zaustaviš lift i da vidiš u koji stan ulazi?

- Jao! Jeste! Pokazao si odmah interes! Znači to si bila ti!

- napokon se sjetio tog susreta. Trebao sam to onda u liftu
odmah riješiti!

- A ti si mi neki stručnjak? Koliko si ti to parova spojio?

- Pa imao sam zadatak da spojim moju ženu sa jednim
drugom. Ali se strela rikošetirala i zabila u mene. Pa je
ona dopala meni umjesto njemu. Početnički pokušaji
Kupidona. Nespretno sam gađao i nesrećno pogodio –
zafrkavao se. Ali sam se izgleda iskupio na vama dvoma.
Kako sam vas majstorski sredio...

Smijali su se svi troje dok su pili kafu u malom,
intimnom prostoru namjenjenom čitaocima.

David nije mogao kolicima da se popne u njenu kancelariju, pa mu je nije mogla pokazati. Dolazile su joj kolegice i sa zanimanjem gledale goste. Doduše nije bila rjetkost da imaju goste. Većinom su to bili službeni sastanci.

Nakon skoro sat vremena krenuli su. Ispratila ih je toplo. Bilo je očito da mu je brat jako zadovoljan s njom. Po tome je vidjela koliku brigu i muku su imali on i roditelji bojeći se šta Davida čeka.

A ona je sutra imala novog posjetioca na poslu... Njemu se nije nimalo obradovala. Bilo joj je jasno da želi dodatno objašnjenje.

Zanimalo ga je od kada je bila sigurna da želi raskid veze. I zašto je toliko čekala da mu to kaže.

- Već sam ti rekla, a odluku sam donijela kad si prošli put došao. Znači ima skoro tri mjeseca. Sjećaš li se da sam ti rekla da želim razgovarati s tobom.

- Nisi rekla da ćeš me šutnuti!

- Nije ti ni palo na pamet da pitaš šta to važno imam da ti kažem. Da se zabrineš šta me to muči. Ionako me nikad nisi slušao niti pitao za mišljenje..

- Ti si poludjela!

- Vidi, nema razloga za dramu. Ja sam zaključila da ćeš ti kao i tvoje društvo da razmišljaš o prodičnom životu oko četrdesete i pedesete. A ja ću da čekam bez plana bez da me obavjestiš kuda uopšte idemo. Shvati, drag si, i pružila sam ti priliku. Ali nije išlo.

- Jer si se zatreskala u invalida? Ti si potpuno poludjela. Znaju li ti roditelji?

- Već si saznao da je u invalidskim kolicima?! Sad te odjednom sve interesuje! Zašto te sad interesuju moji roditelji? Za ovo vrijeme koje smo se zabavljali nisi našao za shodno da dođeš kod mojih roditelja i predstaviš se. Jako si mi uvredio oca. Pitao me je: "Misli li on da sam ja tebe našao na putu, pa da nema nikakvu obavezu obavijestiti mene šta planira sa mojom kćeri?"

- Pa nisi spominjala da bi to voljela.

- Pa nisam spominjala ni da bi voljela da odeš u inostranstvo a ne obavijestiš me. Pa te to nije sprečilo. Nije ti palo na pamet da me odvedeš negdje na vikend ili praznike, nego mrtav ladan čekaš da se ja predomislim i dok ti majka kupuje salatu na pijaci dotrčim tebi u stan. E to ćeš da vidiš malo sutra! Sa Davidom provedem pola dana bježeći od njega da me ne stigne, i to u kolicima, a tebi ni noge nisu pomogle. On neće da se odvoji od mene a ti za jedno veče odeš na drugi kraj kontinenta!

Gledao ju je začuđeno, kao da je prvi put vidi. Nije imao pojma o čemu priča.

Valjda je nakon toga shvatio da u svemu tome ima i njegovih grešaka. Otišao je, a Anja se pitala je li napokon ova priča gotova. Još nije izgledao kao da je potpuno shvatio situaciju. Nadala se da će što prije otići nazad za Njemačku.

POGLAVLJE 13.

Pošto su postigli novi nivo bliskosti David je smatrao da treba da je "usreći" svojom potpunom iskrenošću. Koja njoj nije baš dobro legla. Jedan dan je došla s posla a on je čekao sa gomilom nekih fotografija. Kad je pitala šta je to, rekao je da su to njegove bivše djevojke. Anja je zinula.

- I? Šta sad s njima? Da sazovemo skupštinu? Ili otvorimo savjetovalište?

- Ne, želim da ti sve kažem...

- Možemo li da preskočimo taj dio? Pošto ja ne želim ništa da znam o tvojim bivšim. Nisam inače ljubomoran tip, ali ako počneš da "detaljišeš" o njima možda ću postati.

On ju je pogledao prekorno, pa se predala i prevrćući očima sjela pored njega. Imao je i neku knjižicu pokraj sebe.

- Šta je to? Nije valjda... Sve si ih "zatefterio"? I ja moram da ih sve upoznam. O blago meni časti! Šta mučenicu Anju neće sve strefiti ovih dana! - puvala je rezignirano. Najprije Goran, a sad ovaj sa svojim tefterom.

Ali je on bio ozbiljan i iskren. Osjećala je da je iskren do srži. Pa se pomalo opustila i slušala ga. Kad je završio sjela mu je u krilo i rekla mu da ih odveze u sobu.

Provela je vrijeme do povratka na posao u njegovom toplom i smirujućem zagrljaju. Nisu imali vremena da započiju igru pa ju je samo nježno milovao po kosi, umirivao i ljubio.

Anja je imala samo jedan dan slobodan za Novogodišnje praznike, ali je zato dobila sedam dana godišnjeg odmora nekoliko dana iza Nove godine. Šef im je rekao da sve kolegice koriste po nedjelju dana godišnjeg, tako da se svaka malo odmori.

Naknadno se sjetila da ona ustvari mora biti na poslu ako hoće da vidi Davida, pa je dogovorila sa šefom da ona bude kontrolor svaki dan pred zatvaranje. Otprilike dva tri sata joj je bilo potrebno za to. Šef se složio da je tako najbolje, jer ona jedina nije bila udata i nije imala djecu.

Željela je da ona i David uđu srećni u Novu godinu. Nije htjela da dozvoli da joj strah od Gorana pokvari ta dva dana. Znala je da on nakon Nove godine ide nazad. Imaće nakon toga mir. Bila je slobodna od četiri popodne 31., i cijeli 1. januar. Već 2. januara je morala na posao.

Čim je saopštila Davidu da ubrzo nakon novogodišnjih praznika od ponedjeljka dobija novih sedam dana bilo je jasno kako će ih provesti.

Ali postojao je i jedan problem. Nisu mogli nigdje da odu jer Anja nije znala šta da kaže roditeljima kud ide. A nije umjela, ni htjela da laže. Zato nije bilo drugog izbora nego da budu kod njega u stanu.

Roditeljima je jedino prešutjela da će nekoliko dana samo popodne raditi. Namjeravala je ujutro doći u grad biti sa Davidom i uveče se vratiti kući. Kako da im kaže spavaću kod momka? To nije smjela ni u ludilu.

Za novogodišnju noć, pošto je Anja bila umorna od posla, dogovorili su se sa njegovim roditeljima da dođu kod Davida u stan. S njima je bio i maleni od brata. Anja je dobila "naređenje" samo da uživa i odmara.

Lijepo su se družili. Đurđa, Davidova majka spremila je večeru i kolače pa su jednostavno i opušteno, dok ih je maleni zabavljao svojim nestašlucima proveli večer.

Svojima je rekla da će izaći u grad na proslavu, a da će prespavati kod jedne kolegice. Oko deset uveče su oni otišli da stave malenog na spavanje a David se izgleda odavno spremao za nastavak večeri.

- Jesi li umorna?

- Nisam, srećna sam. Oporavila sam se dok nas je Đurđa častila i mazila. Možeš da joj zahvališ što ti je spasila veče. Pet sati odmaram nije mi dala mrdnuti.

- Majka je mudrica, zna ona šta treba...

Dok je to govorio parkirao je ispred nje. Sjedila je na sofi u trenerci i uživala u kolačima.

- Jesi... li spremna da mi poželiš srećnu Novu godinu?

- Jesam. I da ti obećam da ću se truditi svaki dan da ti bude lijep. A...ti meni? - upita ga polako ustajući sa sofe.

Pružio je ruku uhvativši njenu i osmjehnuo se.

- Spreman sam da dam sve od sebe da budeš srećna – reče obećavajući joj očima svu ljubav svijeta. Poljubi je nježno u dlan i spusti tu ruku sebi na srce. Hoćeš li da budeš moja žena? Hoćeš li se udati za mene?

- Hoću. Želim to. Želim da to s tobom probam. Osjećam se spremnom za to. Nisam se nikad prije ovako osjećala. Sad mi se plače.

- I ja želim to s tobom. I ja sam to poželio samo s tobom. I spreman sam. Volim te beskrajno. Ne želim da plačeš, ali ako su to suze sreće i olakšanja onda možemo oboje.

- Volim i ja tebe. Od prvog susreta... Ma nećemo da plačemo na Novu godinu! Ima još četrdeset i pet minuta do ponoći. Da započenemo ljubav u staroj a nastavimo u novoj godini? - reče milujući mu lice i provlačeći ruku nježno kroz kosu pokraj ušiju.

- Želiš me?

- Jako... opija me pogled, miris, sve na tebi...

- Blago meni... ako si ti toliko zadovoljna sa mnom šta da ja onda kažem koliko sam ja očaran s tobom... Idemo u sobu?

- Aha... povezi me.

Čim su došli do kreveta ona se okrenu prema njemu. Već slijedeći sekund stegao ju je vukući je prema sebi da je jedva disala. Ljubio je ne odvajajući usne od njenih.

- Dođi, dođi... ustala je i stala pored njega.

On je i dalje nije puštao da se odmakne od njega. Dok je grlio i milovao skinula mu je majicu preko glave.

- Anja... - šaputao je zavukavši svoje ruke ispod njene majice.

Podizao je majicu i obasipao je poljupcima. Sama ju je povukla i skinula je preko glave.

Oduševljeno je uzdahnuo očima i rukama brzo prelazeći preko nje. Struk, leđa, stomak, ruke sve je doticao i obapisao poljupcima.

Zabacila je glavu rukama ga milujući po kosi i ramenima.

- Najdraža... šaputao je slomljeno izbezumljen njenom blizinom. Ova tri mjeseca je imao vremena da se na miru spremi više psihički nego fizički za ono što dolazi. I sad je napokon dočekao to.

Vidjela je da oklijeva, želio je da njoj prepusti kako će dalje. Shvatila je

- Trenerka – mirno mu dade uputstvo.

Osmjehnuo se na to senzualno. Polako je krenuo da joj skida trenerku.

Spustio je dio a onda se sagnuo i poljubio to što je otkrio. Uvukao je ruke sa strana i polako gurnuo trenerku sa bokova. Teško je disao. Izbile su mu graške znoja po čelu.

Brižljivo je obrisala mokro čelo spremna ako treba da stanu. Pratio je rukama kretanje trenerke dok nije pala na pod. Iskoračila je polako dok je on držao da ne izgubi ravnotežu.

- Sad ja tebe... - šapnula je. Podigni se.

Digao je obrve, njegova Anjica je trebala biti narednik u vojsci...

Polako mu je skinula...sve. Nježno usput dodirujući noge. Do sada se nije usudila da mu to traži. Dodirivala mu je noge samo profesionalno, prilikom masaže i vježbi.

- Opa...hrabra si...

- Nego? - poljubi ga odlučno. A već sam te snimila ranije da znaš...Nisi me vidio – reče milujući mu obraze.

- Znači krišom si me odmjeravala... - gledao ju je i gutajući knedle.

- Zašto da ja nešto zamišljam kad mogu lijepo vidjeti kako izgleda... Još je ostalo da ti mene "raskomodiš"...

- Mmmm... oću, oću kad mi naređuješ – polako joj raskopča grudnjak. Jooj Anja... srce mu je htjelo iskočiti. Lijepe čvrste grudi se ukazaše ispred njega.

Anja ga je pažljivo posmatrala. Pobljedio je i opet ga je oblio znoj.

- Ne boj se najdraža... shvatio je da je zabrinuta. Samo sam van sebe od tvoje ljepote – reče dodirujući je vrhovima prstiju kao povjetarac. Pridržavala se za njegova ramena odlučna da izdrži dok god je njemu ovako lijepo.

Iako je htio paziti na nju, pustiti je da bira šta želi i kako, sad je zaboravio na sve to i jednostavno je postupao kao svaki muškarac.

Oživio je opet, zaboravivši da sjedi u kolicima, da je proživio pakao. Znao je samo da je ispred njega žena koju je sanjao i volio i da želi svaki njen santimetar.

Osjetila je i ona da je van sebe i da sada razmišlja samo o njoj. Tako je trebalo biti. Dok god je on bio svjesan svojih ograničenja nije mogao da bude srećan. Približi mu se pokazujući da želi sjesti.

Prvo je oslobodio zadnjeg dijela odjeće a onda joj pomože da se namjesti već potpuno opijen. Izgledali su kao svaki par koji se voli. U ovom svijetu nije bilo kolica niti nemogućih situacija. Sva ograničenja su potpuno nestala i psihička i fizička.

Kad se namjestila, opusti se jer je sad i ona mogla da uživa u njemu. Dok je stajala klecale su joj noge pa je morala da pazi a sad mu je bila blizu i sam je mogao odlučiti kojim ritmom će da idu. Dotle će ona da uživa u njemu.

Bilo je već dovoljno vidjevši ga takvog, jednog novog Davida, nepoznatog strasnog muškarca koji je želio nju i bio spreman zaboraviti na cijeli svijet zbog nje.

Držao je tople ruke na njenim leđima, prelazio s njima po njoj iznova i iznova. Ljubio joj je usne lice, grudi, prislanjao je uz sebe upijajući se svojom kožom u njenu.

Mislila je da će zbog dugog čekanja biti nestrpljiv ali on je bio u nevjerici je li ono što se događa stvarno pa je sve provjeravao uživajući u toj stvarnosti i nigdje ne žureći.

- Je li ti lijepo srce moje... a kako si ti lijepa... - mrmljao je, pričao joj između poljubaca, uzdisao.

Bila je očarana samo ga gledajući takvoga. Opet je imala onaj osjećaj kao u liftu da je najljepša i najvoljenija žena na svijetu.

Milovao je svuda polako kao da joj uzima mjeru, doticao mekana koljena i prste na nogama. Sve ga je interesovalo. Podsticao je nju da hrabro istražuje, da ga dodiruje.

Malo po malo vidjelo se ko je muškarac ko žena, ko vodi igru, ko je iskusniji, ko nesigurniji. Učio ju je i hrabrio govoreći joj rječima i poljupcima je čudo i čarolija njegovog života, njegova sreća i njegov spas.

Kod običnih parova to je trajalo kraće a ovdje je bio važan svaki sekund svaki osjećaj, svaki dodir. Sve je bilo novo i neobično. Njemu zbog kolica, njoj zbog čovjeka kojeg voli.

Nisu željeli da žure prema kraju. Neka traje što duže. Uspjeli su, našli su način, strah je bio nepotreban. To ih je dodatno ohrabrilo i oslobodilo.

Tek kad su bili sigurni da su pobjedili, da su uspjeli, sa osmijehom na licu uplovili su u luku i došli do kraja predivnog putovanja brodom zvanim ljubav. Svi strahovi su bili pobjeđeni, uzalud su se plašili...

- Davide, Davide... - ponavljala je srećno naslonjena na njegovo rame.

- Sunce moje... o slatko moje – grlio ju je i smijao se srećno ljubeći je po kosi.

Ostali su tako nekoliko minuta nemajući želju da se pomjere.

-Srećna ti Nova godina Davide... poželi mu ušuškana u njegovom toplom zagrljaju.

- I tebi najdraža. Meni je srećna neopisivo, a tebi će sreća više trebati.

- Neće, imam tebe. Dijelićemo sve. I sreću i obaveze – bila je čvrsta. Samo da sad, kad si otkrio da funkcionišeš kao i prije, ne nagrnu one iz teftera... E onda ću se ozbiljno naljutiti...

- Nisam ti ih ni trebao pokazivati! Ako ih sretnoš, napadaćeš djevojke ni krive ni dužne - slatko se smijao tome.

- Neću, samo ću fotokopirati tefter i poslati ga njihovim muževima ili momcima...

Ona je od iscrpljenosti ubrzo zaspala. On je bio kao u nekom bestežinskom stanju. Lebdio je, nije osjećao težinu tijela niti onu težinu na duši.

Lijepo malo čarobno stvorenje je izgleda znalo sve o njemu. Jer nikad niko nije prišao toliko blizu njegovog srca koliko je to njoj uspjelo. Kako je samo bila samouvjerena, kako je bez dileme znala da će uspjeti... to nije mogao da razumije još.

Kasnije mu je rekla da posjeduje moć koja se dobiva kad voliš, i zove se moć ljubavi. I da onda nema nemogućih stvari. I da nikad ne bi odustala od njega.

Prva zajednička novogodišnja noć je bila pred njima. Ujutro se prva probudila ona. Zadovoljno je gledala u njega i smješila se. "Anja majstorice" hvalila je sebe, "nisi se prepala, nisi pogrešila, a on je bio nevjerovatan".

Čitala je o tome, nije imala s kim pričati o takvim stvarima, nekada bi se šalile na poslu oko muževa i momaka ali nisu spominjale intimne detalje, ali riječi nisu mogle opisati ono što se proživi.

Pokušala je dok je bila mlađa diskreno pitati sestre kako je to kad voliš muškarca, a Sena bi se nestašno smijala i rekla joj da treba probati, da ne vrijedi da joj opisuje. Po njenom licu je vidjela da je ona srećna sa svojim mužem, iako nije htjela da komentariše njegove "vještine".

A ona je imala i tu muku da je David bio u kolicima, osjetljiv na svoje stanje. Nije htjela sebi ni sekund da dozvoli da misli o tome šta će se dogoditi ako ne uspiju. Ako ne uspiju jednom, probaće opet, pa opet.

Ali izgleda da je to kao vožnja bicikla. Čim je "dobio inspiraciju" sve dalje je prirodno teklo.

Čudila se i razmišljala o tome kako je bio potpuno drugačiji, nikad ga nije vidjela takvog ni u onim trenucima kad su bili blizu da pređu granicu.

- Je li to moja najdraža gleda u mene? Da nisam nešto skrivio...

- Nisi, nisi, samo si se uspavao... Zaboravio si da skuvaš ljubljenoj kafu, pripremiš doručak, nego si izgleda dobio svoje, pa te baš briga...

- Nedaš mi odmora? A da još malo ostanemo u krevetu, da pročitamo novine? - zafrkao je.

- Čitaćeš novine kad budeš u penziji... Ali oprostila sam ti što si se uspavao, jer si bio jako dobar, pa sam... - odjednom se nagnu pored kreveta i dohvati tacnu - skuvala kafu za dobro jutro.

- Anjice – raznježeno je gledao ljubeći joj ruku. Razmazićeš me.

- Ne sikiraj se, imam i ja tefter sve ću ja zabilježiti...

- Izgleda da sam pogrešio sa tim tefterom, ne možeš ga zaboraviti.

- Ako hoćeš da zaboravim idi se spremi pa ćeš još malo da me maziš. Svidjelo mi se ono što si ponudio. Možda imaš još šta u svom repertoaru.

- I meni je tako izgledalo najdrža... da ti se opasno sviđa ponuđeno – Anja ljutito baci na njega kuhinjsku krpu dok se on pokušao obraniti od napada slatko se smijući.

- Kad se vratio u krevet otkrio ju je i polako pregledao sve od nožnih prstiju do kose.

Dva mjeseca kasnije (predivna mjeseca), iza Novogodišnjih praznika, odlučila je da kaže sestri za njega. Bilo je vrijeme da ih polako navikne i da se upoznaju.

Nekoliko puta su zajedno izašli, upoznala je njegovo društvo i svi su je lijepo prihvatili. Bilo je momaka i djevojaka raznih profesija, neki su mu bili rodbina, tako da je atmosfera bila jako opuštena.

A sve češće su sami izlazili.

Polako se navikao da ne razmišlja o okolini, nego da treba voditi računa o Anji i sebi.

Sve zajedno, četiri puta je srela njegove roditelje (računajući i onaj prvi susret). Izgleda da su se suzdržavali od dolazaka. Da im ne smetaju. I brat bi mu navratio, nadajući se da će vidjeti i nju.

Kad su se napokon sreli, izrazio je želju da je upozna sa svojom porodicom i pozvao ih na ručak. Složila se s tim, ali je predložila da ipak za prvi put oni dođu kod Davida. Red je bio da oni njih ugoste.

David je već vozio kola, doduše posuđena, pa je vježbao tako što bi došao po nju na posao. Ponekad bi išli u diskont i na šetalište uz rijeku. Držali su se za sada lokacija gdje nije bilo problema za parkiranje.

Taj dan ga je očekivala i rekla sestri da dođe kod nje prije posla. Saopštila joj je da je želi s nekim upoznati. Senka je stigla i čudno je zagledala. Smješkala se.

- Šta se smješkaš? Kao da nešto znaš.

- Pa počela sam sumnjati prije dva mjeseca kad te nekoliko puta nisam našla u knjižari. A po tvojoj priči je ispadalo da nigdje ne ideš.

- Znaju li starci?

- Nisam nikom rekla, osim mom mužu.

- Morala si i njemu reći! Zašto nisi pitala mene?

- Pa žensko sam! Moram nekom povjeriti tajnu ili ću pući! Znači "vodaš" novog momka.

- Da... zove se David. Seno... nije običan momak.

- Nije? Nego?

- Imao je nesreću... u invalidskim kolicima je.

Senka je zinula gledajući je.

- Sad će doći po mene. Želim da ga upoznaš. Tako ćeš najbolje steći utisak.

Kad je David stigao, ona je bila zauzeta s mušterijom. Senka je vidjela kroz otvorena vrata Anjine kancelarije kako momak u kolicima dolazi iz pravca skladišta.

Odlučila je da ne čeka Anju nego je sama sišla i radoznalo ga pozdravila.

David joj se osmjehnuo. Malo sramežljivo malo tužno. Kao da joj kaže "evo vidiš u kakvu se situaciju upetljala tvoja sestra". Senku nekako to dirnu u srce. Svidio joj se. Priznao joj je da zna ko je ona jer mu je Anja pokazala njihove slike.

Otišli su zajedno do kutka za čitaoce i razgovarali dok ona nije došla. Pogledala ih je trudeći se da bude što mirnija. Znala je koliko su ljudi u Davidovim situacijama bili osjetljivi. Jako dobro su čitali sažaljenje i sve ono o čemu drugi razmišljaju. Nadala se da Senka nije tako gledala njega.

Uveče kad je došla kući jedva je čekala da sazna šta Senka misli o svemu. Trebao joj je neko realan. Kad su ostale same sestra ju je zagrlila i osmjehnula joj se ohrabrujuće.

Shvatila je da je podržava i da misli da joj život neće biti lagodan. Odahnula je, sad je trebalo saopštiti roditeljima. Prvo majci, pa onda ocu.

David je isto strepio kako će proći upoznavanje sa Anjinom porodicom. Sutra, kad je na pauzu došla do njega opet su pričali o tome.

- Anja, misliš li... da će sve biti u redu? Mogu li ja nešto dodatno da uradim? Šta bi njih usrećilo? Da ti ne prave probleme zbog mene?

- Neće, ne boj se. Samo treba vremena da se naviknu na specifičnu situaciju. Da si na nogama sigurno bi im se svidio. E pa svidjećeš im se onda i u kolicima.

- Sa Senkom je dobro prošlo.

- Jeste, jako si joj se svidio. Sad ćemo reći mami, pa će ona reći tati... Znaš kako to kod nas žena ide.

- A da ti kažeš ocu? Da mu bar nagovjestiš? Da ne misli da ste ga zaobišle? Može da se uvrijedi zbog toga.

- Neće dušo. Pažljivo ću izabrati trenutak.

- Gledaj da ne otežeš. Može čuti sa strane...

- Dobro. Najaviću mu da mi se sviđa jedan neobični momak. Možda će misliti da si panker ili bajker.

Sigurna sam da će mi reći "ako imaš mindušu u nosu da te ne dovedim pred njega" – smijala se nekako osjećajući da će ga prihvatiti kao i Senka.

- Cane kaže da je fin čovjek i da će posebno zbog svoje bolesti razumjeti moje stanje.

- Hoće, ne brini. Druga stvar je, kad ja nešto zatvrdočlavin, zna da neću popustiti. Šalim se, ima dosta povjerenja u mene. Ustvari, u sve tri. Ajde sad da vidimo kakve vježbe si za danas spremio...

Nije mu trebalo dva puta govoriti...

POGLAVLJE 14.

- Zdravo Anja...

Zapanjeno je gledala u Gorana koji je stajao na metar od njihovog stola.

Prošla su tri mjeseca od kad su se posljedni put vidjeli. Sjedili su u centru gradu ispred jedne kafane i čekali da Canetova nova djevojka dođe da ih upozna.

Bio je lijep proljetni topao dan, imala je pauzu, pa su došli po nju. Spasila se kad je Goran prije tri mjeseca otišao nazad u Njemačku. Bojala se da će joj nastaviti praviti probleme.

David je primjetio njen ukočen pogled. Vidio je da se muškarac ne pomjera i da zuri u Anju. Sjetio se odmah ko bi to mogao da bude. Opet se pojavio. Nije je htio pustiti. Bio je u pravu. Ne bi je ni on pustio da ga je ostavila.

- Pretpostavljam... ko je to – nježno joj je rekao s razumjevanjem. Hoćeš da razgovaraš s njim? Da vas ostavimo da...

- Ne ideš ti nigdje! - prasnula je Anja u sred rečenice. Ja sam s njim dosta razgovarala. Sve mu objasnila. Dosta mi je! Nema više priče!

Okrenula se ljutito prema Goranu. Prije nego što je uspjela progovoriti Goran se opet oglasi gledajući intenzivno u Davida.

- Pa zdravo i... tebi "zamjeno". Pretpostavljam da ti nije baš životna želja da me vidiš.

- Pa nije mi drago, ali šta se tu može. Iznenaden si što je Anja prešla sa konja na magarca?

- Davide!

- Oprosti dušo. Realno gledano jasno mi je zašto čovjek misli da nisi normalna.

- Raspaliću te Davide majke mi! - ražesti se Anja. Šta koga briga šta ja radim!

- On samo brine da ne naštetiš sebi. I ja bih brinuo na njegovom mjestu.

- Ajde da završimo ovo. Ja brinem sama o sebi. Ne trebate ni jedan ni drugi da brinete o meni! Sad ste našli da brinete! Gdje si bio godinu ipo dana? E sad si se sjetio da mi dižeš živce!

David ju je nježno i zabrinuto posmatrao.

- Lijepo mi je s Davidom kad već pitaš. Srećna sam. Ali je on na probi. Ali ne zbog kolica nego zbog ponašanja. Bude li koristio situaciju što je u kolicima ili bude samoživ i nerazuman šutnuću i njega kao i tebe. Bez pardona. Nećete vi mene zaje....zafrkavati!

Njih dva se pogledaju. Goran je bio iznenađen njenom ljutnjom pa im je klimnuo glavom za pozdrav i produžio dalje. A David ju je gledao zabrinuto i raznježeno.

Da je bio na nogama uzeo bi je za ruku i otišao s njom. Ovako je bila izložena pogledima ljudi koji su sjedili za susjednim stolovima i slušali njihovu raspravu.

- Nije mi ni na kraj pameti palo da bi ovako mogao reagovati. Oprostite zbog ovoga. Bilo joj je jako teško i neugodno.

- Meni je bilo baš zanimljivo - zafrkavao ju je Cane.

- Bravo Cane, bar je neko uživao - oporavila se malo zbog njegovog zadirkivanja.

- E pa društvo ako je dramski program završen, ja bi da se nešto jede.

- Pica?

- Nakon ovako dobre predstave pica? - razočara se Cane. Ja sam mislio da će tvoj dragi bolje da me počasti. Pa ipak sam ja zaslužan što sam mu doveo tebe.

- U pravu si družo, ovo zaslužuje nešto mnogo elegantnije.

- Kao šta? - upita Anja.

On se okrenu prema njoj i polako joj stavi ruku milujući joj obraz. Ona pritisnu njegovu ruku na svoj obraz.

- Ej nemojte ovdje... meni neugodno. Bar meni naručite nešto za jelo da i meni bude lijepo.

- Hoćeš odmah da jedeš? Nećemo čekati da nas upoznaš s novom djevojkom? - čudio se David.

- Gladan sam! Možemo jesti ponovo kad ona dođe, pravićemo se da nismo jeli – imao je jadnik vrlo "inventivne" ideje.

Na žalost, priči s Goranom još nije bio kraj. Uveče kad je krenula s posla čekao ju je ispred knjižare. Vjerovatno je mislio da će je zateći samu. Ali to večer je David došao po nju.

- E sad mi je dosta! - Anja je prokuvala i zaletjela se brzim korakom prema Goranu ne čekajući Davida. Šta hoćeš? Jesam li ti dosta objašnjavala!

- Ko bi rekao da si tako divlja.

- Eto vidiš! Ispalo je da smo oboje divlji! A u vezi smo bili ko dva mrtva puvala – šištalala je ona opasno pocrvenivši.

- Davide! - odjednom se sjeti da je i on tu.

Zabrinuto ju je posmatrao.

- Gorane dosta je ovoga. Prihvati situaciju i nemoj da više otežavaš sebi, a pogotovu nemoj gnjaviti Anju – pokušao je da bude razuman.

- Pa šta ćeš da preduzmeš? Da me istučeš?

- E pa zucni još jednu i to će ti se desiti! - zavrištala je Anja na Gorana.

- E da mi je to vidjeti...

Ona odlučno pogleda u Davida. On podignu obrve kad je shvatio šta je namjerila. Pa ona je htjela da raspali tipa! Pogledom ju je zbunjeno pitajući se kako da to izvede. Ona je to shvatila.

- Imaš ruke? - nije odustajala.

- Ti hoćeš da ga udarim? - on opet podignu obrve da vidi je li dobro shvatio.

- Hoću - reče bez oklijevanja ljutito klimajući glavom.

David bez oklijevanja priđe Goranu kolicima. Gledao ga je podignutih obrva zabavljajući se.

I njega je interesovalo šta može ovako iz kolica.

- Dobro, dobro... Ali pokajaćeš se – odjednom se javi Goran, shvativši da je Anja opasno ljuta i da je David spreman da joj ispuni želju.

Napokon je otišao.

- Jesi li zadovoljna? - upita je dok su gledali kako odlazi.

- Jesam. Hvala ti. Možemo si sad kući? Ja bi u krevet.

- Da mi je neko rekao da ću se u invalidskim kolicima potući zbog djevojke... - gledao ju je s divljenjem.

- Ti si moj, ja sam tvoja – pogledala ga je ozbiljno. U kolicima ili bez njih, tući ćeš se ako treba zbog mene.

- Nevjerovatna si...

- I ja to pomalo shvaćam s tobom. Nisam znala tačno šta želim i tražim. S tobom mi sve postaje jasnije. Žensko sam, volim plan, romantiku. Koja žena se voda s muškarcem da bi mu bila doživotna djevojka?

Život ima svoj tok, ako zaglaviš u nekoj fazi nastaje katastrofa. Ne kažem da mi moraš obećati kule i gradove.

Ali želim da znam šta želiš sa mnom. I kad.

Ja želim porodicu, da volim, da rodim... Cijelo njegovo društvo je takvo. Svi se vodaju deset, dvanaest godina. Niko nigdje ne mrda. Posao kuća, kafić... Dokle? I ovaj jedan bračni par se vjenčao zato što je ona ostala u drugom stanju. Nakon deset godina veze. Da nije, ko zna bi li se još vjenčali. Razgovaraju li ti ljudi o svojim životima. Zar to ne prerastu ljudi sa četrdeset godina? Ne znam, ja to ne mogu. Moja sestra se udala prije četiri godine, u dvadeset i sedmoj. Zabavljali su se tri godine prije toga. I to mi je normalno. A ja? Kao imam momka, a pojma nemam šta čovjek misli. Jeste OK, fin, ali nikako da se umno potrefimo. Možda je do mene. Možda je to što sam željela čim ti vidim oči da znam da si dio mene...

- Ti si moja. Meni si suđena.

- Srećna sam zbog toga.

Namjeravali su da ovaj vikend provedu zajedno u njegovom stanu. Anja je već nekoliko puta prespavala kod njega.

POGLAVLJE 15.

Bilo im je predivno u njihovom malom raj. David je jako živnuo i poštovao red i disciplinu. Ponekad bi pokušao da vrda pa bi dobio adekvatnu kaznu.

Za teške trenutke su se zajedno pripremali i razgovarali. Ako je imao bolove ili ako mu je bio težak dan nisu puno pričali i ona je gledala da mu da dovoljno prostora da to prođe ili da sam odluči na koji će način to riješiti.

Za par dana se navršavalo šest mjeseci od kad su se upoznali.

Jedan dan dok je on bio na vježbama, ništa mu ne govoreći dovela je majstora. Dogovorila se sa Canetom da mu ugrade još neka pomagala tako da mu bude lakše a i da što više vježba. Dok su ona i majstor bili usred posla pojavio se on na vratima.

Prizor s vrata... malo je reći da je bio interesantan.

Ona je stajala pokraj kreveta i objašnjavala nešto čovjeku koji je ležao potrbuške na njegovom krevetu. I to sa ispruženim rukama i dlanovima postavljenim na zid uz uzglavlje kreveta. Kao da uči da pliva.

Pri tom, mu je poveći stomak smetao da se opruži u "horizontali". Skinuto drveno uzglavlje je stajalo uz komodu.

- Opa! Brza si... već si navatala mrgu u moj krevet.

Pogledala ga je skupljenih očiju.

- Dragi... divno da si došao. Ovo je naš majstor Miki. Majstor je već brzo ustao s kreveta pocrvenivši od neugodnosti.

- Nisam Miki - iznenadi se majstor.

Nije se obazirala.

- Naš majstor Miki... on je moj kandidat za trojku.

Majstor postade grimizno crven. Gledajući uznemireno čas u nju pa u njega. Je li dobro čuo? Gospođa je bila do sada normalna. Nije mu se ni malo nabacivala...šta joj dođe.

- Zdravo Miki... znači ti si taj. Baš si mrga! 110 kila i 195 sanitimetara.
- Da...da... ali nisam Miki! Ja sam Rodoljub!
- Rodoljube dušo... nema veze meni se sviđa Miki.
- Dobro, dobro. Čime se baviš Rodoljube?
- Pa ja sam majstor! Došao sam zašarafiti rukohvate i sprave za vježbanje.
- Naravno uz sve ostalo – doda ona značajno i tajanstveno što opet izbezumi majstora.
- Ja ne znam šta još treba. Šef mi nije rekao da još nešto treba da radim... i oženjen sam – doda jadnik zbunjeno za svaku sigurnost.
- Divno. S te strane neće biti problema...
- Dođi Miki. Idemo to uraditi u troje – sad ga je zafrkavao David.
- Šta ćemo da radimo?
- Ne brini majstore, ona zafrkava mene. Treba moj radni stol da premjestimo bliže prozoru u dnevnoj sobi.

A ti treba da mi zašarafiš neke dodatke.

Već dobro oznojeni majstor odahnu. Jedva je čekao da se rješi ovo dvoje.

Čim je izašao, oboje su istovremeno prasnuli u smijeh. Dovezao se k njoj, pružio ruku da mu priđe i onda je bez oklijevanja povukao sebi u naručje. Zaboravio je iscrpljenost i bolove uživajući u mirisu njene kose.

- Ajde da ti pokažem šta smo ja i Cane smislili – pozvala ga je da pogledaju šta su montirali ona i majstor.

- Sad mi pošteno reci... je li ovo za... ljubavno uživanje ili hoćeš da vježbam a samo mi mažeš oči sa... ovim "instalacijama"?

- Pogodi, pogodi... - smijala se zadirkujući ga. Nađi sam rješenje kako ćeš upotrebljavati sprave. Možda nađeš neku vježbu koja će ti biti srcu mila...

Kad su ušli u sobu povukao ju je opet k sebi i zagrlio. Cmoknula ga je miljući mu obraz.

- Ovo ti je nagrada za šest mjeseci strpljenja. Ako smisliš kako da upotrebiš sprave...

- Imam neke ideje – razgledao je ručke pričvršćene iza kreveta i pomičnu prečku pričvršćenu uza zid. Moram probati – polako se prebacio sa kolica na krevet. Hoćeš li... doći da probamo zajedno? - upita je zavodljivo joj se osmjehujući.

Mrdala je glavom praveći se da razmišlja. Usne je napućila i nestašno ga gledala.

- Možeš li ti da obećaš da ćeš biti dobar?

- Znaš da ne može proći bez posljedica kad si ti uz mene – šeretski joj odgovori.

- Zaboravljaš da ja mogu pobjeći kad zagusti – "tvrdila je pazar" dalje.

- Nećeš poželjeti da pobjegneš – osmjehnuo se samouvjeren. Poželjećeš da ostaneš.

Dok joj je to govorio polako se približila krevetu. Čekala je da se on namjesti, pa se onda nestašno preko njega popela i klekla do njega.

- Šta ćemo sad? Postavila si mi ovdje neke sprave kao da ćemo se igrati Tarzana i Džejn...

Uhvatila ga je lagano za ruku osmjehujući mu se milo.

- Pa Džejn je spremna. Srce moje... - prošaputa povukavši ga k sebi i obasipajući poljupcima.

Čvrsto ju je zgrabio opominjući je što ga zadirkuje. Kikotala se srećno meškoljeći se u čvrstom zagrljaju. Nakon toga svako je na svoj način uživao u sreći i ljubavi.

Činilo joj se da je svaki sledeći dan bio još ljepši nego prethodni. Oboje su se ozbiljno trudili ali s nekom lakoćom, ništa nije bilo na silu. Taj uloženi trud je donosio stalno nove lijepe trenutke.

Dok je razmišljala tako, on je zaključio da ima previše dugmadi na košulji i da su rupice previše sitne pa se namučio dok je sve raskopčao. Kasnije je otkrio da su sprave jako korisne...

Pošto je upoznao njenu sestru, pozvali su nju i zeta i dogovorili zajednički izlazak. Izašli su, znajući da će oni biti diskretni dok ona ne odluči da kaže roditeljima. Bilo je vrijeme da upoznaju i Davidovo društvo i rodbinu.

Nakon nekoliko zajedničkih druženja Senka je odlučila da pomogne sestri. Jedan dan je "slučajno" pokazivala slike sa zajedničkih druženja. Pravila se kao da hoće da pokaže prijatelje sa kojima su izašli.

Na slikama je bio i David. Na jednoj se lijepo vidjelo da gleda u Anju a na drugoj je bio glave skoro prislonjene uz Anjinu dok su nešto zajedno gledali.

To nije prošlo nezapaženo. Vidjela je da otac pažljivo zagleda te slike.

- Ko je ovaj momak? - pokazao je Senki na Davida.

- To je Anjin drug.

- Drug? Pa on je zaljubljen u Anju - iznenadi ih otac komentarom.

Ali je u kolicima – doda zamišljeno.

Senka ništa nije rekla samo je pažljivo posmatrala oca.

U nedjelju kad su svi zajedno sjeli da doručkuju otac je pogledavao Anju koja nije znala da je on vidio slike.

- Anja...

- Da, tata?

- Gledali smo neke slike prije neki dan. Kad je Senka izašla sa tvojim društvom. Imaš li ti momka možda?

- Tata... možda imam – zastala je Anja u pola zalogaja pokušavajući da se sjeti kakve je otac slike mogao vidjeti.

- Hmm... a znaš li da je ovaj momak u kolicima... tvoj drug, koliko ja vidim isto zaljubljen u tebe? Izgleda da ti nisi tako mirna kako izgledaš. Prvo onaj Goran, sad taj novi, pa ovaj... baš trče za tobom.

- Tata! - zapanji se Anja. Pa nisam ja nikakva zavodnica!

- I ja sam mislio tako, ali eto vidiš...

Anja pogleda majku, sestru i zeta.

Izgledali su da će se ugušiti od suzdržanog smijeha. Zet je već bio tamno crven.

- Taj u kolicima... zove se David. Sviđa ti se?

- Treba meni da se svidi? - začudi se otac.

- Treba... ustvari voljela bih da ga zavoliš.

- Hmm... a voliš li ga možda ti? Nema dileme da on voli tebe.

- Volim. Volim jako...tata.

- Hmm... zašto je u kolicima?

- Imao je saobraćajnu nesreću na poslu.

- Koliko ga poznaješ?

- Nekoliko mjeseci. Prijatelj je sa Canetom, tvojim bolničarom.

- Canetov prijatelj? I sigurna si da je on pravi? Jasno ti je šta te čeka. Možda bih sumnjao da možeš živjeti takav život ali sam te lično vidio na djelu. Znači, sigurna si?

- Jesam.

- Pa kad ćeš ga onda dovesti?

- Pa ako mogu... ja bi rado da dođe i da ga upoznaš. I on bi to volio.

- Dobro, dovedi ga da ga upoznamo.

I tako je David desetak dana nakon toga sa roditeljima i bratom došao u posjetu.

Anjin otac je zamišljeno pogledom pratio Davida. Bio je jako fin mladić, trudio se da pred njim ne spopada Anju ali kod zaljubljenih je to bilo teško izbjeći. Gledali su se, osmjehivali, dodirivali.

Pred očima mu je bila slika njegove bolesti i koliko su ga sve tri molile da se ne predaje, da živi, stalno mu govoreći da im treba.

Jedva se izvukao i to zahvaljujući velikoj požrtvovanosti supruge i ćerki. Tek je nakon infarkta shvatio koliko ima divnu porodicu.

Uvijek su bili složni. Ali je u mucu saznao da u kući ima tri junaka, a ne tri krhke ženice. On se cijeli život bojao i brinuo za njih, a one su izrasle u prave hrabre lavice.

Možda je sad život tražio da vrati svoj dug.

Ako je iko mogao da razumije Davida onda je to bio on.

A Anja je mogla da izađe na kraj sa onim što je čekalo sa ovim mladićem.

Roditelji i brat su brinuli isto o njemu, tako će Anja imati na koga da se osloni ako joj bude trebala pomoć.

Već nakon tog prvog susreta odlučio je da ga prihvati i smatra djelom svoje porodice.

POGLAVLJE 16.

- Jaooo Cane... - Anja očajno spusti svoj buket na stolicu.

Priđe užurbano Canetu pokušavajući nekako na silu navući bar santimetar materijala na neviđeno tijesnom sakou. Ako ono jedno dugme pukne izbiće nekom oko, daleko bilo.

- Pa kako si se ovo obukao?! Pa jesi li probao odijelo ranije? Nisi ga valjda obukao danas prvi put?

- Nemoj mene kriviti! Krivi muža. Kada smo kupovali odjelo rekao mi je „Uvuci stomak!“. Rekao sam mu da kupimo broj veći, ali je rekao da mi se ruke onda ne vide u predugačkim rukavima.

- Uh... da sam znala, juče smo mogli da ga proširimo...

- Bio mi je dobar, ali smo ova tri dana priprema jeli i pili pa sam dobio kilicu.

- Ma šta kilo?! Dobio si bar pet!

- Ih! Nisam pet!
- Znaš šta, najbolje da ti njega skineš.
- Aaa... to ne mogu.
- Zašto?
- Imam ispod košulje majicu sa Pajom Patkom. Vidi se Paja kroz košulju.
- Pa skini Paju Patka! Ideš na vjenčanje ne u obdanište!
- A to ne može!
- Zašto, imaš malo kila pa će ti biti ladno? - Anja je gubila strpljenje.
- Nee, to je moja srećna majica. Oblačim je samo u posebnim prilikama. Nikad je ne perem. Hoću da vam vjenčanje bude srećno.
- Blago meni! I David je jutros bio čudan – sjeti se onda. Da nije i on nešto obukao? – posumnja Anja.
- Aaaa... on ima srećne gaće – zadovoljno joj saopšti Cane.

- Gaće? Kuku meni! Pretpostavljam da ni on ne pere te gaće kao ni ti majicu.
- Ne pere naravno! Samo ne oblači ih nagolo, nego preko drugih gaća.
- Šta je ovo danas... - vrtila je glavom. Znači David ima dvoje gaća sada?
- I pelenu.
- Stavio je i pelenu?
- Da, boji se jadničak da se ne upiški od sreće. A imaš li ti išta?
- Nemam... ali ću gledati da nabavim. Ne znam samo sa koga da skinem gaće.
- Možda sa svekrve? Vidiš kako je srećna i poletna. Sva cvjeta. Prvi put vidim da svekrva ovoliko obožava snaju. Daće ti ih bez pitanja.
- Cane! Prestani trčati za Davidovom majkom. Čudiće se žena šta ti je.

- Šta mogu kad ona stalno u rukama nosi neke tanjire sa hranom. Idem za hranom, ne idem za njom... - pravdao se.

Svadba je bila zakazana u jednom restoranu blizu jezera. Izgrađen od kamena i drveta lijepo se uklapao u okolinu. A okolo je vladao mir, tišina i prekrasna priroda.

Nisu morali da traže lokacije za slikanje a parkinga je bilo do mile volje. Moglo se prošetati, razgovarati a David je mogao kolicima svuda proći.

Na svadbu je pozvao druga i drugaricu koji su isto bili u kolicima. Upoznao ih je dok se oporavljao. Anji je bilo zanimljivo što je žena bila udata za muškarca „na nogama“.

Shvatila je da može dosta pomoći i savjeta dobiti od njega. I on je bio jako ljubazan i spreman da joj se nađe. Jedini problem je bio što su stanovali dvjesta kilometara daleko.

Ali je Anja svakako odlučila da njeguju to prijateljstvo i pozvala ih da kad god dolaze u grad odsjednu kod njih. Bilo da se dogovore da im budu gosti ili da dolaze nekim svojim poslom, rekla im je da su uvijek dobrodošli.

Uspjela je ugledati sestru. Stajala je sa nekim ljudima na parkingu.

-Seno! - zovnu je.

- Šta izvoljeva naša mlada – zafrkavala je sestra prilazeći joj.

- Trebaju mi jedne gaće.

- Gaće?! Pa šta je s tvojima? Pa jel' David već...

- Ama ne bulazni! „Sćozavaju“ mi se hulahopke pa mi treba nešto da ih drži. Ne mogu svaki čas zadizati vjenčanicu. Je li majka obukla one svoje halterice?

- Jeste, jadna, kaže da jedva diše. Pokušaće da izdrži dok se ne slikamo pa će ih skinuti. Hoće da ispadne lijepa na slikama.

- Ništa od toga. Nek ih odmah skida i daa meni.

- Pa hoće li ti biti velike?

- Neće spasti, to je glavno. Držaće bar malo.
- Ajde dobro. Idem joj ja pomoći da ih skine pa ću te zvati da dođeš u toalet.

Rečeno – učinjeno. Dobila je i Anja duple gaće. Kakva bi ona žena bila kad ne bi pružila mužu podršku. I usput se osvetila što joj je to zatajio.

Tako srećni i uparađeni sa duplim gaćama i srećnim majicama krenuli su na vjenčanje. Bliža rodbina, prijatelji, kolege s njegovog i njenog posla. Dan je bio predivan, sunčan, ispunjen srećom mladenaca i pozitivnim osjećanjima gostiju. Nadali su se da je ta radost predskazanje njihove sreće i lijepih dana u budućnosti.

Oni su oko jedan poslije ponoći krenuli sa svadbe, a gosti su još ostali. Kad su došli, pred zgradom ih je dočekaio natpis dobrodošlice. Komšija Mili je to danas postavio prije nego što je pošao na svadbu.

Pozvao je lift, „njihov lift“. Pogledali su se i odmah sjetili onog prvog susreta. Anja je skoro zaplakala zagrlivši ga.

- Hoćemo li krug „našim liftićom“? - upita je nježno.

Klimnula je glavom nemajući snage da govori. Nakon počasnog kruga liftom, kad su došli pred vrata stana opet mu je sjela u krilo pa ju je „prevezao“ propisno preko praga.

- Pa gospođo... nadam se da se sad nećete, kad ste dobili muža i prsten, pretvoriti u opaku suprugu. Nadam se da ćete ostati tako slatki i divni.

- Hm.. - digla je glavu – samo se ti nadaj. Ja sam dobila potpis i sad ćemo igrati kako ja kažem...

- Opa... znači istina je što pričaju da se žene odmah s vrata promjene čim se udaju.

- Nego? Nema depilacije, šminkanja, utezanja. Dosta se stiskamo dok nekoga ne uhvatimo.

- Pa mogla si onda da gledaš sposobnijeg i bogatijeg.

Namrštila je nosić i uhvatila prstima prednji dio haljine. Polako je zatresla s njom kao da hoće da se rashladi.

- Vruće ti je? - nasmija se on, čudeći se šta radi.

Bio je lijep u svjetlo sivom odijelu. Uredila ga je da su svi zinuli kad su ga vidjeli. Zalizala mu je malo kosu gelom, nabavila šik mašnu, inače je bio pristao i zgodan mladić ali sad je izgledao nevjerovatno.

Kad je htjela da mu namaže malo usne grožđenom pitao je „kuda će s tim“.

Nije mogao vjerovati da će mu namazati usne. Pa ga je nagovarala i objašnjavala mu da ne želi na slikama da ima ispucale usne nego treba da izgledaju sočno.

Ona je obula bijele ravne patike da ne bi štiklama povredila njega i da bi joj bilo udobno. Trebalo je dosta posla obaviti i izdržati cijeli dan i noć.

- Jok – sve više je mahala haljinom.

- Šta...šta to imaš na sebi? - napokon je primjetio.

- Koje? - pravila se da ne zna.

- Kakve su to... gaće?

- Koje, ove? - zadignu haljinu do bokova.

David podignu obrve upitno kad ih je ugledao. Bile su skoro do koljena.

- Aaa to! Posudila sam ih od majke. Njene pumparice.

- Pumparice?! - zinuo je ne uspjevši se savladati.

Crkavala je od smjeha u sebi. „Daću ja tebi rezervne gaće koje kriješ od mene.“

- E pa dakle Anja... pa sad sam gotov! Kako misliš da ja sad... Uništila si me totalno! Neću moći tri mjeseca doći sebi misleći na pumparice tvoje majke – zavapio je ozbiljno i skoro ljutito.

- Pa skinuću ih. Cane mi je predlagao da tražim gaće tvoje majke. Neću ih nositi kao ti nekoliko puta...

- Sad mi je jasno... Znaš da ja imam svoje „srećne gaće“!

- Kad si mislio to da mi kažeš?

- Ne smije se to govoriti unaprijed... To je tajni ritual.

- Eto, isto tako su i pumparice moje majke tajni ritual! Hoćemo li se sad napokon „razgaćiti“? Ako uspijemo. Ovoliki broj gaća na jednoj svadbi niko nije imao.

Šteta što se nisam sjetila narediti gostima da pokažu koliko gaća nose. To bi bila najorginalnija fotografija sa svadbe.

- Hahaha... napokon su oboje prasnuli u smijeh.

Suze su im išle. Zagrlio je svoju ženu, pitajući se u sebi je li moguće da mu se ostvario ovako lijepi san.

- Vjenčanica ti je divna, ti si predivna.

Izabrala je vjenčanicu na malo šire, ne potpuno široke bretele sa četvrtastim otvorom oko vrata koja se širila u obliku slova A od struka nadalje.

Na krajevima je imala lijepi diskretni vez. Kosa joj je bila skupljena u pundžu osim nekoliko pramenova koji su blago ukovrdžani bili pušteni sa strane.

- I ti si najzgodniji i najljepši mladoženja kojeg sam ja vidjela.

- E sad... malo si subjektivna. Ali sam ti spreman pomoći da skineš tu predivnu vjenčanicu. I da dam sve od sebe...

- Ništa od toga najdraži. Krepana sam umorna a i ti si. Ali kad budeš htio da se „igramo“ obući ću opet vjenčanicu pa onda možeš da je skidaš.

- Već odbijaš poslušnost? - šalio se.

- Bolje idi donesi ženi da nešto popije. Žedna sam već sat vremena.

- Idem, bolje da se odmah predam... - uzdisao je teatralno.

Kad se vratio, ona se raspemila pa je pomogla i njemu. Umorni i zadovoljni smjestili su se u krevet.

- Ovo je bila najsrećnija godina u mom životu – rekao joj je nježno.
- Tako je to u životu, tužne i srećne se izmjenjuju Davide.
- Ja mislim da više neće biti tužnih.
- I ja se nadam, prihvatili smo život takav kakav je, a on je zadovoljan kako smo mi savladali lekciju. Nadam se da će nam u budućnosti slati samo lijepe trenutke.

Polako su utonuli u san zagrljeni i srećni. Jedan teški dio života je bio uspješno savladan. Pred njima je sad bio ljepši dio...